

ഭക്തമാലാ

രണ്ടാംഭാഗം

MIC
21/14342
21/14342
30/03/2014
2014/03/30

ഭക്തമംഗലം.

രണ്ടാംഭാഗം.

വടക്കൻ

മനുഷ്യജാതിയുടെയും ദൈവജാതിയുടെയും

പരിഭവങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള

(മറ്റും പതിപ്പ്)

All Rights Reserved.

മുദ്രിതപത്രം

മാതൃഭൂമി പബ്ലിഷിംഗ്

കമ്പനി ലിമിറ്റഡ്.

1083.

Price Rs. 0-10-0

വിപ. ര. 0-10-0

സ മ ദ്വ ണ മ .

1. മഹാദേവഭീഷ്യൻ മേഗ്ദ്ധരു
 മഹിദേവനരേന്ദ്രൻ,
 മഹാദേവസ്ഥാനം മഹിമകയാ...
 ടണത്തോളം ജനകൻ, |
 മഹാഭാഗ്യം കോലും മേ ജനനി,
 സത്യംബുനിധിയും
 മഹാനന്ദൻ ഭാഗ്യവും, മേ തുണ,
 കൊടുത്തേനാവരെ ഞാൻ ||

2. ക്ലേശമിന്നുമധീശനായ് മറകളും
 കാണാത്ത മായാവിയാ...
 മല്ലാശ്വാജവിശേഷമെന്നു ഹിതമാ...
 മിബ്ബകുമാരമാവലി |
 ഇപ്പാവെപ്പട്ടമെന്തെൻ ജന്മമെന്നാ
 സാഹസ്യമറവീടുവാൻ
 തൃപ്താഭങ്ങളിൽ വെച്ചു കേൾക്കൊടു
 ഞാൻ വരിച്ചിട്ടുണ്ടാൻ തുടേ||

വിഷയ വിവരം.

സംഗ്രഹം	വർഗ്ഗം	അംഗം	സംഗ്രഹം	വർഗ്ഗം	അംഗം
33	നാമകരണവർഗ്ഗം	(1) 1	60	പുരുഷോത്തമപുരുഷവർഗ്ഗം	110
34	ഭി	(2) 8	61	പുരുഷോത്തമവർഗ്ഗം	114
35	ഭി	(3) 11	62	കുരുക്ഷേത്രവർഗ്ഗം	119
36	ഭി	(4) 18	63	പാഞ്ചമധാരവർഗ്ഗം	124
37	ഭി	(5) 19	64	ഭാര്യപുരുഷവർഗ്ഗം	129
38	ഭി	(6) 21	65	സപ്തമധാരവർഗ്ഗം	134
39	ഭി	(7) 25	66	ഏകാദശവർഗ്ഗം	138
40	ഭി	(8) 30	67	മുഖ്യവർഗ്ഗവർഗ്ഗം	143
41	ഭി	(9) 34	68	മുഖ്യവർഗ്ഗവർഗ്ഗം	149
42	നാമകരണവർഗ്ഗം	(1) 41	69	മുഖ്യവർഗ്ഗവർഗ്ഗം	143
43	ഭി	(2) 47	70	മുഖ്യവർഗ്ഗവർഗ്ഗം	157
44	ഭി	(3) 50	71	മുഖ്യവർഗ്ഗവർഗ്ഗം	161
45	ഭി	(4) 54	72	മുഖ്യവർഗ്ഗവർഗ്ഗം	163
46	ഭി	(5) 59	73	മുഖ്യവർഗ്ഗവർഗ്ഗം	167
47	ഏകാദശവർഗ്ഗം(1)	62	74	മുഖ്യവർഗ്ഗവർഗ്ഗം	170
48	ഭി	(2) 66	75	സാക്ഷാദനുഭവവർഗ്ഗം	(1) 175
49	വിഷയവർഗ്ഗവർഗ്ഗം(1)	68	76	ഭി	(2) 180
50	ഭി	(2) 78	77	മുഖ്യവർഗ്ഗവർഗ്ഗം	184
51	ഭി	(3) 77	78	മുഖ്യവർഗ്ഗവർഗ്ഗം	(1) 189
52	ഭി	(4) 81	79	ഭി	(2) 192
53	വിഷയവർഗ്ഗവർഗ്ഗം	85	80	ഭി	(3) 200
54	വിഷയവർഗ്ഗവർഗ്ഗം	90	81	ഭി	(4) 205
55	ഭി	(1) 92	82	ഭി	(5) 218
56	ഭി	(2) 95	83	ഭി	(6) 220
57	ഏകാദശവർഗ്ഗവർഗ്ഗം	100	84	ഭി	(7) 223
58	ഭി	(1) 103			
59	ഭി	(2) 105			
59	ഭി	107			

ഭക്ത മംഗലം

രണ്ടാം ഭാഗം.

മുപ്പത്തിമൂന്നാം സർഗ്ഗം.

നാമഭവചരിതം.

വൃന്ധരീഭവരം എന്ന് പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതായ ഗ്രാമമാണ് ഇപ്പോൾ പണ്ഡരവരം എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. അവിടെ നാമഭവൻ എന്നു പേരായ ഒരു മഹാഭാഗവതൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ നാമഭവന്റെ ഉൽപ്പത്തിയെ ഞാൻ പറയുന്നു. പണ്ഡരവരത്തിൽ വാമഭവൻ എന്നു പേരായി സൽക്കർമ്മവർജിതനായിരിക്കുന്ന ഒരു ശൂദ്രൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ വളരെ ധനവാനായിരുന്നു. തന്റെ ബന്ധുക്കളോടും അനുജന്മാരോടും കൂടിയിരിക്കുന്ന കാലത്ത് അവന്ന് പുത്രൻ ഉണ്ടായില്ല. വയസ്സുകൊണ്ടു വൃദ്ധൻ ആവുകയും ചെയ്തു. ഏകിലും തന്റെ പ്രവൃത്തിയെ ധനത്തിലുള്ള ആഗ്രഹാദുകൊണ്ട് ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ, ഒരിക്കൽ, അവന്റെ ഭാര്യ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “ഭവൻ എന്തിനുവേണ്ടിയാണ് വെറുതെ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നത്? ഭവൻ പുത്രന്മാരില്ല. ഈ ധനത്തെ ആയാണ് അനുഭവിക്കുന്നത്. ഭവന്റെ അനുജന്മാർ എല്ലാവരും മനസ്സിൽ വിചാരിക്കുന്നതെന്തെന്നാൽ, ‘ഇവർക്കു പുത്രന്മാർ ഇല്ല. ഇവർ മരിച്ചാൽ ഇവരുടെ ധനം എല്ലാം നമുക്കുതന്നെ’ എന്നാകുന്നു.” ഇങ്ങിനെ ഭാര്യ പറഞ്ഞതു കേട്ട്, നാമഭവൻ, അവൾക്ക് സന്തോഷകരമായിരിക്കുന്ന വാക്കു പറഞ്ഞു:— “അല്ലായ്ക്ക പ്രിയെ! എന്റെ മനസ്സിലുള്ള അഭിപ്രായം ഞാൻ പറയാം, ഭേദിക്കുക. ഏന്റെ പ്രവൃത്തിയെ എന്തിനു ശക്തിയുള്ളപ്പോൾ ഞാൻ ഉപേക്ഷിക്കില്ല.

എതു ധനം! ആർ അനുഭവിക്കുന്നു എന്ന് ആരും അറിയുന്നില്ല. എന്റെ ധനംകൊണ്ടു വളർന്നുവരുന്ന എന്റെ സാഹസികന്മാർ ഇങ്ങനെയല്ലെ പഠിക്കുന്നത്? അതുവകാണ്ട്, അവർ കൃത്യശുദ്ധർ ആകുന്നു. അവരുടെ അഭിപ്രായം നിഷ്പലമാക്കുവാൻ ഞാൻ ഒരു ഉപായം പഠിച്ചു; അതുപ്രകാരം നടന്നാൽ അവരുടെ വാക്കുകൾ നിഷ്പലമായി ഭവിക്കും. ദിവസംതോറും സൂക്തം നല്ലവണ്ണം ചെയ്യുക, എന്നാൽകുന്ന സന്തതി ലഭിക്കും. പുത്രൻ ഉണ്ടായാൽ അവരുടെ വാക്കും നിഷ്പലമാകും.”— ഇതു കേട്ടപ്പോൾ, അവർ “എതുപ്രവൃത്തികളാകുന്നു സൂക്തം ചെയ്യുവതെന്ന്? അതു പഠിക്കുന്നതാൽ ഞാൻ ആദരവോടെയും അതു ചെയ്യാം.”— എന്ന് ചോദിച്ചതിനെക്കുറിച്ച്, നാമുവെന്ന് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: “എനിക്കു സൂക്തകർമ്മങ്ങൾ വിശദമായിട്ട് ഒന്നും അറിവില്ല. സാധുസമ്പദ്യമായ സൂക്തമാണെന്ന് ഗുരു എനിക്ക് ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ ഉപദേശം മാത്രം എനിക്ക് കാണുകയുണ്ട്. അതുവകാണ്ട് സാധുസമ്പദയാണ് മുഖ്യമായ സൂക്തം എന്നറിയുക. അതുവകാണ്ട് അഭിഷേകം സാധിക്കുക. ഇന്നുതന്നെ, സന്ധ്യകാലത്തിൽ, നമ്മളുടെ ഗൃഹത്തിൽ വരുന്നവർക്കും, അഥവാ ആരും വന്നില്ലെങ്കിൽ, നദീവക്കരത്തോടു വഴിയരികിലോ വല്ല സാധുക്കളോ ഇരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവിടെ ചെന്നു് അവർക്കും, അഭിഷേകത്തിനെ കൊടുത്തു്, അവരുടെ സേവനം ചെയ്യുക. ഞാൻ നിനക്ക് സമ്മതം തരാം. ചെലവുചെയ്യുന്നതിനെക്കുറിച്ച് നിശ്ചയിക്കേണ്ടതും. ഞാൻ ദിവസംതോറും സന്ധ്യകാലത്തിൽ കീഴേ നദിയുടെ തീരത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ളവരായ സാധുക്കളെ നമസ്കരിച്ച് ധനമോ വസ്ത്രമോ വേണ്ടതെല്ലാം കൊടുത്തു് സന്തോഷിപ്പിക്കാം.”— ഇങ്ങനെയൊരു വൃദ്ധദമ്പതിമാർ അശേഷന്മാർ ആണെന്നിലും സാധുസമ്പദത്തിൽ ശക്തരായി. കരാക്കാരകുഴിത്തപ്പോൾ സാധുസമ്പദയുടെ പ്രഭാവംകൊണ്ടു അവർക്ക് ഒരു സുസ്ഥിതി ലഭിച്ചു. കന്യാകുമാരിയായും, അവർ വള

ഒരു സന്തോഷിച്ച്, സാധുസമ്പന്നം ഹരിച്ചു എന്ന് സന്തോഷത്തോടെ പറയുകയും ചെയ്തു. കന്യാകുളം അച്ഛൻ സുമതി എന്ന പേർവിലിച്ച് വാസവപുത്രന്മാരെ വളർത്തിവന്നു. അച്ഛനമ്മമാർ പിടന്നയും സാധുസമ്പന്നം ഭക്തിയോടുകൂടി ചെയ്യുന്നതും സുമതി എന്നുപറയുന്നതുകൊണ്ടുപോലും വളർന്നുവന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു നല്ല ഹൃദയംനാട്, ഒരു പുരുഷനെവരുത്തി, വളരെ ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി പുതിയ വിവാഹം ചെയ്തിച്ചു. തന്റെ പുത്രനാസ്ഥാവല പുതിയതെ അന്താവിനെ ഗൃഹത്തിൽ താമസിപ്പിച്ചു. പുതിയതും പുതിയതെ അന്താവിനെയും കണ്ടിട്ട്, വൃദ്ധവേലികൾ വെച്ചതായ സന്തോഷത്തോടെ അന്താവിച്ചു. ഇങ്ങിനെ കാരണാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, പത്നീനാമ വെച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള പുതിയതെ അന്താവ് പെട്ടെന്നാൽ മരിച്ചു. അപ്പോൾ വൃദ്ധന്മാർ വളരെ സങ്കടത്തോടുകൂടി നിലവിലിച്ച് കരഞ്ഞു. പുരുഷന്മാർ എല്ലാവരും വന്ന് വൃദ്ധന്മാരെ സമാധാനിപ്പിച്ചു. അവർ കണ്ടും അന്താവിച്ചിട്ടും സാധുസമ്പന്നം വിട്ടില്ല. നാമഭവനം ഭാര്യയും പുതിയും മൂപ്പരും കൂടി സാധുസമ്പന്നം ചെയ്യുകയാണിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ, ഒരിക്കൽ പുതിയതെ അന്താവിനെ വിവാഹം ചെയ്താൻ ആയിരക്കോണ്ടു നാമഭവൻ പത്നിയായ് അന്താവിനോടുകൂടി ചെന്നു. അതിനെ ഭാര്യയും സമ്മതിച്ചു. അതുകൊണ്ട്, പുതി വളരെ ദുഃഖത്തോടുകൂടി കരഞ്ഞു. “ഞാൻ എന്നി അന്താവിനെ ഒരു ഗൃഹിണിപ്പട്ടം എന്ന് അന്താവ് മരിച്ചു മേൽ ഞാൻ ഒരു തപസ്സിനിയാണ്. ഞാൻ നിമിത്തം എന്റെ വശത്തിന് ദോഷം വരുത്തുവാൻ സമ്മതിക്കുന്നതല്ല. അച്ഛനമ്മമാരായ നിങ്ങളെ സേവിച്ചുകൊണ്ടും സാധുസമ്പന്നം ചെയ്യുകയാണു നിങ്ങളുടെ ഭാഗ്യമായിട്ടാവേണ്ട വളരെ വിഷ്ണുതോടുകൂടി ഗൃഹത്തിൽ വസിച്ചുകൊള്ളാം”—ഇങ്ങിനെ അവളുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട്, അമ്മ അവളോടു, “ഞാൻ പറയുന്നതാണെന്ന് സമീകരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ നിന്റെ അച്ഛൻ വെല്ലാക്കൊരമായി നിനക്കു വിവാഹം നട

തും"—എന്നുപറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ട്, പുത്രി, അമ്മയോടു, “അങ്ങിനെയൊക്കെങ്കിൽ ഞാൻ ഭീമാനദിയിൽ മുങ്ങി എന്റെ ജീവനെ ത്യജിക്കാം. സംശയമില്ല. അമ്മയുടെ പാദങ്ങളാണ് ഇതു സമ്പ്രദായം” എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. പുത്രി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതുകേട്ട് ഭയപ്പെട്ട്, സ്നേഹംകൊണ്ടു വിഹ്വലയായിരിക്കുന്ന അമ്മ, മകളുടെ വിവാഹം അച്ഛനോടുപറഞ്ഞു മടക്കി. ഭാര്യയുടെ വാക്കുകളിട്ട് നാമുഭവൻ, പുത്രിയുടെ വിവാഹാഗ്രഹത്തെ പിൻവലിച്ചു. അനന്തരം ഭീനയായിരിക്കുന്ന ആ പുത്രി, അച്ഛനമ്മമാരുടെ ത്രുശ്രുഷയികലും സാധുസവനികലും താല്പര്യത്തോടു കൂടിയവളായിട്ട്, ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ എന്നപോലെ, നല്ല നിഷ്ഠയോടു കൂടി ഇരുന്നു.

അക്കാലം ഒരു മാഘമാസത്തിൽ കൂടെ മഴപെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു രാത്രിയിൽ, വെള്ളം കൊണ്ടുവരുവാൻ പോയി, കിടം എടുത്ത് സുമതി ഭീമാനദിയിലേക്കുപോയി. പോകുമ്പോൾ, വഴിയിൽ, മഴകൊണ്ടു ബുദ്ധിമുട്ടിയവതായി, വഴിയറിയാതെ അങ്ങമിടും ഭ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവനായ ഒരു അന്ധനെ കണ്ടു. തപസ്യിയായും, വിഷ്ണുഭക്തിപരമായെന്നായും ഇരിക്കുന്ന ആ ബ്രാഹ്മണൻ, വിശപ്പുകൊണ്ടും മഴകൊണ്ടും അർദ്ധപ്രാണനായിട്ട്, “കൃഷ്ണ! രക്ഷിക്കണം” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. സുമതി അവിടെ ചെന്നു, വളരെ താഴ്മയോടെ, ബ്രാഹ്മണനോട്, “അല്ലയോ ബ്രാഹ്മണൻ! ഇങ്ങൊട്ടു വരിക; എന്റെ കൂടെ എന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകാം. ഞാൻ കൂടി സ്ത്രീയാണ്; എന്റെ അച്ഛൻ സാമൂഹ്യനാണ്; അതുകൊണ്ടു മോശം പൂർക്കും; അതിന്നു അനുവാദം തരണം”—എന്നുപറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ സുമതിയുടെ വാക്കുകളിട്ട്, ശീതാർക്കനായിരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ, വിറച്ചുകൊണ്ടു, “അല്ലയോ ഭാര്യ! നിന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് എന്നു കൂട്ടിനൊക്കെപ്പോയി എന്റെ ജീവനെ രക്ഷിക്കുക; അതു എനിക്ക് ഇഷ്ടമാണ്”—എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ

പാത്തൂ, ബ്രാഹ്മണനെ കലയിൽ എടുത്തു, അന്റെ ശ്രമത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി, കുറെ അഗ്നി ജ്വലിപ്പിച്ചു, അങ്ങുമാറി കുറെ ഫലമുലങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നു ബ്രാഹ്മണനെ മേക്കിപ്പാൻ കൊടുത്തു, സുഖമായി ഒരു കിടപ്പിൽ കിടന്നു. സുമതി അമ്മ കിടക്കുന്ന അതിർപ്പായി സുഖമായി ഉറങ്ങുകയും ചെയ്തു. പിടററദിവസം രാവിലെ, മഴ നല്ലവണ്ണം മാറി, സൂര്യൻ നല്ലവണ്ണം പ്രകാശിച്ചുപ്പോൾ, ബ്രാഹ്മണൻ ഏഴനീറം സുമതിയെ 'പുത്രി പുത്രി' എന്നുവിളിച്ചു. അതുകേട്ട്, സുമതി ബ്രാഹ്മണന്റെ അടുക്കലുവന്നു. അപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ ചോദിച്ചു:—“അല്ലയോ വാത്സ! നിന്റെ അച്ഛൻ എവിടെ? അവനെ വിളിക്കുക, അവനോടുകൂടെ ഇരുന്നുകൂട്ടം ഞാൻ പോകുന്നു”. ഇതുകേട്ട്, സുമതി, അച്ഛനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു. ബ്രാഹ്മണനെ നമസ്കരിച്ചു, “എനി ഏനാണ് ചെയ്യുന്നത്?” എന്നു ചോദിച്ചു. അതുകേട്ട്, ബ്രാഹ്മണൻ അവളുടെ ഭക്തികളെ സന്തുഷ്ടനായിട്ട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—“അല്ലയോ വാത്സ! ഇന്നലെ രാത്രി നിനക്കാണ് എന്നു രക്ഷിച്ചത്. അതുകൊണ്ടു പ്രസന്നനായി നിനക്ക് ഒരു വരം തരുന്നു. നി ഉടനെ പുത്രവതിയായി ഭവിക്കും”—ഇങ്ങിനെ ബ്രാഹ്മണന്റെ വാക്കുകേട്ട്, വാമദേവൻ ദുഃഖിതനായിട്ട് ബ്രാഹ്മണനെ നമസ്കരിച്ചു, “അല്ലയോ ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠ! ദേവന്റെ വാക്ക് യുക്തമായില്ല. ഇവളുടെ ഭർത്താവ് മരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവൾ എനി ഒരു ഭർത്താവിനെ സ്വീകരിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടു ഇവൾ പുത്രവതിയായി ഭവിക്കും എന്നുള്ള ദേവന്റെ വാക്ക് എന്തിനെ സത്യമായി ഭവിക്കും?” എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതുകേട്ട് അന്ധനായിരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ വളരെ ദുഃഖിതനായിട്ട് വാമദേവനോടു പറഞ്ഞു:—“എന്റെ ആശീർവാദം വ്യർത്ഥമായി ഭവിക്കയില്ല. ഗവൽ പ്രസാദംകൊണ്ടു ഇതുവരെ വ്യർത്ഥമായി ഭവിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു, ഞാൻ ഭീമാനദിയുടെ തീരത്തിൽപ്പോയി ദേവവിനു സപാമിയെ പൂജിക്കുന്നു. ഒരു ഭഗവാൻ എന്റെ വാമദേവ സത്യമായി ചെയ്യും.”

ഇങ്ങിനെ പഠത്തിട്ട് ആ ബ്രാഹ്മണൻ നദീതീരത്തുൽ പോയി നല്ലയിടയിൽ ഇരുന്ന് കഴിവില്ലാത്ത ഭഗവാനെ പൂജിച്ചു. ആ ബ്രാഹ്മണൻ ആഹാരത്തെയും ഉപദ്രവത്തെയും ഉൾക്കൊണ്ട്, വശപ്പുറകൊണ്ടും, ദാഹമകൊണ്ടും വളരെ പരവശനായി കയീറുന്ന ഏകദിനം തന്റെ ആശ്രമം സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ മരിക്കുമെന്ന് തന്നെ ഒരഭിപ്രായമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ അതിർന്ന സാധിച്ചിരുന്ന ആ ബ്രാഹ്മണനും അദ്ദേഹം നിശ്ചയമായി. അദ്ദേഹം, സപ്തത്തിൽ, വെള്ളവസ്ത്രം ധരിച്ചവനായും തുടങ്ങി കലരി ധരിച്ചവനായും ഉപദ്രവത്തെ കലരി വന്ന്, ബ്രാഹ്മണനോട്, 'എന്തിനായിട്ടാണ് മോദിക്കുന്നത്' എന്നു ചോദിച്ചു. ബ്രാഹ്മണൻ തന്റെ ആശ്രമത്തെ എല്ലാം പറഞ്ഞു. അയാൾക്ക് ഭഗവാൻ ബ്രാഹ്മണാനുഭവത്തെ. "അല്ലയോ ബ്രഹ്മണ! ഏതാണിത്. ഏതെങ്കിലും ഉടനെ സാധിക്കും. അതെന്തിനായിട്ടാണ് അത് ഒരു ലക്ഷണം പറയണം. നല്ല മാവിനെ നോക്കി ഉപദ്രവങ്ങൾ കാര്യങ്ങളായി ബീജം. അയാൾക്ക് അവർക്ക് പുത്രൻ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും, സംശയമില്ല. സപ്തത്തിൽ, അത്രയും രൂപമെടുക്കുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണപരമാത്മാവിന്റെ സംഗമം ലഭിച്ചിട്ട് വിജയകരമായിരിക്കുന്ന പുത്രനെ അവർ പ്രസവിക്കും, സത്യം തന്നെ. അവർ പ്രസവിച്ചാൽ അവർ പാപിഷ്ടയാണെന്നു ആരെങ്കിലും അവയെ പറയുന്നതായാൽ, അവർ അധർമ്മനായും കടുരോഗികളായും മരിക്കും." ഇങ്ങിനെ പഠത്തിട്ട് ഭഗവാൻ മറഞ്ഞുകൊണ്ടു. ബ്രാഹ്മണൻ ഉപദ്രവം ഉണ്ടെന്നു, വിശ്വസിക്കുകയും, സപ്തവൃത്താന്തങ്ങളെന്നെന്നെ സ്തംഭിതമായിട്ടു കൊണ്ട്, അടക്കിത്തുടങ്ങി. പ്രകാശമെന്തു? എന്തിനാണെന്നെന്നുമായി, സകലവും കാണാനായി. തന്റെ അധർമ്മം നീങ്ങിയതിനാൽ, വിശപ്പുകൊണ്ടും, ദാഹം കൊണ്ടു ഉള്ള ദുഃഖം തുടങ്ങി അറിഞ്ഞില്ല. വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി വാമദേവന്റെ ഗൃഹത്തിൽ പോയി അവനെ വിളിച്ച്

സംസ്കൃതജ്ഞങ്ങൾ എല്ലാം പറഞ്ഞു. തനിക്കു കണ്ണുകൾ ഉണ്ടായതിനാലും കാണിച്ചു വിശ്വസിച്ചിട്ടു. വാമദേവനാടു യാത്രയും പാഞ്ഞു ബ്രഹ്മണൻ പോകയും ചെയ്തു.

വാമദേവൻ ഇതെല്ലാംകൂട്ടു സാത്താത്താടും മനഞ്ഞിൽ നിന്നുള്ള ഭയത്തോടുകൂടി ഗോവിന്ദപ്രതിമയെ തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥാപിച്ച് ചുരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ദിവസംതോറും വൃണിച്ച് പാൽ മാത്രം നിവദിച്ചത് ഭാണം ക്ഷണം കഴിക്കും. ഇങ്ങിനെ കരംകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ആ സമയം സമുദ്രത്തിൽ കണ്ടു. അവർ ഗർഭധരിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ രാത്രിയിൽതന്നെ എഴുന്നീറ്റ്, എന്താണവന്മാർ പോകുന്നത് എന്ന് വ്യസനത്തോടുകൂടി പാഞ്ഞുവരികയ്ക്ക്, തല താഴ്ന്നിറങ്ങി. അയാൾ, അവളുടെ അമ്മ അയാളാട്ടുപാരിച്ചു. ഇതെന്താണ് ഒരു കാരണവും ഉടാതെ നിനക്കു മനസ്സാവാം ഉണ്ടായത്? എന്തുകൊണ്ടാണ് വ്യസനം?" എന്നിങ്ങിനെ അമ്മ ചോദിച്ചു. കേട്ട്, അവർ സംസ്കൃതജ്ഞങ്ങൾ എല്ലാം പറഞ്ഞു. അതുകൂട്ടുപോൾ, അമ്മ, ബ്രാഹ്മണന്റെ വരദാനങ്ങൾ മേലാശയ എല്ലാം പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. പുത്രി അതുകൂട്ടു വിശ്വസിച്ചു. സമാധാനത്തോടുകൂടി ഹൃദയം മെന്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഗോവിന്ദാചാരത്തിൽ ജാഗ്രതയാകട്ടെങ്കിലും സാധുസമ്പത്തിൽ താല്പര്യത്തോടുകൂടിയും അവർ ഭൂതപരം പത്തുമാസവും കഴിച്ചു.

അപ്പോൾ ഒരു ദിവസം രാത്രി നല്ല മന്ദ്രത്തിൽ സമയം സമാധാനം പുത്രനെ പ്രസവിച്ചു. വാമദേവൻ ഇതുകൂട്ടു വരദാനങ്ങൾ മേൽ സന്തുഷ്ടനായിട്ട് ചാരുമായ പാഞ്ഞു. "ഇവന് പേർ വാമദേവൻ എന്നാകട്ടെ. പുത്രിയുടെ പുത്രൻ പുത്രൻ എന്നാണു, സംശയമില്ല, എന്നാണ് ബ്രാഹ്മണൻ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് ഇവൻ നമ്മുടെ പുത്രൻ തന്നെ, സംശയമില്ല" ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞ്, പിറന്നവനെ രാവിനെ, വാമദേവൻ ബ്രാഹ്മണഹൃദയത്തിൽ പൊതി ഭാഗങ്ങൾമെ

ജ്ഞാനാതിരക്കോണ്ടു പുരോഹിതനെ വിളിച്ചു. അദ്ദേഹം പുരോഹിതൻ വാമദേവനെ നോക്കി നിന്നതോടുകൂടി ചിരിച്ചു. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നവർ എല്ലാവരും ചിരിച്ചു. അവർ വൃദ്ധിചാരിണിയായെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്ന എല്ലാവരും വാമദേവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പോയി കട്ടിയെ കണ്ടു വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ മടങ്ങി.

വാമദേവൻ ബ്രാഹ്മണക്കും ബന്ധുക്കൾക്കും യഥാത്ഥഗുരവനാണെന്ന് എല്ലാം ചെയ്തു ശ്രീഗോവിന്ദനെ പൂജിച്ച് കൃതാന്തനായി. അതുശിരസ്സെഴുവാക്കൽ ദുഃഖമായ കേരിയോടുകൂടിയിരുന്നു.

മുറ്റു അറിനാലാം സർക്കം.

സമദേവചരിതം. (2)

നാമദേവൻ എന്നു പേരായ കട്ടി ക്രമേണ വളന്ന് മണ്ണിൽ കളിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ചെറിയ കട്ടികളോടുകൂടി, മണ്ണുകൊണ്ടു ഭഗവൽസ്തംഭരൂപം ഉണ്ടാക്കി ദിവസംതാറും ഭഗവൽപൂജ ചെയ്തു തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, നാമദേവനു ഏഴുവയസ്സായി. അവൻ മുത്തച്ഛനോടുകൂടി രാവു പകലും സുഖമായി കഴിച്ചുവന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു കാര്യത്തിന്നു വേണ്ടി വാമദേവനു പുറത്തേക്കു പോകേണ്ടി വന്നു. അവൻ നാമദേവനെ വിളിച്ച്, “അല്ലായാ വഞ്ചാ! ഞാൻ ഒരു കാര്യത്തിന്നു വേണ്ടി പുറത്തേക്കു പോകുന്നു മൂന്നു ദിവസം താമസം ഉണ്ട് നീ ദിവസംതാറും രാവിടെ ഏഴനീറ്റ് പള്ളിനെ കറന്ന് ശുചിയായിട്ട് ഗോവിന്ദന് നിവേദിക്കണം. എന്നിട്ട് നീയും ഭക്ഷണം കഴിക്കുക. ഇതു ഏഴന്റെ ഒരു വ്രതമാണ്”—എന്നു പറഞ്ഞു. അങ്ങിനെ ചെയ്യാനമന്ന് നാമദേവൻ സമ്മതിച്ചു. വാമദേവൻ കാര്യമുള്ള ദിക്കിലേക്കു പോകയും ചെയ്തു.

നാമാഭവൻ താമിഴെ ഏഴനീറ് നല്ല ആലിലകൾക്കൊണ്ടു
 ഒരി പാത്രം ഉണ്ടാക്കി, അതിൽ പയ്യിനെ കാണീ, ഗോവിന്ദരൂ
 ള്ളിയുടെ അടുക്കെ കൊണ്ടുപായി, വളരെ വിനയത്തോടുകൂടി
 പറഞ്ഞു: —“അല്ലായാ സ്വാമി! എന്റെ മുത്തച്ഛൻ ദൂരദിക്കിലേ
 ക്കു പോയിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തുൾക്കു കല്പനപ്രകാരം ഞാൻ
 ഇതാ പാൽ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു ഇതു കുടിക്കുക”. എന്നിങ്ങി
 നെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നാമാഭവൻ ഗോവിന്ദപ്രതിമയുടെ അടു
 ക്കെ പാൽ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. പ്രതിമ പാൽ കുടിച്ചില്ല. അ
 രുപ്പാൾ നാമാഭവൻ മുമ്പിൽ വീണ്ടു നമസ്കരിച്ചിട്ടു പിന്നെയും
 പിന്നെയും ഏഴനീറ് വീണ്ടും പ്രാർത്ഥിച്ചു. എന്നിടും ഗോവി
 നരൂപി പാൽ കുടിച്ചില്ല. അപ്പാൾ നാമാഭവൻ മനസ്സുകാ
 ന്നു വിചാരിച്ചു: “ഈ പാലിൽ പഞ്ചസാര ചേർത്തിട്ടില്ല. അ
 തുകൊണ്ടാണ് സ്വാമി പാൽ കുടിക്കാത്തത്. പഞ്ചസാരചേ
 ർത്തിയതാണ്” എന്നു പറഞ്ഞ് പഞ്ചസാര പാലിൽ ഇട്ടു,
 പാൽ എടുത്തു പ്രകുമയുടെ അടുക്കെ പോയി, പാൽ കുടിച്ചാനാ
 യി വളരെ പ്രാവശ്യം പ്രാർത്ഥിച്ചു. പ്രതിമ പിന്നെയും പാൽ കു
 ടിച്ചില്ല. അപ്പാൾ കട്ടി, “എന്നെ ഈ സ്വാമി അറിയില്ല.
 അതുകൊണ്ടായിരിക്കും ഞാൻ കൊടുത്ത പാൽ കുടിക്കാത്തത്”
 എന്നു വിചാരിച്ചു. ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞ്: “ഞാൻ വാമാഭവന്റെ
 പുത്രിയുടെ പുത്രനാണ്. ഈ ഹൃദയത്തിൽ താന്നതാണ് ഇരി
 കുന്നത്. ഞാൻ നിന്നെ അറിയും. നീ എന്നെ അറിയുന്നി
 ള്ളു”—എന്നുങ്ങിനെ പറഞ്ഞ് പാൽ എടുത്തു, “അല്ലായാ
 സ്വാമിൻ! എന്നെക്കുറിച്ച് പ്രസാദിക്കേണം. ഈ പാൽ കുട
 കുക.”—എന്നുങ്ങിനെ പിന്നെയും പിന്നെയും അവൻ പ്രാർത്ഥി
 ച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, പകൽ മുഴുവനും കുടിക്കു. പ്രതിമ
 പാൽ കുടിക്കാത്തതുകൊണ്ടു, കട്ടി ചിന്താപരവശനായിത്തീർന്നു
 ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചതുകൊണ്ടി: “ഞാൻ ഇച്ഛിയായിട്ടില്ലെന്നു
 നോക്കാ! അതാ പാൽ അതുചിന്താമണനോടോ? പാത്രം ഇ

ചിത്തമല്ലെന്നുണ്ടോ? എന്തുതൊന്നാണു ഗോവിന്ദൻ പാൽ കുടി
ക്കൊണ്ടത്? ഞാൻ നാളെ രാവിലെ എഴുന്നീറ്റു പത്രം നല്ലവ
ണ്ണം വെട്ടുപ്പാക്കി ഞാനും സ്നാനംചെയ്തു പയ്യിനെ കറന്നു പഞ്ച.
സാരയും ചേർത്തു കൊടുക്കും. എന്നാൽ നിശ്ചയമായും ഗോവി
ന്ദൻ പാൽ കുടിക്കും. ഇപ്പോൾ ഗോവിന്ദൻ വിശന്നുകൊണ്ടി
രിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ക്ഷണം കഴിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ നിശ്ച
യിച്ചു, നാലുമണി രാത്രിയിൽ ജലപാനംകൂടി ചെയ്തിട്ടു. അ
തു വളരെ പഴുത്തൊട്ടും മണം ക്ഷയിച്ചിട്ടു.

അനന്തരം മരവൻ രാവിലെ എഴുന്നീറ്റു ഗോവിന്ദമൂലം
യുടെ ശ്രദ്ധ എല്ലാം വെട്ടുവരുത്തി, പയ്യിനെ കറന്ന്, കുളി
ച്ച് ശുചിയായവന്ന്, പാലിൽ പഞ്ചസാരചേർത്ത് പ്രതിമയുടെ
അടുക്കൽ വന്ന്, “സ്വാമി എനിഹൃദിയും പാൽ കുടിക്കുക” —
എന്നു വളരെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. എന്നിട്ടും പ്രതിമ പാൽ കുടിച്ചില്ല.
അപ്പോൾ ഇവൻ പല്ലാതക്കകയും കുളിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത
തുകൊണ്ടായിരിക്കും പാൽ കുടിക്കാത്തത് എന്ന് കൂട്ടി വിചാരി
ച്ചു, വെള്ളം കൊണ്ടുവന്ന് പ്രതിമയെ നല്ലവണ്ണം കുളിപ്പിച്ചു. ന
ല്ല വസ്ത്രവും മാരം ഉടുപ്പിച്ചു, മുമ്പിൽനിന്ന് മരിക്കുകൊണ്ടു പാൽ
എടുത്ത് വളരെ സ്നേഹത്തോടുകൂടി, “അല്ലയോ സ്വാമിൻ!
ഞാൻ ഇന്നലെ യാതൊന്നും ക്ഷയിച്ചിട്ടില്ല, എന്നിങ്ങനെ വളരെ വി
ശ്വസിച്ചു. സ്വാമി വേഗം പാൽ കുടിക്കുക” എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു.
എന്നിട്ടും പ്രതിമ പാൽ കുടിച്ചില്ല. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ കൂട്ടി ഉ
റക്കം കരയുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ഗോവിന്ദപ്രതിമയുടെ മ
ണി കണ്ണുകളിൽനിന്നും വെള്ളം ഒഴുകുന്നതു കണ്ടു. അതു കണ്ടു
കൂട്ടി പറഞ്ഞു “അല്ലയോ സ്വാമിൻ! എന്തെന്നാണ് കരയുന്ന
ത്? ഈ പാൽ കുടിക്കുക ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഇപ്പോൾതന്നെ നി
ക്കൊരു മുമ്പിൽവെച്ച് എന്റെ ജീവനെ ത്യജിക്കും. ഇതു സത്യമാ
ണ് യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് ഗോ
വിന്ദപ്രതിമയുടെ ചായൽ താഴ്ന്നുവെക്കുന്നതു അപ്പോൾ ആ

ഗോവിന്ദപ്രതിമ ഒരു പാൽ കുടിച്ചു നാമഭവേൻ സന്തോഷം
 തേരാട്ടുകുറുപ്പുപ്രതിമയോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു “അല്ലയോ ഗോ-
 വിന്ദാ! ഹൃൽ മുഴുവനും കുടിച്ചുകഴിഞ്ഞുവോ? ഏനിക്കു കട്ടും വെ-
 ചിട്ടില്ലെ? നിന്നെ ഉച്ഛിഷ്ടം കൃത്യം ഞങ്ങൾക്കൊല്ലാവർക്കും ത-
 രാമെന്നല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്.”—ഇ-
 തു കേട്ടപ്പോൾ ഗോവിന്ദമുതലി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു വായിൽനിന്ന്
 പുറത്തേക്ക് പാൽ വിട്ടു അപ്പോൾ ഒരു കുട്ടി അത് കൈക്കൊ-
 ണ്ടു വാങ്ങി, വളരെ വിശപ്പുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു, അതു കുടിച്ചു-
 പിന്നെ അമ്മ കൊടുത്ത ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ഏറ്റവും ഭക്ഷിച്ചു-
 ഈ ആശ്ചര്യത്തെ കേട്ട് ചിലർ വിശ്വസിച്ചില്ല ചിലർ, “ഒ-
 ഗോപൻ ഭക്ഷണമെന്താണ്, അതുകൊണ്ടു സത്യമായിരിക്കും”
 എന്നു പറഞ്ഞു. ചിലർ നാമഭവേൻറെ ഗൃഹത്തിൽ വന്ന് ഈ
 വൃത്താന്തത്തെക്കുറിച്ചു ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മയോടു ചോദിച്ചു-

കുപ്പു നാണയം സൂത്രം .

നാമഭവേന്മതിതം (3)

ഇങ്ങിനെ കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വാമഭവേൻ മരിച്ചു
 പോയി. ഭീമാനലിയുടെ കീഴിൽ അവനെ ഹരിപ്പിക്കുവാൻ
 ചിന്തയിൽ അഗ്നി പാലിപ്പിച്ചിട്ട്, വാമഭവേൻറെ ഭാര്യ, സന്താ-
 ണത്തൊടുക്കി അതിൽ പ്രാവശ്യം അവസാനത്തോളം വെച്ചു. നാ-
 മഭവേനും വളരെ ദുഃഖത്തോടുക്കി അവൾ വേണ്ടുന്ന വിശുദ്ധി-
 യുക്തളല്ലാം ചെയ്ത് ബ്രാഹ്മണരെ ഭാഗങ്ങളും മറ്റും ചെയ്തു. ബ-
 ണ്ഡകളെയും സാധുക്കളെയും കൂലാണാക്കാനും കഴിവില്ലാത്തതും
 ഭക്ഷണം കഴിച്ചു അന്നന്തരം, അവൻ സാധുക്കളെ സേവിക്കു-
 ന്നതുകൊണ്ടും ഗോവിന്ദപ്രതിമകൊണ്ടും തന്നെത്തന്നെ മരണവന്ന

യിരുന്ന് പ്രവൃത്തിയെ മാനുഷമല്ലെന്നു. മനുഷ്യൻ സ്വന്തി
 മ്പിടുള്ള ധനാഭികാണ്ടു സാധുക്കളെ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടും താനും അ
 മലയും ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടും സാധുക്കൾ തന്നെയാണ് വിജ്ഞാ
 പ്തിയിലിരിക്കുന്ന വിചാരിച്ചിരിക്കേണ്ടതായി, ഒരിക്കൽ ഒരു ഏകാദ
 ശി ദിവസം ഒരു അത്യാശ്ചര്യം ഉണ്ടായു. കീഴാതിയുടെ കീഴെ
 അതിൽ ഉള്ള ശ്വേതമാല പണ്ഡിതപുരുഷന്മാരുടെ വിജ്ഞാസവാ
 പരായണന്മാരായിരുന്നു വളരെ ഭരണാർത്ഥം തുടി ഹരിയാസരത്തെ
 ഉപവാസിച്ചു മാത്രം ഉറക്കം ഒഴിച്ചും ധർമ്മഗീതങ്ങളെക്കൊണ്ടു
 ഗണപ്രദാന സഭയായിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരുടെ ഗീത
 നാദത്തെ കേട്ടു നാദാഭവൻ വളരെ സന്തോഷമായി അർദ്ധരാത്രി
 യിൽ ആ വിജ്ഞാസരത്തിലേക്കു പോയി. ശാന്തനായിരുന്ന
 ആ വിജ്ഞാസരൻ ഉപവാസത്തോടുകൂടിയവനായിരുന്നു. പൂ
 രസ്സുനന്നം ദേവനാ നമസ്കരിച്ചിട്ട്, കല്പൽ ഇട്ടിരുന്ന ചെങ്കു
 കൾ അഴിച്ചു വസ്ത്രത്തിൽ കെട്ടി പുത്തുവെച്ചാൽ കണ്ഡവാൻ കൊ
 ബ്ബാപുഷ്പമുദമെന്ന് വിചാരിച്ചു, അതോടുകൂടി അകത്തുപോ
 യ്തു, ധർമ്മഗീതനാദം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ വസ്ത്ര
 അരിൽ കെട്ടിയിട്ടുള്ള ചെങ്കുപ്പുകളെ ഒരാൾ കണ്ടു. “എന്താ കൂമ്പാ
 ഉണ്ടതാണ് കാലിൽ ഇട്ടു ന ചെങ്കുപ്പുകളെ കേൾക്കു നിന്റെ ഉ
 മ്ബിൽ കൊണ്ടുവന്നത്?” എന്നു പറഞ്ഞു അവനാ തടിച്ചു വേ
 ള കൊൾക്കു അവനെ കഴുത്തിൽ ഒക്കുകൊടുത്തു പുറത്തേക്കു ക
 ള്ളി. നാദാഭവൻ പുറത്തു വന്ന് വളരെ സന്തോഷിച്ചു. “ഞാൻ
 ചെയ്തുകൊണ്ടിട്ട് ഇവർ പുറന്നു ശിക്ഷിച്ചു വളരെ നന്നായി.
 എന്റെ ലോഭഭാഷാഭാഷാജ്ഞാന കേൾക്കുന്നതിന്റെ ഉമ്ബിൽ ചെ
 ന്കുപ്പുകളെ കൊണ്ടുവന്നത്.”—ഇങ്ങിനെ അവൻ മനസ്സിൽ വി
 ചാരിച്ചിട്ട് കേൾക്കുന്നതിന്റെ പിൻ പ്രാശ്നത്തു പോയിരുന്നു. ക
 രുണയോടുകൂടി ഭഗവാനെ സ്മരിച്ചുതുടങ്ങി. സന്തോഷാശ്രുക്കൾ
 കൊണ്ടു ഗൽഗദാക്ഷരത്തോടുകൂടി ധർമ്മം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.
 അപ്പോൾ പല്ലവൻ, ഇതു കേൾക്കുമെന്ന് എന്ന് പറഞ്ഞിട്ട്,

ക്ഷേത്രം വീണ്ടെപാകുമാ എന്നുള്ള കീതികൊണ്ടു, ദാമോദരൻ ഒരു
ടി, അപ്പോൾ അന്നു കൊണ്ടു ഇളം മാറി. ക്ഷേത്രം നാമാദ
വൻ നില്ക്കുന്ന ഭിക്ഷുലേഖയെ ഉപയായി തിരിഞ്ഞു നിന്നു. അപ്പോൾ
എല്ലാവരും നാമാദവൻ അതിഭക്തിയോടുകൂടി തൊഴുതുകൊണ്ടു
നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. ഇതു കണ്ടിട്ട് എല്ലാവരും വളരെ വിസ്മയി
ച്ചു. അവർ എല്ലാവരും നാമാദവന്റെ സമീപത്തുപോയി അവ
നെ വളരെ പ്രശംസിച്ചു. അവർ എല്ലാവരും ഭക്തന്മാർ ആ
ണെങ്കിലും നാമാദവന്റെ ഗാനത്തെയും ഭക്തിയെയും വളരെ വ
ലുതായി വിചാരിച്ചു.

മേപ്പത്തറാം സ്കൂൾ.

നാമാദവചരിതം (4)

നാമാദവൻ വസിക്കുന്ന രാജ്യത്തിൽ ഉള്ളരാജാവു മേപ്പത്ത
രിയെന്നു. ആ രാജാവിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു ചില ദിക്കു
ക്കൾ—നാമാദവന്റെ അടുത്തുള്ളവർ—രാജാവിനോടു
ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “അപ്പോൾ രാജൻ” ഞങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിൽ
നാമാദവൻ എന്നു പേരിട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ദേവൻ ഞങ്ങളുടെ ഭ
വനിൽ വെച്ച് വളരെ ധാരാളത്തോടുകൂടി ഇത്രയും കഷ്ടത ചെയ്യുന്നു.
അതുകൊണ്ടു, രാജാവേ! അവനെ ഉഗ്രശാസനങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ
രീക്ഷിക്കുകയും. ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും രാജാവിന്റെ സഹായം
ഉണ്ടെങ്കിൽ, അതിന്നു യത്നമുള്ളതും. അവൻ ഇതുകൊണ്ടു
അപമാനപ്പെട്ടാൽ ദൈവികനായി കഴിക്കും എന്നു അവന്റെ
പുരോഹിതൻ എത്രയും ചെയ്യുന്നതായി അറിഞ്ഞിട്ടു ശാസിക്കാം.”—ഇതു
കേട്ടപ്പോൾ രാജാവേ, അപ്പോൾ, “ഞാൻ നാമാദവന്റെ
സഹായങ്ങൾ നിങ്ങൾ പറയുന്നപോലെ എല്ലാം ചെയ്യാം.”

എന്നുപറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ രാജാവിന്റെ വാക്കുകൾ, അവർ ഏല്പാവതംകൂടി ഒരു സഭകൂടി, നാമദേവനെ ഉപദ്രവ്വ്വാൻ എന്താണ് മാറ്റമെന്ന് തമ്മൽ ആലോചിച്ചുതുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ട്രിക്കുമ്പോൾ, ഒരുപത്തു ചത്തുകിടക്കുന്നതുകണ്ടു. അതൽ ഒരുവൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “മരിച്ചപത്തുവിടെ നാമദേവഗൃഹത്തിന്റെ വാതിൽക്കൽ, രാത്രി എല്ലാവരും ഉറങ്ങിയതിന്റെ ശേഷം, കൊണ്ടുപോയി വെക്കുക. അവൻ രാവിലെ എഴുന്നീറ്റ് പുറത്തുകുറവതവാൻ വേണ്ടി വാതിൽ തുറക്കും. അപ്പോൾ ഈ പത്തു ചത്തുപോയവരെ അഴിപ്പിടും. അപ്പോൾ നാമദേവതം കൂടി വലുതായ കോലാഹലം ഉണ്ടാക്കും. ഈ നാമദേവൻ ഇതാ ഒരു പത്തുവിടെനിന്നൊന്നു എന്നും ഒരൊരുവനെ നിർദ്ദിച്ച് രാജസന്നിധിയിൽ പോയി ‘ദ്രോണനായിരിക്കുന്ന നാമദേവൻ ഒരുപത്തുവിടെ കൊന്നിരിക്കുന്നു’ എന്ന് പറഞ്ഞു, ‘ഇവൻ ഈ കൊന്നപത്തുവിടെ ജീവിപ്പിക്കണം, അല്ലെങ്കിൽ അവൻ ദൈവനായി ഭവിക്കണം, എന്നിങ്ങിനെ ഒരു രാജകല്പനയാടുകൂടി രാജഭരതന്മാരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു് നന്മപോക്കു് അവന്റെ സമീപത്തേക്ക് പോവാം. അപ്പോൾ ദ്രോണപ്രിയനായിരിക്കുന്ന അവൻ നമ്മോടു ദ്വൈതപരനും എന്ന് അറിയാമല്ലോ’— ഇങ്ങിനെ അവർ നിശ്ചയിച്ച് പരസ്പരം പ്രശംസിച്ചു് സന്തോഷിച്ചു.

ആ രാത്രിയിൽത്തന്നെ അവർ പാഞ്ഞുപ്രകാരം ചെയ്തു. പ്രാതഃകാലത്തിൽ എല്ലാവരും എഴുന്നീറ്റ് ഇതു നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. ആ സ്വയം നാമദേവൻ എഴുന്നീറ്റ് ഗോവിന്ദപ്രതിമയെ തടസ്സരിച്ച് ഗോവിന്ദസ്വാമിയെ മനസ്സിൽ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടു് വാതുക്കൽ വന്ന് വാതിൽ തുറന്നു. അപ്പോൾ മരിച്ച പത്തു കാഴ്ചയു വീണ്ടു. നാമദേവൻ ഈ ആശ്ചര്യം കണ്ട് വിസ്മിതനായി. ഇതു എങ്ങിനെയാണ് ഉണ്ടായത് എന്നു വിചാരിച്ച്, പരിഭ്രമിക്കാൻ, ഇങ്ങുപോലെ ഇടകാഴത നിന്നുപോയി. അപ്പോൾ

ദൃഷ്ടാന്തം എപ്പോഴും വന്ന്, നാമഭവൻ ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്നതിലൂന്നുകയെട്ട്, നാമഭവനെ നന്ദി ചൂരക ബുദ്ധിയിൽ പാഞ്ഞുകയറി. “ഇവൻ ഹോ യുത്തൻതന്നെ. ഇവന്റെ കൈ ചിഹ്നങ്ങൾ എല്ലാം വെറുതെ തന്നെ. നമ്മളെ വെറിക്കൊണ്ട് ചേർന്നിരിക്കുന്ന ഇവൻ ഇങ്ങിനെയാണോ കാണിക്കുന്നത്? ഇവന് കൊപമകൊണ്ടുള്ള പ്രവൃത്തി കണ്ടിട്ടല്ലേ? ഏകാ! നീ എന്തിനാ? നിന്ദിക്കുന്ന ഈ പശുവിനെ കൊന്നു? നിന്റെ സാധനങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും പശു തിന്നുമോ? അതു തന്നെപ്പോലെ ഒരു ശിരസ്സിന് നിന്റെ വാതിൽക്കൽ വന്ന് നിന്നുകൊള്ളൂ? — അപ്പോൾ, കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നുതൻ, “ഈ പശു എന്തെന്താണ്? എന്താണിത്? ‘ഹാ ഹാ’ എന്നു നിലവിളിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഉടനെ അവൻ എല്ലാവരും കൂടി, ‘എന്താ പശുയാണിത്? എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന കുമ്പിൾ നടുക്കിടക്കൊട്ട് രാജാവനെത്തിയോടെ പോയി രാജാവിനോടു, “അപ്പോൾ രാജൻ എന്താ പശുവിനെ നമ്മുടെ വാതിൽക്കൽക്കിട്ടു കൊണ്ടുവന്നു. സകലജനങ്ങളും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. മരിച്ച പശു അവന്റെ വാതുക്കൽതന്നെ കിടക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്, ആ ദൈവം മരണാലയം ശിക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്, സംശയമില്ല” — എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ അവർ പറഞ്ഞു കേട്ട്, രാജാവ്, ക്രോധത്തോടുകൂടി, ക്രൂരന്മാരായിരിക്കുന്ന ഭൃത്യന്മാരെ വിളിച്ച് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “നീങ്ങൾ നാമഭവന്റെ ശുഹൃത്തുക്കൾപോയി, പശുവിനെ എന്തിനായിട്ടാണ് കൊന്നത്? എന്നു ചോദിക്കേണ്ടി. പിന്നെ ആ മരിച്ച പശുവിനെ അവന്റെ വക്കൽ കൊടുക്കേണ്ടി. അതിനെ അവൻ ജീവിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അവൻ എന്നു നട്ടുവെക്കേണ്ടതായിരിക്കട്ടെ. അതു അവൻ സിദ്ധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അപ്പോൾ അവനെ കൊന്നുകളയും. ഇതിൽ രണ്ടിലൊന്ന് ഇപ്പോഴേക്ക് ചെയ്തുകൊണ്ട് പറയേണ്ടി. ഇതിൽ രണ്ടിൽ ഒന്ന് ചെയ്യുന്നതുവരെ നാമഭവനെ എവിടെക്കും പോവാൻ സമ്മതിക്കേണ്ടത്” — ഇങ്ങിനെ രാജക

മുറ്റത്തുനിന്നും, കേരളത്തിൽ നിന്നും അടുത്തുവന്നു, താഴെ
പാഞ്ഞുവന്നു. ഇതുകൊണ്ട് കേരളത്തിൽ നിന്നും അടുത്തുവന്നു
വന്നു. അങ്ങനെയായിരിക്കുന്ന സമയം വളരെ അടുത്തു, ദുഃഖം കൊണ്ട്
ആ ഗർഭഭാഗത്തുനിന്നും കരഞ്ഞുവന്നു, നാമഭവനം
പാഞ്ഞു: “അല്ലയോ പുത്രാ! കാലാവസ്ഥ ഉഗ്രശാസനനാണ്. നി
ന്നെ കൊന്നുകളയും, സംശയമില്ല. അതുകൊണ്ട് കാലാവസ്ഥ
അങ്ങനെയായിരിക്കണം പ്രാപിക്കും. ജാതിയും കളഞ്ഞു നീ പ്രാ
പ്തമാകും”.

ഇങ്ങനെയൊരു പാഞ്ഞുകേട്ടു, നാമഭവനം അങ്ങനെയെ
ദുഃഖം കൊണ്ട് വളരെ ദുഃഖിതനായി, ദുഃഖം ഇല്ലാത്തവനല്ലാ
തെ, അങ്ങനെയെ “അമ്മ! ഞാൻ ഈ പശുവിനെ കൊന്നു
ല്ല. എന്നാൽ ഇവർ വെറുക്കും പറയുന്നതാണ് എന്നുവെ
ണ്ടു. അമ്മ ദുഃഖിക്കേണ്ട. ശ്രീശ്യാവിനസ്ഥാമിയെ ശരണമാ
യി പ്രാപിക്കുക. അവൻ ശ്രീശ്യാമിയെ വെറുക്കും മറ്റൊരു ഭാഗത്തു
ലും, വലിയ ആപത്തുകളിലും, സമ്പന്നനാകുമെന്നു വെറുക്കും
ഭക്തരായവനായ ശ്യാവിനസ്ഥാമിയെ ശരണമാണ് അമ്മ. ഇങ്ങി
നെ വിശ്വസിച്ചിട്ട് ചിന്തയെ ത്യജിച്ച് അവനെ ഭജിക്കുക” —
എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെയൊരു പാഞ്ഞുകേട്ടു, നാമഭവനം അവന്റെ
ശ്രദ്ധയിൽ അന്നു ഇരുന്നു. കേരളത്തിലെല്ലാം കൂട്ടി മാന്ത്രിക
മരിച്ചു പശുവിനെയും വെച്ച് അതിന്റെ ചുറ്റും എല്ലാവരും
ഇരുന്ന് കൂടുകയും തുടങ്ങുകയും മറ്റും വെച്ച് ശ്രീകൃഷ്ണനെ
പ്രാപിച്ചുകൊണ്ട് എക്കാലത്തെയും നീതികൾ പാടാൻ
തുടങ്ങി.

“ഐ ഭഗവദ്ഭക്ത കർമ്മപരമേശ്വര മഹാദേവസ്തവതഃ

കർമ്മപരമേശ്വര മഹാദേവസ്തവതഃ കർമ്മപരമേശ്വര

കർമ്മപരമേശ്വര മഹാദേവസ്തവതഃ കർമ്മപരമേശ്വര

കർമ്മപരമേശ്വര മഹാദേവസ്തവതഃ കർമ്മപരമേശ്വര

“ഐ ലക്ഷ്മീപതി സാധുശാലാ! ഭഗവദീശ്വര! ആപൽ
ബാധയ്ക്ക് ഭക്തരായവർ പ്രാപ്തമാകും. ഭഗവദീശ്വര!

ഈ അത്യാശ്ചര്യത്തെ കണ്ടിട്ട്, രാജ്യത്തുമാർ കിരോപ്പായി രാജാവിനോടു പറഞ്ഞു. രാജാവു ഈ അത്യാശ്ചര്യത്തെ കേട്ട് അവിടേക്കുപോയി. അദ്ദേഹം കണ്ട സത്യവ്യക്തമായ ദൂ, നാമദേവനോടു, “അല്ലയോ നാമദേവ! നീസംഗ്രഹം, സംഗ്രഹിച്ച് നീ എന്നെക്കൊണ്ട് എന്താണ് ആഗ്രഹിക്കുന്നത പറയുക” — എന്നു ചോദിച്ചു. ഈ കേട്ടപ്പോൾ നാമദേവൻ തൊട്ടുതൊട്ട പാഞ്ഞു. “അല്ലയോ രാജൻ! എനിക്ക് ഉന്നതകാലം കാര്യം എന്താണു? എനിക്ക് ഗോവിന്ദസംഗ്രഹം കേൾക്കുന്നത് അതുവകയെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നതാണ്.” ഇങ്ങനെ നാമദേവൻ പറഞ്ഞുകേട്ട്, രാജാവു വളരെ പണിപ്പെട്ട്, വിരോധമായ ഒരു കിടക്ക കൊടുത്തു. “ഈ എന്റെ സന്തോഷത്തിനു വേണ്ടി നിനിക്കുതാനും സമീകരിക്കണം” എന്നു പറഞ്ഞു. ഈ കേട്ടപ്പോൾ നാമദേവൻ അതു വാങ്ങി അപ്പോൾക്കു നന്നായി ഇട്ടു. അന്നത്തന്നെ നല്ല നല്ല പൂക്കളും മറ്റും കഴിച്ച് കൈയെഴുത്തു കിടക്ക കേൾക്കുക കഴിച്ചു. സന്തോഷത്തോടുകൂടി ഗോവിന്ദനെ നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കാരാകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരു കിടക്കയെ നദിയുടെ കരത്തോട്ടായി അങ്ങോട്ടു പറഞ്ഞു. രാജാവ് കേട്ടു. നാമദേവനെ വരുത്തി, ആ രാജാവ്, “ഞാൻ കുന്നതായ ആ പഴയ കിടക്ക ഇങ്ങോട്ടു തരിക. പുതിയ കിടക്ക ഞാൻ അങ്ങോട്ടു തരാം. ഇതാണ് ഒട്ടും സംഗ്രഹം വേണ്ട” — എന്നു പറഞ്ഞു. ഈ കേട്ടപ്പോൾ നാമദേവൻ രാജാവിനോടു പറഞ്ഞു. “അല്ലയോ രാജൻ! എന്റെ കൂടെ വരിക. ഏതു കിടക്കയാണ് എനിക്ക് കുന്നത? അതു നാമദേവനിൽനിന്നു കിട്ടി എടുത്തുകൊൾക.” ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ നാമദേവൻ രാജാവിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു നദീതീരത്തു പോയി. കരത്തിൽനിന്നു വളരെ കിടക്കകളെ എടുത്തു കരയിൽ ഇട്ടു. അപ്പോൾ രാജാവ് തന്റെ കിടക്ക ഏതാണെന്ന് അറിയാതെക്കണ്ടു പരിഭ്രമിച്ചു. നാമദേവനെ നമസ്കരിച്ച് അഞ്ചുപ്രസന്നനായിട്ട്, “ഞാൻ

ചെയ്യും അപരാധത്തെ കുറിക്കേണ്ടതെന്ന് എന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നേയും പ്രസ്താവിച്ചു. നാമഭവൻ ഇങ്ങിനെ ആശ്ചര്യത്തെ കാണിച്ചു തന്നെ ഹൃദത്തിലേക്കു പോയി. ആ ഗ്രാമത്തിലുള്ള എല്ലാ ജനങ്ങളെയും വിളിച്ചു, രാജാവ് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “നാമഭവൻ എന്താണ് ഇഷ്ടനാണ് അപരാധ ആർ ദേഷിക്കുന്നുവാ അപർ എന്തെന്തെങ്കിലും ഉണ്ട് അവരെ ഞാൻ കൊന്നുകളയും. ഇന്നു മുതൽ ഇങ്ങിനെയാണ് എന്താണ് കല്പന”. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ആ ഗ്രാമവാസികൾ ഏറ്റുവാങ്ങിയ രാജകല്പനയെ അനുസരിച്ചു.

ഇങ്ങിനെ ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ എല്ലാത്തോഴും ഭക്തകർമ്മ ചെയ്യുന്നതു ലോകത്തിൽ ഇപ്പോഴും പ്രത്യക്ഷമായി നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. സംശയമില്ല.

മുപ്പത്തൊന്നാം സൂത്രം.

നാമഭവചരിതം. (5)

ഇങ്ങിനെ നാമഭവനും അമ്മയും ഗോവിന്ദഭക്തിയാടുകൂടി ഗൃഹത്തിൽ വസിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്തു്, ഒരു ദിവസം ആ ഗ്രാമത്തിൽ പേരാ ഒരു ഗൃഹം തീർപ്പിച്ചു. കാറ്റിന്റെ ശക്തി കൊണ്ടു നാമഭവാൻ ഗൃഹവും തീർപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ ജനങ്ങൾ തീർക്കേണ്ടുന്നവയായ വനം, നാമഭവൻ അവരെ വിശദിപ്പിച്ചു. നാമഭവൻ ഗോവിന്ദപ്രതിമയെ എടുത്തുകൊണ്ടു പുറത്തുവന്ന്, അത സർവ്വതാത്പര്യത്തോടുകൂടി, ‘എ.നിക്കു് കിട്ടേണ്ടതെല്ലാം കിട്ടി. മഹാ ഭാഗ്യം മഹാ ഭാഗ്യം’ എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു്, ഗോവിന്ദപ്രതിമയെ ഒരു സ്ഥലത്തുവെച്ച് അതിന്റെ മുമ്പിൽ നിന്ന് ഭക്തിയോടുകൂടി തുഞ്ചൻ എടുത്തുകൊണ്ടു് പാട്ടുപാനം ആടുകയും തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ഹൃദം ഭൂതനാ കുണ്ഡലകാണു ദേവിച്ചു ഭസ്മമായി. അപ്പോൾ അൻ തന്നെ ഭസ്മം എല്ലാം വാരികളു

അതു ഗോവിന്ദസ്വരൂപിനെയ അവിടെ കൊണ്ടുവരികയെപ്പറ്റി അമ്മയോടു കൂടി അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു.

ഇങ്ങിനെ കൗടീവസ്വം കഴിച്ചു അപ്പോൾ അമ്മയുടെ കല്പനപ്രകാരം, നാമദേവൻ ഗൃഹം ഉണ്ടാക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവിടെയിടെ പൊയി ചില മരങ്ങളും കൂട്ടുകൂട്ടം മരം കൊണ്ടുവന്ന് അവിടം കെട്ടിയുണ്ടാക്കി പരമേശ്വരനായി വാഴ്ക്കാൻ അനേക ഹിമപ്പാലം, ആ ദിക്കിൽ എങ്ങും കിട്ടിയില്ല. അപ്പോൾ നാമദേവന്റെ അമ്മ, “അപ്പോൾ വരും! ഈ പരമേശ്വരന്റെ വരവിനും കാരണകാര്യം എങ്ങനെയെന്ന് ഇതിൽ ഇരിക്കുന്നതാണ്,” എന്നു പറഞ്ഞു. അമ്മ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതുകൂടി, നാമദേവൻ വാഴ്ക്കാൻ അന്നു ഹിമപ്പാലം ഓടിക്കൊണ്ടു പോയി. വാഴ്ക്കാൻ വരുന്നവരിൽ കെട്ടാക്കി കെട്ടി, വളരെ പണിപ്പെട്ട് അത് തലയിൽ എടുത്തുകൊണ്ട് ഗൃഹത്തിലേക്കു വരുമ്പോൾ, വഴിയിൽ ആ താരകാണ്ടു ദുഃഖിതനായിട്ട്, അത് ഇറക്കിയെച്ച് ഒരു വൃക്കത്തിന്റെ മധ്യത്തിൽ നാമദേവൻ കിടന്നാണി അപ്പോൾ കൈവശമു വരികയെന്നു കേൾക്കാൻ അവിടെവെന്ന് നാമദേവനോടൊന്നു ചർച്ച ചെയ്ത് വാഴ്ക്കാൻ കെട്ടിയിട്ടു വരുന്നവരിൽ എടുത്തുകൊണ്ട് അതിനോടൊന്നു കെട്ടിയെടുത്ത നാമദേവന്റെ ഗൃഹത്തിൽ കൊണ്ടുവരിക, അപ്പോൾത്തന്നെ അമ്മയുടെ തുടങ്ങിയ സമയം, നാമദേവന്റെ അമ്മ വളരെ സങ്കടത്തോടെ, “ഹേ വരവേ! ഹിമപ്പാലംകൊണ്ടും താരകാണ്ടും വളരെ കഷ്ടമായിരിക്കുന്നവല്ല. കൈക്കൊണ്ടു കിട്ടിട്ട് ഗൃഹം മേയുക” — എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ അമ്മ പറഞ്ഞതു കേട്ടപ്പോൾ, നാമദേവനോടൊന്നു ചർച്ച ചെയ്ത്, “അമ്മ! ഞാൻ ഇതിനെ കൈക്കൊണ്ടു കൊണ്ടുവരികയോ, എന്നിട്ട് ഞാൻ സ്നാനം ചെയ്തു കൊണ്ടും അപ്പോഴാണ് അമ്മ കൈക്കൊണ്ടു വരികയോ” ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ട്, ആ ഗൃഹത്തെ വേഗത്തിൽ മേയുകയായി. അമ്മയെപ്പറ്റി വാഴ്ക്കാൻ കാര്യം മരം എടുത്ത്, “അമ്മ, ഇത് ഗൃഹം

അതിൽ കൊണ്ടുപോയി വെച്ചു. ഞാൻ കുളിപ്പാൻ പോകുന്നു” — എന്ന് അമ്മയോടു പറഞ്ഞ് കൈവെക്കുകയായിരിക്കുന്ന ഭഗവാൻ മറുത്തുകളഞ്ഞു.

നാമഭവൻ ഉറക്കം ഉണർന്നു നോക്കിയാപ്പാർ വെച്ചാൽ കണ്ടില്ല. ആരെ കൊണ്ടുപോയിരിക്കുമെന്ന് വിചാരിച്ച് വേഗം എഴുന്നീറ്റ് തന്റെ ശ്രമത്തിലേക്കു പോയി. അമ്മയെ വിളിച്ച് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “വെച്ചാൽ കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ ഷീണുകൊണ്ടു വഴിയിൽ കുറച്ച് ഉറങ്ങിപ്പോയി; അപ്പോൾ ആ വെച്ചാലിനെ ആരെ കൊണ്ടുപോയിക്കളഞ്ഞു. ഞാൻ ഇങ്ങോട്ടു വരികയും ചെയ്തു” നാമഭവൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതുകേട്ട് സൂര്യൻ വളരെ വിസ്മയത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു. “ഓഹ പുത്ര! നീ എന്താണ് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നത്? നിനക്കു ചിത്തശുദ്ധം ഉണ്ടോ? നീ ഇപ്പോൾക്കുണ്ടെന്നു അല്ല പൂർവ്വമേന്ത് വെച്ചാലും കയറും മററും എന്റെ പക്കൽ ഇന്ന് കുളിപ്പാൻ പോയത്? പിന്നെ എന്താണ് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നത്?” ഇങ്ങിനെ അമ്മ പറഞ്ഞതുകേട്ട്, നാമഭവൻ വിസ്മിതനായിട്ട് അമ്മയെ നമസ്കരിച്ച്, അന്നു വെളരിനിവിട്ടു “ചി എന്താൻ ജന്മം വൃതംതന്നെ. ഭഗവാന്റെ കൈതല്ലാതെ കഷ്ടമാൻ കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ”. ഇങ്ങിനെ നാമഭവൻ സകടകൃഷ്ണകാണിക്കുമ്പോൾ അമ്മ കഷ്ടം കഴിക്കുവാനായിട്ട് അവനെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. അപ്പോൾ അവൻ എഴുന്നീറ്റു പോയി കുളിച്ച് ഗോവിന്ദനെ പൂജിച്ച്, ഹരിയെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടു, ഭക്ഷണം കഴിച്ചു.

മുപ്പത്തൊന്നാം സർഗ്ഗം.

നാമഭവചരിതം. (6)

നാമഭവൻ ഇങ്ങിനെ വസിക്കുന്ന കാലത്തു്, ഒരു ദിവസം കർപ്പാസംസാരം, നന്നിയിൽ ഉത്ഭവപ്രസംഗം തുളസീമാലയും

മൗന മരവല്ലവചിഹ്നങ്ങളുമെല്ലാം ധരിച്ചു ഒരു സ്വയം നാമഭവന്റെ ധൃഢതയിൽ വന്നു. നാമാഭവനാത് അവൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “അല്ലായാ ഭക്തന്മാരേമാ! എനിക്ക് വളരെ വിശപ്പുണ്ട്. ചേറും ഭക്ഷണം തരിക. വിശപ്പ് പുറന്ന വല്ലാതെ അടിഞ്ഞിരിക്കുന്നു”. അതേപ്രിയപ്പെട്ട ഈ വാക്കുകളാൽ നാമഭവൻ അവനാൽ പറഞ്ഞു. — ‘ഇന്ന് ഏകാദശിവ്രതമാണ്, എങ്ങിനെയാണ് അന്നം ഭക്ഷിക്കുന്നത്? ഞാൻ അരി തരാം, അതു ഹാകും ചെയ്ത് ഇങ്ങോട്ടെത്തിക്കുക’. ഇതുകേട്ട്, അതിഥി പിന്നെയും പറഞ്ഞു. “ഞാൻ ഹാക്കുവാനുള്ള ഭക്ഷിക്കില്ല. ഇങ്ങിനെയാണ് എന്റെ നിശ്ചയം. ഭക്ഷണകാലത്തിൽ ഞാൻ ഏതു ധൃഢതയിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുമോ, അവൻ തന്നെ അന്നത്തര അവസരമുള്ളതിൽ ഭക്ഷിക്കുന്നതല്ലാതെ, ഞാൻതന്നെ ഭക്ഷിക്കുകയും അതുകൊണ്ട് എനിക്ക് ഭക്ഷണമെന്തെന്ന് നീയും ഭക്ഷിക്കുക. ഞാൻ മൂന്നു ദിവസമായി ഭക്ഷണം കഴിച്ചിട്ട്. അതുകൊണ്ട്, ഞാൻ നന്നേക്കൂ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് എന്റെമേൽ പ്രസാദിച്ച് എനിക്ക് അന്നം തരിക”. ഇങ്ങിനെ അഗ്തിയുടെ വാക്കുകളാൽ, നാമഭവൻ വസുന്ദത്തോടും ഭാരതത്തോടുംകൂടി അവനെ സമാധാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “അല്ലായാ ഭഗവൻ! പ്രസാദംകൊണ്ട് ഇന്നു ഹരിവാസരമാണ്. ഇത് എനിക്ക് പ്രാണനേക്കാൾ അപ്പുറമുള്ളതാണ്. പ്രാണനെ ഞാൻ ത്യജിക്കാം. ഈ ഏകാദശിവ്രതത്തെ മരിക്കുംപോലും ത്യജിക്കുവാൻ ഓടിച്ചു. അതുകൊണ്ടു ഹാവാ ചേറോടും താഴ്വായാടും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ഓരോന്നും ഈ നിശ്ചയത്തെ എറിക്കൊമ്പെണ്ണ ത്യജിക്കുക. ചേറും ഭക്ഷണം കഴിക്കുക”. എന്നങ്ങിനെ നാമഭവൻ പിന്നെയും പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടും, അതിനെ അതിഥി സഹിക്കുകയും ചെയ്തു. നാമഭവൻ ചിത്തശ്രാന്തനായി കരം മൂലമൊരു ഇരുന്ന, അപ്പോൾ ആ അതിഥി വിശപ്പു സഹിക്കുവാൻ വഹിയായത ധൃഢമായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങിനെ പകുതിയൊന്നു കഴിഞ്ഞു.

സന്ധ്യയായപ്പോൾ, നാലുവേൾ അന്തർ പരിവൃത്തികളെ
 ഈ പുസ്തകം, രാത്രി ഉറക്കാനായിപ്പോൾ ചെന്നി ഏതാനുംദിവസം
 ഈ ഒരു ചെട്ടിയാൽപോലും പ്രാണകാലത്തിൽ അതിമിടുമെ
 അതുകൾ വന്നു ഇങ്ങിനെ പറയുക “ഈ ഒരുവണ്ണമേ നേരെ
 പുലയുന്നതി. സ്നാനം കഴിച്ച് എന്നു കേട്ടി കേൾക്കും കഴിക്കുക.
 ചെന്നെന്താ പ്രകാരം സഹജമായി.” നാലുവേൾ ഇങ്ങിനെ പറ
 യെങ്കാണു് ആ അതിമിടുമെ സമീപത്തിൽ ചെന്നു പിന്നെ
 യും പിന്നെയും വിളിച്ചു. അതിൽ വിളി കേട്ടില്ല പുലയുന്നവണ്ണം
 എടുത്തുനോക്കി, അപ്പോൾ കരിച്ചുപോയതെന്നി. മരിക്കുക
 കൊണ്ടു് എഴുന്നിപ്പിച്ചപ്പോൾ എഴുന്നിപ്പുന്നില്ല. അപ്പോൾ നാലു
 വേൾ കൂലാപരവരനായി ഉറക്കം കഴിച്ചുവന്നു തുടങ്ങി. അവ
 രെന്താ വളരെ ദുഃഖത്തോടുകൂടിയുള്ള ആ കരച്ചിൽ കേട്ടു ഗ്രാമവാ
 സികളായ എല്ലാ ജനങ്ങളും വന്നു. വളരെ വിസ്മയത്തോടുകൂടി,
 “നി എന്താണ് ചെയ്യുന്നത്” എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ നാലു
 വേൾ അവരോടു, “നിങ്ങൾ എന്താ പൂർത്തനും കേൾക്കുവിൻ.
 ഈ അതിമി എന്നാ ഗ്രാമത്തിൽ വന്നു എന്നൊരു കേൾക്കും
 ചെയ്തിച്ചു. ഹരിവർദ്ധനും ആയുരകാണ്ടു ഞാൻ കേൾക്കും കൊ
 ട്തെല്ലാ ഇവൻ വിശപ്പു സാധിക്കുവാൻ പാടില്ലാതെ മരിച്ചതാ
 ണ്, സംശയമില്ല. അതു കൊണ്ടു, ഇവനെ കൊന്നിട്ടുള്ള ഹാലം
 എന്തിനാണു്, അതിന്നു സംശയമില്ല. അതു കൊണ്ടു, ഇവനെ ദി
 ത്തിപ്പിക്കുന്ന ചിതയിൽ അന്നം ഇവനോടുകൂടി അഗ്നിയിൽ പ്ര
 ചേരട്ടെ” എന്നു കരുതിച്ചുകൊണ്ടു. ഞാൻ ഇവനോടുകൂടി ഭരി
 കുന്നതന്നു് നിങ്ങൾ ആരും അന്യരരുടെയും പാപത്തു. ഇ
 ത പ്രതിഫലിക്കുന്നതാണു് സത്യം.”

നാലുവേൾ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു മറ്റൊരാളും വളരെ
 ദുഃഖിക്കുന്നതായി. നാലുവേൾ ഈ അതിദുഃഖത്തോടുകൂടി
 കരഞ്ഞുകൊണ്ടു, അഗ്നിപ്രവേശനം ചെയ്യുന്നതെന്നു പിന്നെയും
 പിന്നെയും പ്രാർത്ഥിച്ചു. പുത്രൻ അതിനെ സ്വീകരിച്ചില്ല. അ

പ്പോൾ ആ ഗ്രാമവാസികൾ എന്തുവരും കൂടി, ആ മരിച്ച അന്തി
 മിറയ എടുത്ത ശ്മശാനത്തൽ കൊണ്ടുപോയി. നാമദേവനും പി
 ന്നാമലപോയ. അവർ ചിതറുണ്ടാക്കി ശവത്തിനെ അത്ത്
 വെച്ചു, തന്നാ അതിൽ പ്രവേശിച്ച് അഗ്നി എടുത്ത അതൽ
 പെട്ടപ്പിടവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ മരിച്ചവനായ അന്തി
 “എന്താ മൂലത്തിൽ തീ വെക്കണ്ട, ഞാൻ മരിച്ചിട്ടില്ല, നി
 കൾ സത്യത്തെ പരീക്ഷിക്കാനാണ് ഞാൻ ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്
 ഞാൻ സത്യക്കുറവിലി. ഞാൻ വാദനാണ്, നാമം എന്താക്ക
 ന്നു ആഗ്രഹം, അതു പറയുക. ഞാൻ തരാം” എന്നു ചരിച്ചു.
 കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ടപ്പോൾ നാമദേവൻ “ഭവാൻ ആരാ
 ണ്, എവിടെനിന്നാകുന്നു ചെന്നത്, എന്നു സത്യമായി ചോ
 ള്യാനം” എന്നുപറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ട അന്തി, “എനിക്ക് ധൃത
 വം ഉല്പാദനം ഉല്പ, വല്ലഭാശ്രമങ്ങളും ഉല്പ. ഞാൻ രാജ്യസ
 മ്ലപരിയാണു് നിന്റാ സത്യം കണ്ടു ഞാൻ സത്യപ്പോയി.
 ഞാൻ നിനക്ക് എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത് അതു പറയുക” അ
 പ്പോൾ നാമദേവൻ, “ഇതു അടുത്തുതന്നെ, അടുത്തുതന്നെ”
 എന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടു നെയ്തുരിച്ചുകൊണ്ടു്, “എനിക്ക് ചരിച്ച
 കൽ ദ്രവമായി കലക്കുകയും ഭവാൻ എന്റെ ധൃതത്തിൽ വന്ന്
 ഈണ കഴിച്ചു പോവുകയും ഇതു കണ്ടുമാണ് വേണ്ടതു്” എന്നു
 പറഞ്ഞു, അന്തിയുടെ ധൃതത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി നാ
 മദേവൻ സൂര്യോദയത്തിനായി സ്നാനംചെയ്തു ഗോവിന്ദനെ പൂ
 ജിച്ച് അതിഥിയെക്കേണം കഴിപ്പിച്ച് താനും അമ്മയോടു കൂടെ
 ഭക്ഷണം കഴിച്ചു നാമദേവനെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടു അന്തി മ
 രണപോകയും ചെയ്തു.

നാമദേവൻ ഈ വൃത്താന്തത്തെ കിട്ടിപ്പ് മനസ്സാർ അ
 ക്രമവുമുണ്ടു്, നാമദേവനെ പര്യടം പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ
 യ്തു. ഇങ്ങിനെ ഭക്തന്മാർ ഗുഹത്തിന്നു വേണ്ട ശ്രീഹരിയെന്നു വ
 ണ് കൊതുകൾക്കുണ്ടും ഇപ്പോഴും ചെയ്യുന്നു. ഭക്തന്മാർക്കേറിയമാ

യി, തൊഴുതുവകാണ്ട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “ഓഹ വൈശ്ണവാ! ഞാൻ മണ്ടാമതും വന്നിരിക്കുന്നു. ഏതന്റെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞതെ ചൂതിനെ കേൾക്കുക—ഭവാൻ ഏതന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കു വരുന്നതുവരെ ആഹാരം കഴിക്കുകയോ ജലപാനം ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല. ഇങ്ങിനെ പ്രതിജ്ഞചെയ്തിട്ട്, ഭവാൻ വന്നിറപ്പുകിൽ ഞാൻ മറ്റു പ്രാനാത്മാക്കളെ ഒരിങ്ങിയിരിക്കുന്നു—ഭവാൻ ഭഗവൽക്കരുണയാണെന്ന് അറിയുന്നതിനാൽ ഭക്തവേഷപഥാഭിഗുണങ്ങൾ ഭവാന്ന് ഉണ്ടാവും എന്നുള്ള നിശ്ചയംകൊണ്ടാണ് അച്ഛൻ ഇറങ്ങാട്ട് വരാത്തത്.”

ഇങ്ങിനെ ആ വൈശ്ണവനും വൃദ്ധന്മാരും പറഞ്ഞപ്പോൾ, നാമഭവൻ സദാശാസ്താത്താടുള്ള ഏഴുനീറന്, ഭാനശിലനായിരിക്കുന്ന ഭവശ്യാന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കുപോയി. വൈശ്ണവൻ നാമഭവനെക്കണ്ട് സദാശാസ്താത്താടുള്ള ഏഴുനീറന്, നാമഭവനെ പൂജിച്ച് തൊഴുതുവകാണ്ട്, “ഓഹ ഭക്തശ്രേഷ്ഠ! പ്രസാദിക്കുക, ഞാൻ തരുന്നതു സ്വീകരിച്ച് എന്ന കൃതകൃത്യനാക്കുക”—എന്നുപറഞ്ഞു.

ഇങ്ങിനെ വൈശ്ണവൻ വാക്കുകട്ട്, നാമഭവൻ “ഞാൻ അതിനുവേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല. എനിക്ക് ധനഭരതലാതകളിൽ ആ ഗ്രാഹവും ഇല്ല. അത് ഇപ്രകാരം വേണ്ട അറിയാമല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഭാനം വേണ്ടാത്തതെന്തിനെക്കുറിച്ചാണ്”—എന്നുപറഞ്ഞു.

നാമഭവൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതുകേട്ട്, ആ വൈശ്ണവൻ, വളരെ ദുഃഖിതനായിട്ട് നാമഭവന്റെ കാക്കൽവീണ് മണ്ടുകാലുകൾ ഉയർത്തി പിടിച്ച് വിടാതെ അവിടുത്തെത്തുന്ന കിടന്നു. അപ്പോൾ നാമഭവൻ, “നിന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരമുള്ള ദ്രവ്യം എനിക്ക് തരിക. നിന്റെ പ്രീതിക്കുവേണ്ടി ഞാൻ സ്വീകരിക്കാം.”—എന്നിങ്ങിനെ പറഞ്ഞ്, ഒരു തുളസീപത്രം എടുത്ത്, രാമം എന്നുള്ള നാമത്തിന്റെ അർപ്പാക്കരം ആ തുളസീപത്രത്തിൽ ഏഴുതി,

ആ ദൈവശ്രീനാഥ് രണ്ടാമതും, “നീ എനിക്ക് വല്ലഭം തരുവൻ നൂറ്റാണ്ടിക്കുണ്ടാണെങ്കിൽ ഈ തുളസീപത്രം എത്ര തുഷാരങ്ങളാക്കിയൊരു ദിവ്യം എനിക്ക് കന്നാൽ ഭരി” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ നാമഭവൻ പറഞ്ഞതുകൂടി, ദൈവശ്രീൻ, “മഹാ രാജാരിഖാമണ! ഭവാൻ കൈതമാലയിൽനിന്നു എങ്ങനെ പരിഹസിക്കുന്നതു യോഗ്യമാ? ഞാൻ ഇഷ്ടപ്രകാരം തരുന്നതല്ലാം വാങ്ങണം” എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ നാമഭവൻ, “ഞാൻ നിന്നെ പരിഹസിക്കുന്നില്ല; ആ തുളസീപത്രം നിന്റെ സഭാധനങ്ങളാൽ അധികം തൃപ്തിപ്പെടുകയിരിക്കും; ഇതു സത്യമാണ് അതിന്നു സമാധാനം തരുന്നതും ഈ ഭക്തിയിൽ ഇല്ല” എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ദൈവശ്രീൻ തുലാസുകാണ്ടുവന്ന് ഭക്തത്തിൽ കുറേ സന്തോഷം നിറച്ച്, മറ്റൊരുത്തിൽ മാനാമാലം എഴുതിയതായ തുളസീപത്രം വെച്ചു. അപ്പോൾ ആ തുളസീപത്രം വെച്ചിട്ടുള്ള കൂടി കഴമ്പുള്ളതന്നെ കിടന്നു. ദൈവശ്രീൻ അനവധി ദിവ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടുവന്ന് സന്തോഷത്തിൽ വെച്ചു; എന്തിനും മറ്റൊരു കൂട്ടിനാണുടാവും തുടങ്ങിയിട്ടു അപ്പോൾ വേറെ ഒരു തുലാസുകാണ്ടുവന്ന് അതിൽ വെച്ചുനോക്കി, അതും സാമ്യമായില്ല. പിന്നെയും ദൈവശ്രീൻ വളരെ വലുതായ ഒരു തുലാസുണ്ടാക്കിപ്പോയി അതിൽ സകലസംസ്കാരങ്ങളെയും വെച്ചു തുടങ്ങിനാക്കി, എന്തിനും ശരിപ്പെട്ടില്ല. അപ്പോൾ നാമഭവൻ, ദൈവശ്രീനാഥ്, “മഹാ ദൈവശ്രീ! ആശ്ചര്യം കണ്ടുവോ, നീ ചെയ്തിട്ടുള്ള സകല ദാനങ്ങളുടെയും വ്രതങ്ങളുടെയും തീക്ഷ്ണസമകളുടെയും ഉപവാസങ്ങളുടെയും ഫലങ്ങളെ എല്ലാം സങ്കല്പിച്ച് മലം എടുത്ത അതിൽ തുളിച്ച് തുടങ്ങിനാക്കുക” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതുകൂടി ദൈവശ്രീൻ സമുദയങ്ങളെക്കൂടെയും ഫലം സങ്കല്പിച്ച് തുടങ്ങിനാക്കിപ്പോയി, മാനാമാലം എഴുതിയ തുളസീപത്രത്തിനോട് അല്പം എങ്കിലും സാമ്യമായി കണ്ടല്ല. ഈ അത്യാശ്ചര്യത്തെ കണ്ട് പുണ്യവരും വിസ്മിതന്മാരായി ഭവിച്ചു.

അപ്പാർ നാമദേവൻ, അവരോട്, “ഇതാണ് ഏകാ-
ധനം ഇങ്ങിനെ ഇല്ലാത്ത ലോകത്തിൽ ആകാം ഉണ്ടാകയി-
ല്ല. അതുകൊണ്ട് ലോകത്തിൽ എല്ലാവരും എന്നാക്കാൻ വി-
ധാനമാകണമെന്ന് ചെല്ലിപ്പോന്നു. അത് ആരോടും യാചിക്കാ-
ത്തത്” എന്നുപറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ നാമദേവൻ പറഞ്ഞതുകേ-
ട്ട്, എല്ലാവരും, “ആശ്ചര്യം, ആശ്ചര്യം” എന്നു വെച്ചു. രാ-
മനാമന്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം പ്രത്യക്ഷമായിക്കണ്ട് അവർ എല്ലാവ-
രും ലോകത്തിൽ നാമകീർത്തനം അതിമഹത്വമായ സാധനം ത-
ന്നെയാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു.

ഇങ്ങിനെ രാമമാഹാത്മ്യങ്ങൾ പൂർണ്ണങ്ങളിൽ വളരെ പാ-
യുണ്ടുണ്ട്. നാമകീർത്തനംകൊണ്ടു ഗോപന്ദൻ ഭക്തനായി ഭവിച്ചു.
രാമനാമപ്രശാവംകൊണ്ടു ദൈവശ്രസ്ത്രീ സ. ഗ്ലോബലിച്ചു. അതി-
പാപിയായിരിക്കുന്ന അരാമിളൻ തന്റെ പുത്രനെ “നാരായ-
ണ” എന്നു വിളിക്കുകൊണ്ടു ദിവ്യപദത്തെ പ്രാപിച്ചു. അതു-
കൊണ്ട്, ഭഗവാനാമാർച്ചാരണം തന്നെയാണ് സർവ്വശ്രേഷ്ഠമായി-
ക്കൊണ്ട് “കൃഷ്ണ” എന്നുള്ള ദിവ്യനാമം ആർക്കുപിടിക്കണമെന്നു
അവർക്കു അനേക ജന്മങ്ങളിൽ ആർക്കുണ്ടുണ്ടായ മഹാപാ-
പരാധികൾ മോചനമായി ഭവിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഉയിർക്കൽ സ്മൃതി-
കളിൽ വൃഷ്ടമായിപ്പോയപ്പോഴായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു തപസ്സും
യോഗം, പ്രതം മുതലായ സാധനങ്ങൾ താഴ്മാർച്ചാരണത്തിന്നു
സമാനമല്ല. മറ്റുള്ള പണ്ഡിതന്മാരും അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ വളരെ
ഇഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതല്ല. അവിടേയും വിശ്വവരൻ നാമമാർച്ചാ-
രണം തന്നെയാണ് സർവ്വശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളത്. കാമ്രാത്ഥങ്ങളും
മറ്റു സിദ്ധിക്കായി ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങളിൽ ക്രിയാലാലം സംഭ-
വിച്ചാൽ വളരെ അനന്തരമായി ഉണ്ടാകുന്നു. നാമമാർച്ചാരണ-
ത്തിൽ ആവക ഭോഷങ്ങൾ യാതൊന്നും ഇല്ല. അതുകൊണ്ട്,
ലോകത്തിൽ നാമകീർത്തനം തന്നെയാണ് സകല സാധനങ്ങളിൽ
പുണ്യവത്ത് മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതെന്ന് പണ്ടുതന്നെ ഉയിർക്കൽ തീച്ച.

പ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അശുഭം മുതലായിരുന്ന യാഗങ്ങളിൽ ഭഗവന്നാമസ്താണമെന്നാട്ടുപി കെട്ടുകുന്ന ആഹുതികളുടെ പകർ സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു, യാഗം ചെയ്യുന്നവർക്ക് അഭീഷ്ടത്തെ കൊടുക്കുന്നു. അതുവകാണ്ട്, നാമോമോരണം തന്നെയാണ് മുമ്പായിട്ടുള്ളത്. നാമോഹം ആർക്കും പരമവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അതുവകാണ്ട്, നാമോമോരണത്തിൽ ആരെ വിശ്വാസവും ഭക്തിയും ഉണ്ടോ അവർക്ക് സകല സിദ്ധികളും ലഭിക്കുന്നതാണ്.

നാമോമോരണം.

നാമോമോരണം. (8)

നാമോമോരണം, ഇങ്ങനെയൊരു സകല സങ്കടങ്ങളിലും ഭഗവാന്റെ പ്രത്യക്ഷീകരിച്ചുകൊണ്ടും, ഭഗവൽ ഭക്തന്മാരിൽനിന്നും ശിരോമുദ്രണമായും, സകല ഭക്തന്മാരുടെയും സ്നേഹത്തിന് പാത്രമായും ഇരിക്കുന്ന കാലത്തു, വിശ്വഭക്തന്മാരിൽ ഒരുവനായ കോര എന്ന് പേരായ കുംഭകാരിൻ പണ്ഡിതനാമക്കേന്ദ്രത്തിൽ കൂടിയിരുന്ന ഭക്തന്മാരെ വന്ദനംചെയ്തു വളരെ വിനയത്തോടെ “അല്ലയോ ഭഗവതേന്ദ്രാഷ്ടമോര! നിങ്ങൾ എല്ലാവരും ഏകദവിയിൽനിന്നു ഞാൻ ചെയ്യുന്ന പൂജ സ്വീകരിക്കണം” എന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചു പറഞ്ഞപ്പോൾ, ആ ഭക്തന്മാർ എല്ലാവരും അതു സമ്മതിച്ചു അവരൻ വിട്ടിലേക്കുചെന്നു. അപ്പോൾ ആ കോര കുംഭകാരി, ആ ഭക്തന്മാരെ എല്ലാവരെയും സകല ഉപാധമേറ്റുമാറ്റിട്ടു പൂജിച്ച് നല്ല സ്ഥലത്തിൽ ഇരുത്തി. അവർ കയ്യിൽ ഭഗവൽ കഥകൾ പാരായണമാക്കിരുന്നു. അപ്പോൾ അന്നേ ശാലൻ, കോര കുംഭകാരിനെ നോക്കി, “അല്ലയോ ഭക്തന്മാരേ! നിങ്ങളാകട്ടെ ഉണ്ടാകുന്നവർ ആകയാൽ ഇ

[illegible][illegible]

“അപ്പി നിന്നെ ആർ എന്തൊക്കെ? നീ എന്റെ പ്രാണസ്ത
ഹിതനാണെങ്കിൽ അതു എന്നു ധൃതസൗഹൃദം പറയുക” — ഇതു കേ
ട്ട്, ന. രാമൻ ഭക്തന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായ വൃത്താന്തങ്ങൾ
എല്ലാം വിവരിച്ചു പറഞ്ഞു. “അതുകേട്ട്, ഭഗവാൻ, “ഹേ നാമ
ദേവ! ഭക്തരും ഭക്താർ പറഞ്ഞതു സത്യമാണ്. അതേനേരം മേൽ
മേലായ ഭക്തന്മാർ നിനക്കു് അദ്ധ്യക്ഷനാകുന്നു ഉണ്ടാകുവാൻ വേ
ണ്ടി നിന്റെ മനസ്സിൽ വ്യസനം ഉണ്ടാകുവാൻ ചിരിച്ചു തല്ലാ
തെ, നിന്നെ അപമാനപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി ചിരിച്ചു തല്ലാ നീ
ഒരു സൽഗുരുവെ നോക്കിപ്പോയ്ക്കൊന്നു നോക്കുവാൻ വേണ്ടി കൃതാത്മ
നായുടേ” — ഇതു കേട്ട് നാമദേവൻ, “ഹേ അനാഥരായാ! അതാ
നേരം മേൽ മേലായവർ പറഞ്ഞതുപോലെ ഭവനം എന്ന
വേദാന്ത പത്രം എന്നാ പറയുന്നതു്? ഭവാൻ എന്ന ഉപ
ജ്ഞാൽ എന്റെ സകലം ഞാൻ ആരോടു പറയട്ടെ?” എന്നു
ചോദിച്ചു.

അപ്പോൾ ഭഗവാൻ, “നീ അങ്ങിനെ വിചാരിക്കേണ്ട
തെന്നു നീയും ഭക്തരും ഇല്ലാതെ, ഒരു സൽഗുരുവിനെ ആശ്ര
യിക്കാതെ അദ്ധ്യക്ഷനാകുന്നത് അധികാരി ആകുന്നതല്ല
പക്ഷേ സിദ്ധന്മാർ വേണ്ടി ഞാൻ മാതൃകാദികളായി
അവതരിച്ചപ്പോൾ, വസിഷ്ഠൻ, സാമ്പീപനി മുതലായ ദ്രുതിക
ളെ ഉപാസിച്ചു നീ കേട്ടിട്ടില്ലെ? അതുകൊണ്ട്, എന്റെ ക
ല്പനപ്രകാരം നീ ഒരു സൽഗുരുവിനെ ആശ്രയിക്കുക അല്ല
കിൽ അനാദേവൻ മുതലായവരെപ്പോലെ നിനക്കു അദ്ധ്യക്ഷ
നാകുന്നു സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. അതു സിദ്ധിക്കാതെ നീ ഭക്തൻ
ആവുകയും ഇല്ല” — എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ടപ്പോൾ, നാ
മദേവൻ, “ഹേ ഭീനാത്മനാ! ഞാൻ ഇതുവരെയും ഇ
ഹലോകത്തിലുള്ള സകല സുഖങ്ങളെയും നേടിയിട്ട്, ആ
ത്മബന്ധുവായിരിക്കുന്ന ഭവാൻ അന്നാണ് എനിക്ക്
സകല പരമോപദേശം എന്നു വിചാരിച്ചു ഭവാനെ ആ

ശ്രീയിട്ടിരിക്കുന്നത്, ഇനി ഗോവൽസൃഷ്ടിയായിരിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യനെ ആശ്രയിക്കണം എന്നാ പറയുന്നത്? എന്നാൽ അത് ആദരയായാണ് ഗോപൻ തന്നെ കല്പിക്കുക.” എന്നു ചൊല്ലത്തുടേത്, ദേവൻ സന്തോഷിച്ചു നാമദേവനോടു, “ഐ നാമദേവ, അഖണ്ഡജ്ഞാനപരിപൂണ്ണനായി വിശ്വാപാകശൻ എന്ന പേരായി മാറിയ ഉണ്ട്. നീ ചോയി അവനെ ആശ്രയിക്കുക, എന്നാൽ അവൻ നിന്നെ ജ്ഞാനസമ്പന്നൻ ആക്കും അതുകൊണ്ട് നീ ചോയി അവന്റെ പക്കൽനിന്ന ഉപദേശം വാങ്ങിവത്ര — എന്നുചൊല്ലത്, നാമദേവനെ അയച്ചു നാമദേവൻ ഉടനെ പുറപ്പെട്ടു വിശ്വാപാകശൻ എവിടെയാണെന്ന് അന്വേഷിച്ചുതുടങ്ങി. അപ്പോൾ ന.ഗ.നാഥസ്വാമികളുടെ സന്നിധിയിൽ ഇരിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് കേട്ട് അവിടേക്ക് ചോയി.

നാമദേവന്റെ ജ്ഞാനദാസ്യം.

നാമദേവചരിതം (9)

നാമദേവൻ ന.ഗ.ന.ഥക്കുശ്രീയിൽചോയി വിശ്വാപാകശൻ അന്നു അച്ചു അപ്പോൾ വിശ്വാപാകശൻ കേൾക്കുന്നത് ഇളിക്ക് കടന്ന് ലംഗുതിയായിരിക്കുന്ന നാഗനാഥസ്വാമിയുടെ ശിരസ്സിൽ കണ്ടുകാലുകാലും വെച്ച് ഉറങ്ങുന്നതുകണ്ടു. അതുകണ്ട്, നാമദേവൻ ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു. ‘ഇത് എന്ത് വിപരീതമാണ് ഈ ദ്രാവിഡ ശിവലിംഗത്തിന്റെ മീതെ കാൽവെച്ചുകൊണ്ട് ഉറങ്ങുവല്ലോ. ഇങ്ങിനെള്ള മൂലമേ ജ്ഞാനസമ്പന്നനാണെന്ന് പറഞ്ഞ് ഗോപൻ എന്നു ഇവിടെയെത്തുവല്ലോ. ആവട്ടെ! ഞ.ൻ അവിടുത്തെ ഇവരുടെ വിചാര

ഒരു പരിചരിക്കട്ടെ.”—ഇങ്ങിനെ നാലാലു പന്തിരായിരം വിശ്വാസികൾക്കു
 ഒരു അടുത്തുണ്ടായിരുന്നു, അതുകൊണ്ട്, അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഉപാ
 ഉപാധി ഇങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടു “ഇതൊരു കഷ്ടമാണ്! സർവ്വത
 യാഥാർത്ഥ്യം അധികാരമായിരിക്കുന്ന ചോദ്യം ലിംഗാഭിപ്രായമെ
 സ്സിൽ കാൽക്കുറവുകാരെ ഉണ്ടാക്കുന്നത് കാരണം എന്താ
 രാണ്? അത് എന്തിനു പറയുന്നതാണ്?” ഇതുകേട്ട്, വിശ്വാസ
 കേൾക്കു, “ഞാൻ ഉപാധികൾക്കു ഒന്നും അറിയാത്തവനായ്
 അധികാരത്തിനാൽ ഈ കാര്യം ചെയ്യുന്നതാണ്. എന്താ ശരി
 യെ വേണ്ട സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു എന്തിനു സഹപ്രിയരേ! അതു
 കൊണ്ട് നീ എന്റെ അടുത്തു വേർപെട്ട് ലിംഗാഭിപ്രായമെ
 വെച്ചിരിക്കുന്ന കാൽക്കുറവു എടുത്തു സ്വാമിന്റെ പ്രാർത്ഥനയിൽ
 വെക്കുക” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ട്, നാലാലു പന്തിരായിരം
 വിശ്വാസികൾ, അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന കാലകളെ എടുത്തു താഴ്ന്നുവെ
 ക്കുവാൻ തുടങ്ങിപ്പോയി, അവിടെ ഒരു ശിവലിംഗത്തെ കണ്ടു.
 അപ്പോൾ ചോദ്യം ഒരു ദിക്കിൽ വെക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ
 യും ഒരു ശിവലിംഗത്തെ കണ്ടു. അതുകൊണ്ട്, നാലാലു പന്തിരായിരം
 യാജ്ഞരേട്ട്, നിവന്നാതാക്കുവാൻ അവിടെമേലും ശിവലിംഗ
 മെക്കായിരിക്കുന്നതുകണ്ടു. ഇതൊരു വിദ്വേഷം എന്ന് വിചാ
 രിച്ച് ആ കഷ്ടതയ്ക്കു പന്തിരായിരം പേരും തുടങ്ങി, സകലവും ശിവ
 ലിംഗമായിത്തീർന്നു കണ്ടു. അവസാനം തന്നെയും ഒരു ശിവ
 ലിംഗമായിത്തീർന്നു. അപ്പോൾ നാലാലു പന്തിരായിരം വിശ്വാസികൾക്കു
 കാലകളെ താഴ്ന്നുവെച്ച് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു “ഐശ്വര്യം
 എല്ലാ ചോദ്യം പാലുശ്ശനായിത്തീർന്നു സകലവസ്തുക്കളും
 ഗ്രഹങ്ങൾ സൂര്യപ്രകാശമായിത്തീർന്നു. ഇനി ചോദ്യം വരുന്നതു
 കാരണമെന്താൽ ഞാൻ അധികാരമായി സർവ്വതായാതി,
 സംസാരസാഗരത്തെ കടക്കുവാൻ സമർത്ഥനാകും, എന്നുള്ളതി
 നെ യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ചോദ്യം പ്രഭാവത്തെ ശ്രീപാ
 ണ്ഡരംഗം വാലി അറിയാനുള്ളതെ, അതുകൊണ്ടാകട്ടെ എ

ത്തിനെ അറിയും" - എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടു വിശ്വാസ്യതയുണ്ടാകാത്ത നായകന്റെ നേതൃത്വം, "ഒരു വിജ്ഞാപനം വന്നു! ജീവനായ വ" കാര്യമായിരിക്കുന്ന ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു വന്നിരുന്ന സുപ്രഭാതം, സമുദ്രം മുൻ സകല ചരാചരങ്ങളെയും തന്റെ ശരീരമായിട്ടെടുത്തു. അതുകൾ എല്ലാവരിലും താൻ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു, കണ്ണു, ഞാൻ ബാലനെന്നും, ഞാൻ പൂർണ്ണനെന്നും പറയാനാകാൻ തക്കതാണ്. ഇവിടെ ഞാൻ എന്നു പറയുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ദൈവത്തിനുള്ളിൽ ഇരിക്കുന്ന ജീവനായവനെന്നും. ബാലനും വാക്യവും ശരീരത്തിലുള്ളതല്ല. അതു ആത്മാവിന്നു സംബന്ധമല്ല. അതിനെ ഇരിക്കെ ദൈവസംബന്ധം കണ്ടു ദൈവത്തിലുള്ള ആത്മാവിൽ തുടരാൻ, ഞാൻ ബാലൻ, ഞാൻ പൂർണ്ണൻ എന്നിങ്ങനെ ചുവന്നിട്ടു കാണിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ സകലചരാചരങ്ങളെയും ഭഗവാൻ തന്റെ ശരീരമായി ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നതിനാൽ, അഖണ്ഡനായി എല്ലാവരിലും ഭഗവാനെ കണ്ടുകൊണ്ടു, പൂർണ്ണ ചെയ്യുന്നതും എല്ലാ ചെയ്തിക്കുന്നതും ഭഗവാനാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഇങ്ങനെ അമാത്യനായുള്ളതാണ് മാതാപിതാക്കൾ ഭക്തിയോടെ ചെയ്യുന്നത്. എങ്ങനെ എന്നാൽ സകല ജനങ്ങളെയും പുരുഷങ്ങളിൽ വന്നിരുന്ന ഇവരാണ്, പ്രതിഭയുള്ള സുര്യന്മാരാണ് തന്റെ സകല ഭക്തിയെയും ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നു, എന്നു ബ്രഹ്മവിദ്യയായിരിക്കുന്ന ശീതൽ ഭഗവാൻ തന്നെ പറയുന്നതാണ്. സൂര്യന്റെ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളെ പ്രതിഭകൾ ചെയ്യുന്ന എന്നു പറയുന്നു. അതായതിരിക്കുന്ന സമുദ്രം ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ പ്രാണികൾ കത്താക്കുന്നതാണ് വിചരിക്കുന്നതും ഭൂതന്മാരെപ്പോലെ അനുഭവിക്കുക എന്നു കരുതുന്നതും വെള്ളിൽ നിന്നു സൂര്യനെ നോക്കിക്കൊണ്ടു തന്നെ ഭക്തിയോടെ കണ്ണുകൊണ്ടു അനുഭവിക്കുന്നതും കാര്യമായതല്ല, ബ്രഹ്മനിഷ്ഠനായി ബ്രഹ്മ സത്യം

ചെയ്യുന്നവന്റെ കണ്ണുകൾക്ക് ബ്രഹ്മാനന്ദം അല്ലാതെ വേറൊന്നും തോന്നുന്നതല്ല. എനിക്ക് ജ്ഞാനദേവസ്വാമികളുടെ കടക്കത്താൽ ഇങ്ങിനെ വളർച്ചയുണ്ടായെന്നു സഭയിൽനിന്നാണ് നിപാശ്ചര്യംഗത്വം അമികളുടെ കല്പനയാൽ ഇവിടെക്ക് വന്നതാകാമെന്നു, നിന്റെ കണ്ണുകൾക്ക് സത്യവസ്തുക്കളും പാശ്ചര്യംഗത്വം പ്രകാശിതമാകുമെന്നു ഇദ്ദേഹം. എന്നങ്ങിനെ വിശ്വാസപരമായ ഉപദേശിച്ചതിനെത്തുടർന്ന്, നാമദേവൻ ആനന്ദപരവശനായി, പിന്നെയും, പിന്നെയും ഗുരുവിനെ വിശ്വസിച്ചു. “ഹേ സവാതി! ഞാൻ കൃതാത്മനായി. എന്റെ സകല സംശയങ്ങളും തീർന്നു. ഞാൻ മോചനം കല്പനപ്രകാരം നേടുന്നതാകുന്നു” എന്നു പറഞ്ഞ് പിന്നെയും നമസ്കരിച്ചു. അപ്പോൾ ഗുരു എഴുന്നിട്ട് നാമദേവന്റെ ശിരസ്സിൽ തന്റെ കൈയ്യെറിയെച്ച് അമൃതസംഹാരം പ്രവർത്തിച്ചു. അപ്പോൾ ഉദയം ചെയ്ത അനുഗ്രഹിച്ചത് അതരൂപവും ചെയ്തു.

നാമദേവൻ, താൻ മുഖ്യ പുണ്യശീകരനായിരിക്കുന്ന ശ്രീ ഗോവിന്ദസ്വാമിയുടെ കിഷ്കിന്ദ്രം വിഗ്രഹത്തിൽ നെസ്സിനെ ലയിപ്പിച്ച് അനുഗ്രഹത്തിൽ വെറുപ്പാക്കുകയും ഗോവിന്ദസ്വാമിയെ അതിരക്ഷാക്കാരനായി പിരിയുന്നതും ഇങ്ങനെയായി വിശ്വാസപരമായ ബ്രഹ്മപദം ചെയ്ത മുതൽ സകലമോചനങ്ങളും ശ്രീപാശ്ചര്യംഗത്വം പ്രവർത്തിച്ചു. അതുകൊണ്ട്, യഥാത്മമായ ശ്രീമദ്വേദപരമേശ്വരൻ ദി. മു. വി. ഗുരുവായൂർ അരിവാൻ കഴിഞ്ഞ ഒരു നൂറ്റാണ്ടിലുള്ള പരമപുണ്യനായ അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അപ്പോൾ ദൈവസംഹാരമായിരിക്കുന്ന ഗോവിന്ദൻ ആകൃതിയിൽ പ്രത്യക്ഷമായി വന്ന് നാമദേവനെ ശതലംഗനം ചെയ്ത് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “ഹേ വഞ്ചി! സാഗുരുവിന്റെ ഉപദേശം കിട്ടിയതിൽ പിന്നെ എന്റെ സന്നിധിയിലേക്ക് വരാതിരുന്നതു എന്തുകൊണ്ടാണ്?” ഇതുകേട്ട് നാമദേവൻ കൊളുപ്പിക്കാമെന്നു, “ഹേ വഞ്ചി! ഞാൻ മുഖ്യമോ

നെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുക കരയിൽ ചെങ്കുട്ടിമേൽ നിന്നു വന്നായി കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇപ്പോൾ സൽഗുരുവിന്റെ ഉപദേശത്തിനാൽ ജ്ഞാനമിട്ട അകാഷ്ഠി അങ്ങനെയുള്ളതായി സകലചരമങ്ങളും ഭഗവൽസത്യാപനമായിത്തീർന്നു. അതുകൊണ്ട്, ഞാൻ എവിടെ ഉള്ളെന്നാലും ഭഗവൽ സന്നിധിയിൽ തന്നെ ഉരിക്കുന്നവനാകുന്നു. എന്തിനെ നോക്കിയാലും ഭഗവൽ സത്യാപനത്തെത്തന്നെ നോക്കുന്നു. ഞാൻ ഏതുപാപങ്ങളാലും ഭഗവന്നു കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഞാൻ എന്തു ചെയ്താലും ഭഗവന്റെ ഭാഗ്യപ്രവൃത്തിയെത്തന്നെ ചെയ്യുന്നു. ഹെ പൂജാർത്ഥങ്ങൾ! ഇപ്പോൾ ഏതൊരു മന്ത്രം സഹലമായി. എനിക്കു സകലവും വേദമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഒരു വരത്തെ അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഹെ ദിവ്യദൈവ! ഗുരുവിന്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ ഇപ്പോൾ എനിക്കു സിദ്ധിച്ചതായ ഈ ജ്ഞാനദീപം ഭവൽകൃപയാകുന്ന എണ്ണയൊഴുകു വെളിച്ചത്താൽ ഞാൻ പ്രാപ്തിപ്പെടുകയുണ്ടോ? - എന്നുപറഞ്ഞുപോയപ്പോൾ. ഇതുകേട്ട്, ഭഗവാൻ സന്തോഷിച്ചു, നാമഭവാൻ അകപിടിച്ചുകൊണ്ട്, ആ ഭക്തജനങ്ങളൊട്ട്, “ഹെ സജ്ജനങ്ങളേ! ഇപ്പോൾ ഏതൊരു പ്രിയനായ നാമഭവനെ വേദാർത്ഥമാത്രം എന്ന് ആരോടിലും പറയരുത്?” എന്നുപറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ, ജ്ഞാനഭവൻ മുതലായ ഭക്തന്മാർ ആഴ്ചയൊഴുകിനിന്നു. അപ്പോൾ ഭഗവാൻ മനസ്സുപോകയും ചെയ്തു.

പിന്നെ, നാമഭവാൻ അഖണ്ഡജ്ഞാനമിട്ടുണ്ണുന്നായി ഭക്തന്മാരോടു കൂടി സകല ഭക്തജനങ്ങളും സന്തോഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു ദിവ്യനാമഭവൻ ഭക്തവർഗ്ഗനായിരിക്കുന്ന ഭഗവാനെ നോക്കി ഉണ്ണുന്ന പദങ്ങളു: “ഹെ ദൈവദേവ! ഭവാന്റെ അനന്തകല്പാണുജ്ഞങ്ങളെ എത്രയും മുമ്പായി പാടിയാലും എനിക്കു തൃപ്തിയുണ്ടു കുന്നില്ല. ഭവാന്റെ ഗുണാനുഭവത്തിൽ ആശ്ചര്യം വെളിച്ചവരുന്നു. അതുകൊണ്ട് രാമായണമെന്നപ്പോലെ ആരോടൊരിക്കലും

നാമദേവന് അധസ്തകം ചെയ്തുകൊണ്ടു, ദേഹസംബന്ധം വളരെ ഉപദ്രവമായിത്തീർന്നു, ദിവ്യപദാർത്ഥത്തെ പ്രാപിക്കുവാൻ ബാധപ്പെട്ടുണ്ടായി. അതു് അറിഞ്ഞ് ഭഗവാൻ നാമദേവനാട്, “ദേഹ പുത്ര! നീ ഭുജിക്കേണ്ട നീ ആഗ്രഹിച്ചുപ്രകാരം ദിവ്യ ലോകത്തക്കു പോവുക എന്നാൽ കുറെ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ എ നയും നീ ഈ ഭൂലോകത്തിൽ തുടരാം എന്ന പേരാട്ടുകൂടി ജനി ച്ച്, എന്നിൽ അതിഭക്തിയാട്ടുകൂടി ഇരപ്പാൾ ബാക്കി വന്നതായ അത്യാകാടി അറവതുലക്കും പൂന്തങ്ങൾ പാടി നിന്റെ ആഗ്ര ഹണത്ത നിറം പറ്റിക്കൊള്ളുക” എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇങ്ങുകട്ട് നാമദേവൻ സ്വന്തത്താങ്ങാട്ടുകൂടി വിജ്ഞാലോകത്തെക്കു പോവുകയും ചെയ്തു. ഈ മഹാന്റെ ചരിത്രങ്ങൾ ഭൂവനം പായുധൻ എന്നാൽ സാധ്യമല്ല. അക്കിയൊട്ടുകൂടി ഇതു കേൾക്കുന്നവർ ദിവ്യലോകപ്രാപ്തി സിദ്ധിക്കും.

നാല്പത്തിരണ്ടാം സഗ്ഗം

ജയദേവചരിതം.

ഭഗവാൻപുരിയുടെ സമീപത്തിൽ ജിഹ്വജിലം എന്ന പേരായ ഒരു ഗ്രാമം ഉണ്ട്. ആ ഗ്രാമം വേദജ്ഞന്മാരായ ബ്രാഹ്മണന്മാർ സംകലമായിരുന്നു. ആ ഗ്രാമത്തിൽ ജയദേവൻ എന്നു പേരായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വളരെ ശാന്തനായും വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ വളരെ താല്പര്യത്തോടുകൂടിയവനായും വിജ്ഞാലോകനായും ഇരുന്നു. ആ ഗ്രാമത്തിൽ തന്നെ ദേവശർമ്മൻ എന്നു പേരായി ഒരു ബ്രാഹ്മണനുണ്ടായതും. അദ്ദേഹത്തിന് പുത്രൻ ഇല്ലാത്ത സങ്കടമുണ്ടാകാണ്ടു ഭഗവാൻപുരിയിൽ

യെ ദേഹിച്ച് നമ്മുരിച്ച്, കേൾക്കുമ്പോൾ “ഹെ ഗോൾഡ് പ്രസാദം കൊണ്ടു എനിക്ക് സൗതി ഉണ്ടായത്, ഓ, ഭ്രാന്തൻ പുത്രനെ ഭവൽപാദത്തിൽ സമ്മർപ്പിക്ക” എന്നു നിന്ന പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു പ്രസ്ഥിച്ചു, ആ ബ്രാഹ്മണൻ തന്റെ ശ്മശാനത്തിലേക്കു പോയി.

കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ആ ബ്രാഹ്മണൻ ഒരു പുത്രിയുണ്ടായി എന്ന സമാചാരമായിരിക്കുന്ന ചില പുത്രന്മാരെയും ലഭിച്ചു. അപ്പോൾ ആ ബ്രാഹ്മണൻ താൻ മുമ്പ് ജഗന്നാഥ സാമിതോടു ചെയ്ത പ്രതിജ്ഞയെ ഓർമ്മിച്ചു, ഭാര്യയോടു കൂടെ, തന്റെ പുത്രിയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു, സന്തോഷത്തോടുകൂടി ജഗന്നാഥസാമിയുടെ സന്നിധിയിൽപോയി സാമിയെ നമസ്കരിച്ച് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—“ഹെ ജഗന്നാഥസാമിൻ! ഞാന്റെ പ്രസാദം എനിക്ക് ഫലിച്ചു. ആദ്യം പുത്രിയാണ് ഉണ്ടായത് പിന്നെ പുത്രന്മാരും ജനിച്ചു. അയ്യോ കാബ്, എന്റെ ഗൗരവപ്രകാരം എന്റെ പുത്രിയെ ഇതാ തന്നെ. സ്വീകരിക്കുക”—ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു തന്റെ കൈകൊണ്ടു പുത്രിയെ പിടിച്ചു സാമിയുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തു, പൂജകന്മാരോടും ഈ ദൃഷ്ടാന്തത്തെക്കുറിച്ചും പറഞ്ഞു, ബ്രാഹ്മണൻ പുരുഷന്റെപോന്നു.

അന്നരാത്രിയിൽ ആ ബ്രാഹ്മണനോടു പൂജകന്മാരോടും ജഗന്നാഥസാമി സമീപത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—“ഓർ ബ്രാഹ്മണൻ! ഞാൻ പ്രസന്നനായി നിന്റെ പുത്രിയെ സ്വീകരിച്ചു. വഴക്കുണ്ടിച്ച് ഈ പുത്രിയെ ജന്മദേവൻ കല്യാണം ചെയ്തുകൊടുക്കുക. അവൻ എന്റെ പ്രിയനാകുന്നു. ആ ജന്മദേവൻ ഞാൻ തന്നെയാണ്, ഇതിൽ ഒട്ടും സംശയമില്ല.” പൂജകൻ ഇങ്ങിനെ സമീപം കണ്ടതിനാൽ, ഉറക്കത്തിൽ ഉണർന്ന് ദേവശാപിനെ അടുക്കി പേയ്ക്കു സന്തോഷത്തോടുകൂടി സമീപിച്ചതാണെന്നു ഏറ്റവും പറഞ്ഞു. ദേവശാപം ഇതു കേട്ടപ്പോൾ തന്റെ സമീപം

[illegible]

ആ ജാലദോഷം വലുതെ ദേശീകനാണെങ്കിലും, നേനിപ്പോ ആ
ഗ്രാമം ഇല്ലാത്തവനായും, വർക്ക. സുബ്ബറാജി ഏകപക്ഷം അഭ്യസി
ക്കുന്നവനായും, ജഗന്നാഥസ്വാമിയിൽ ജനിച്ചതായി സമാധാനപര
മായി ചുവന്നുവന്നതായും ഇരിക്കുന്നവനാണ്. ഇങ്ങനെയു
ള്ള ജാലദോഷം നമ്മുടെ ദേശത്തുവെച്ച് ഇങ്ങനെയൊരു പാ
താണ്. “ഹൈ ബ്രാഹ്മണം ഇതു” എന്നൊരു വൃത്തിയാണ്. പേർ പ
രമാർത്ഥം എന്നാണ് ജഗന്നാഥസ്വാമിയിൽ പെട്ടവർക്കു നീ
തിയും ഇവർക്കു തന്നെ. സമീകരിക്കുകയും.”

[illegible]

മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥർക്ക് വേണ്ടിയുള്ള സൗകര്യം ഒരുക്കിയിട്ടുണ്ട്.

തിട്ട് തന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്കു പോയി. ആ കന്യക ജാതാവു
 കന്റെ സമീപത്തിൽ ഭരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു. അപ്പോൾ ജാതാ
 വൻ ആ കന്യകയോട്, “നിന്റെ അച്ഛനമ്മമാർ നിന്നെ വിട്ട്
 ഹൃദയത്തിലേക്ക് പോയപ്പോൾ ആരുമില്ലേ? നീക്കുന്ന കാട്ടിൽ എ
 ഞിനെ ഇരിക്കേ?” എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതു കേട്ട് പത്മവതി
 ജാതാവേദനയ്ക്ക് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—“ഓഹ സാമന്ത. അമ്മ
 യും അച്ഛനുംകൂടി എന്നു വേറൊരു സ്ത്രീയെ തന്നിരിക്കുന്നു. അ
 ത്തുകൊണ്ടു ഞാൻ ഇനി ചോരൻ യായാ. ഞാൻ ദുഷ്ടനിൽ അ
 തി ഭരിക്കേണ്ടതും യാതൊരുപരിധി ചെയ്യാതെയും ഇരിക്കുന്നവ
 ളാണ്. അതുകൊണ്ടു, ഭവാനെ എന്നു വിളിക്കുകയും തൃപ്തിപ്പെടുകയും
 ഭവാനെ ഉദ്യോഗാലം ഞാൻ എറിയപ്പെടും” ഇങ്ങിനെ പത്മാ
 വതി പറഞ്ഞതു കേട്ട്, ജാതാവൻ ഇപ്രകാരം വചനമൊഴിച്ചു. “ഇ
 വരെ പറഞ്ഞതു സത്യമാണ്. ഇവരല്ല ഉപേക്ഷിച്ചാൽ എനി
 ക്ക് വലിയൊരു ദേഹം ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഇവളോടു
 കൂടി ഇവളുടെ അച്ഛന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പോയി വിധിപ്രകാരം ഇ
 വളെ സ്വീകരിക്കുന്നതും, സംഭവമില്ല” ജാതാവൻ ഇങ്ങി
 നെ മനസ്സാക്കിയു നിശ്ചയിച്ചു, പത്മവതിയോട്, “നിന്റെ
 അച്ഛന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് ഞാൻ പോകുന്നു. നാളെ വരിക.
 അവിടെ പോയി വിധിപ്രകാരം നിന്റെ ദാമനിഗ്രഹണം ചെയ്
 യും” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ട് പത്മവതി, “ചോരൻ ക
 ല്യാണ അനന്തരമല്ല നമുക്കെന്നതാണ്. ഏതും, എന്നു അച്ഛൻ പ
 ണ്ണതാക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് വളരെ സന്തോഷം” എന്നു പ
 ണ്ണുവാൻ പറ്റി, ഭവാനിൽ ചെന്നു നിന്നു. അപ്പോൾ ജാതാവൻ
 അച്ഛൻ ഉദ്യോഗാലം, ദേവശർമ്മന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് പോയി
 ദേവശർമ്മന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ എല്ലാം പറഞ്ഞു. നല്ല ഭവനത്തിൽ
 അവിടെ പാടി ഗ്രാഹണം കഴിച്ചു, പത്മവതിയോടും
 കൂടി കൈകൾ തന്നെ പറ്റിക്കുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം ആ ദേവതമാർ, ഏകപ്രാണന്മാരായി ഭഗവൽ കേരിയ ഭൂമി വിശ്വപുരു മെമ്പുക്കൊണ്ടും ഭഗവന്മാർ ആരുമില്ല പാടിക്കൊണ്ടും, ആടിക്കൊണ്ടും, സമമായി കാലം കഴിച്ചു വന്നു.

ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്ന കാലത്ത് മേട്രേയൻ “അറുനൂറുതന്നെ ഭഗവാനെക്കുറിച്ചു പാട്ടുകൾ ഉണ്ടാക്കി പാടി ഭഗവാനെ സന്തോഷിപ്പിക്കണം” എന്നു നശ്ചയിച്ചു; ‘ഗീത ഗോവിന്ദം’ എന്നു പേരായ അഷ്ടപദിയുണ്ടാക്കി ഭഗന്നു ശ്രീധരിച്ചുവെ സന്നിധിയിൽ പോയി ചായ്യായാട്ടുകൂടി ഞ്ഞുവെച്ചു.

പിന്നെ ദിവസത്തോറും ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുവന്നു. ഒരുദയം ഒരു ദിവസം രാസക്രീഡനയ്ക്കുവന്നു വന്നു കണ്ട സമയം, കൃഷ്ണൻ രാധയോടു ചായുന്ന ദിക്കിൽ “ഓരോ ദൈവ നിന്ദനം പാടും എന്നു ശിരസ്സിൽ വെക്കുക; അത് എനിക്ക് ഭയനമായ ഭവിക്കട്ടെ” എന്നു പാട്ടുവാൻ മനസ്സിൽ തോന്നി. അപ്പോൾ ഭഗവീശ്വരനെക്കുറിച്ച് അങ്ങിനെ പാട്ടുവാൻ മുമ്പും ഇല്ലാതെ കണ്ടു, അവിടെ അതിന്നു പകരം മേട്രേയൻ നല്ല പദം വളരെ ആലോചിച്ചിട്ടും കിട്ടിയില്ല. അപ്പോൾ ചുണ്ടും അകത്തു കൊണ്ടുപോയി വെച്ച്, ഇതിനേത്തന്നെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു സ്നാനത്തിന്നു പോയി. അപ്പോൾ ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ മേട്രേയന്റെ രൂപം ധരിച്ച് അവിടെ വന്നു പരമാവകം ഉയിർത്തി, “ഓരോ ദൈവ നിന്ദനം അകത്തുവെച്ചിട്ടുള്ള ചുണ്ടും തുടങ്ങി കരിക” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടു, മത്താവതി ചുണ്ടും ഏറ്റയ്ക്കുകൊണ്ടു വന്നു കൊടുത്തു. ഭഗവാൻ ആ ചുണ്ടും വാങ്ങി, മേട്രേയൻ രേഖ ആലോചിച്ചതായ പഴയതെ അതിൽ ഏഴുതി പരമാവകമായ ഒരു കവിത കൊടുത്ത് ബലഹസ്തം കിട്ടിപ്പാൻ പോക നന്നുപോലെ പോവുകയും ചെയ്തു. കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മേട്രേയൻ കരിച്ചുവന്നു പൂജയും ഭക്തനും ക

കിമുട്ടി, പിന്നെ പൂവും എടുത്തു താൻ മനസ്സിൽ ആലോചിച്ചു. പരമേശ്വരൻ എഴുന്നേൽക്കുകയും അതിൽ എഴുന്നേൽക്കുന്നതു കണ്ടു. “ഞാൻ ഇതു ഇതിൽ എഴുന്നേൽക്കുകയും ഇതു വേറെ ആരോ എഴുന്നേൽക്കുന്നു” എന്നറിയണം, കാര്യമായ “ഏതെങ്കിലും ഇത് ആരാണ് എഴുന്നേൽക്കുക? ഞാൻ ഈ പരമേശ്വരൻ എഴുന്നേൽക്കുകയും ഇത് എന്താ അമ്മരം അല്ല” എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ടു പരമേശ്വരൻ, “ഏതെങ്കിലും ഭക്തമാലാ? ഞാൻ കിമുട്ടാൻ പോയ ഉടനീളമെന്നു മടങ്ങിയെന്ന് എന്നാൽ പൂവും വാങ്ങി അതിൽ എഴുന്നേൽക്കുകയും എന്താ വെക്കൽ തന്നെ ബലപൂർവ്വം കിമുട്ടാൻ പോയതു ഞാൻ അറിയില്ലെന്നാ? ഭക്തമാലാ ഇതിൽ വെക്കൽ ആരാണ് എഴുന്നേൽക്കുക?”

ഇതിനെ കേട്ടു പരമേശ്വരൻ കേട്ടു ജന്മഭവൻ വളരെ വിസ്മയിച്ചു, അതിന്റെ കാരണത്താൽ തന്റെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു സൂക്ഷ്മമായി തന്റെ ഉള്ളിൽ. അപ്പോൾ ഭഗവാൻ സമീപത്തിൽ വന്ന്, “ഞാനാണ് എഴുന്നേൽക്കുക” എന്നു പറഞ്ഞു. പരമേശ്വരൻ ജന്മഭവൻ സാന്നിദ്ധ്യത്തോടു കൂടി ഉണർന്നു, ഭഗവാൻ കണ്ണുകൾ കണ്ടുകൊണ്ടു, തന്റെ ഭക്തമായ വളരെ അറിയാറില്ല. അന്നുതന്നെ ജന്മഭവൻ കേൾക്കുകയും വളരെ വളർച്ച കാര്യമായി അതിൽ കേൾക്കുകയും ഗീതാഗോവിന്ദം പാടി ഭഗവാൻ സാന്നിദ്ധ്യമായി, ഗീതാഗോവിന്ദം ഭക്തമാലാ ഉണ്ടാക്കി പൂവും ഭഗവാൻ നൽകിയിട്ടു, ജന്മഭവൻ കൃതകൃതനായി വേർപെട്ടു.

നാലു അധ്യായം സകലം.

—

അദ്ധ്യായം (2)

—

ഒരിക്കൽ ഒരു രാജ്യത്തിലെ രാജാവ്, അദ്ദേഹൻ ഉണ്ടാക്കിയതായ ഗീതഗോവിന്ദം കേട്ടു സന്തോഷമായി, താൻ അതിനെ വാണി വായിച്ചു, അതുപോലെ ഒരു കാവ്യം ഉണ്ടാക്കി, വേദാന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചു കൊടുത്തു “ഇന്നുതന്നെ ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിയതായ ഗീതഗോവിന്ദം പഠിച്ച് എല്ലാവരും പഠിപ്പിൻ. അങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടല്ലാതെ ഞാൻ ശേഷം”—ഇങ്ങിനെ കൂടിച്ച്, താൻ ചെയ്തതായ കാവ്യത്തെ എല്ലാവരിൽക്കും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. രാജാക്കന്മാർക്കുണ്ടായ അദ്ദേഹന്റെ കാവ്യത്തെ ആദരപാലിക്കുകയും ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരുദിവസം, ഭഗവാനുദാഹരിത ഭക്തിപാത്രം വേണ്ടി, രാജാവ് കേരളത്തിൽ വന്നപ്പോൾ, അദ്ദേഹൻ താൻ ഉണ്ടാക്കിയ ഗീതഗോവിന്ദം പഠിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു ചെയ്യുന്നതു കണ്ടു.

അപ്പോൾ രാജാവ്, അദ്ദേഹനോടു “ഹെബ്രായെണ്ണാ ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിയ കാവ്യത്തെ ചൊല്ലി എന്തു കൊണ്ടാണ് സിദ്ധിക്കാഞ്ഞത്?” എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതു കേട്ടു, അദ്ദേഹൻ അദ്ദേഹനോടൊപ്പം, രാജാവ് നോട്ടം, “ഹെ രാജൻ! ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിയ കാവ്യത്തെ ഞാൻ സിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിയ കാവ്യത്തെപ്പോലെ ചൊല്ലി ഉണ്ടാക്കിയ കാവ്യത്തെ ഭഗവാൻ സ്വീകരിക്കുകയില്ല. അതിനെ പഠിക്കുക എന്നതിൽ ഇപ്പോൾ തന്നെ ചെയ്യൂ.” ഇതു കേട്ടു, രാജാവ്, അദ്ദേഹൻ ഉണ്ടാക്കിയതും താൻ ഉണ്ടാക്കിയതും ഒരു കണ്ടു ചുരുക്കങ്ങളും ഭഗവാനുദാഹരിത ഭക്തിപാത്രം വേണ്ടി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “ഹെ സാമന്തൻ! ഇതൽ രണ്ടിലും ചെയ്ത് ചൊല്ലൂ അ

തി പ്രിയമായിട്ടുള്ളത് എന്താണ് അതിനെ എടുത്തു മുകളിൽ
 വെക്കുക. ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും പുറത്തേക്കു പോകുന്നു"—എ
 സ് പാഞ്ഞു, അപർ എല്ലാവരും വാതിൽ തുടച്ചു പുറത്തേക്കു
 പോയി. ഉടനന്തരമെന്ന വാതിൽ തുറക്കുന്നത് കേട്ട്, രാജാവ്
 കൂതലായ എല്ലാവരും അകത്തു പോയി നോക്കിത്താഴ്ന്നു, ജയദേ
 വകൃതമായിരിക്കുന്ന പുസ്തകം മുകളിലും രാജനീൽക്കുമായിരിക്കു
 ന്ന പുസ്തകം താഴെയും വെച്ചിരിക്കുന്നത് കണ്ടു. ഈ ആശ്ചര്യ
 കൺ കണ്ടു, രാജാവ് വലുതേ സങ്കടത്തോടുകൂടി ഭക്തനും കഴിക്കാ
 തെ ആ ഭക്തനായിത്തീർന്നു. ഇതന്നെ. അന്നു രാത്രി രാജാവി
 ന്റെ അടുക്കൽ ഗോപൻ സ പ്ലത്തിൽ വന്ന് "നീ എന്തിനാ
 ണ് വെറുതെ ദുഃഖിക്കുന്നത്? ജയദേവനാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാ
 യ ഗീതഗോവിന്ദത്തോളം പ്രിയമായിട്ട് എനിക്ക് വേറെ യാ
 തൊന്നും ഇല്ല. നീ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള കാവ്യംകൊണ്ടും ഞാൻ സ
 മോദിക്കുന്നു. നിന്നും എന്റെ ഭക്തൻത്തന്നെ ആകുന്നു, സം
 സാരം ഇല്ല. എന്നാൽ ജയദേവകൃതമായിരിക്കുന്ന ഗീതഗോവി
 ന്ദം നീയും സ്വീകരിച്ച് ലോകത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക. അതു
 എനിക്കു സഹോദരമാണ്" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ സ,
 പ്ലം കണ്ടിട്ട് രാജാവ് ഉണന്ന കൃഷ്ണസ്വാമിയെ നമസ്കരിച്ച്
 രാൻ ചെയ്തു കറാഞ്ഞു കർമ്മകോണമെന്നപേക്കിട്ടു. അന്നു
 തൽ, രാജാവ്, ജയദേവനിൽ ഭക്തിയുള്ളവനായി ജയദേവകൃത
 മായിരിക്കുന്ന ഗീതഗോവിന്ദം അന്നും പഠിച്ച് എല്ലാ ദിക്കിലും
 പ്രസിദ്ധമാക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്ന കാലത്തു് ജഗന്നാഥഭക്തനായി സ്
 സമീപമുള്ള നഗരത്തിൽ സസ്യാദികൾ വികുന്ന ഒരു സ്ത്രീയു
 ണ്ണായിരുന്നു. അവൾ ശങ്കർകാലത്തിൽ ചന്ദ്രികയെക്കണ്ടു ശോ
 കിക്കുന്ന രാത്രിയിൽ, വഴുതനാത്താട്ടത്തിൽപോയി ചിരനദിവ
 സം വില്പനനായി കൊണ്ടുപോകുവാൻ വേണ്ടി വഴുതനങ്ങ

കുറേ തിരുമുദയങ്ങൾ, ജന്മദൈവകൃപയായിരിക്കുന്ന ഗുണഗാവിരം
ചാടിപ്പോയത് അങ്ങനെയല്ല. ഇങ്ങനെയല്ല. നമുക്കു കാണിക്കുന്നു. അങ്ങി
നെ പാട്ടുവാൻ കേൾക്കാൻ അത്ഭുതം ചെയ്യുന്നതു കേട്ട് ഭക്തിപര
വശനായിട്ട് അത്ഭുതം പിന്നാലെ പാട്ടുകേൾക്കുകയും അങ്ങി
യും സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ കേൾക്കാൻ ഉത്തരയായ
പ്രതികരണം വഴിനടക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു കീഴ്പ്പോയി. ആ
സ്പർശത്തിനെ കഴിഞ്ഞു നേരം മധുരഗാനം ചെയ്തുകൊണ്ടു വഴി
നടക്കുകയും അതു കഴിഞ്ഞ് തന്റെ വിട്ടിടലക്കു കൊണ്ടുപോയ
പ്പോൾ കേൾക്കാൻ അത്ഭുതം കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ ദി
വസം താമസം പൂർണ്ണമായി പൂർണ്ണമായി കൊണ്ടു വന്നു. താമസം
പൂർണ്ണമായിട്ടുള്ളതിന്നു വാതിൽ തുറന്നു ദൈവന്റെ സന്നി
ധിയിൽ പെട്ടിട്ട് അതിർപ്പും കഴിച്ച് പീതാംബരം നോക്കിയ
പ്പോൾ അത്ഭുതമായി കീഴ്പ്പോകുന്നതു കണ്ടു.

ഇത് എങ്ങിനെയാണെന്നു വിചാരിച്ചു. പൂർണ്ണമായി
വിരമിച്ചു, പീതാംബരത്തെ കാണിച്ചു, "ദൈവമേ" ഇ
ത് എങ്ങിനെയാണു് ചെയ്തത്? വളരെ അത്ഭുതമായിരിക്കുന്നു
വെല്ലാം. ഞാൻ വന്നിട്ടാണ് വാതിൽ തുറന്നത്. വല്ല കട്ടിക
മോ കൂറമോ അത്ഭുതം ഇങ്ങിനെ വന്നിരിക്കുമോ? ഇതാർ ചെയ്തു
തന്നെന്നു എങ്ങിനെയാണു് അറിയുന്നത്? എന്നിങ്ങിനെ ചി
ന്താൻ. പൂർണ്ണമായിട്ടുള്ളതിന്നു വാതിൽ തുറന്നു പൂർണ്ണ
വെല്ലാം വിരമിച്ചു, പീതാംബരമായി അത്ഭുതമായിട്ട് കേൾക്ക
ത്ത പരന്നു ചെന്നു. അപ്പോൾ കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. ക
ണ്ടു കട്ടിയില്ല.

അന്നേരം താമസം പൂർണ്ണമായിട്ട് കേൾക്കാൻ കേൾക്കുകയും
ചെയ്തു സാക്ഷിയെന്നപ്പോൾ സൂരിച്ചുകൊണ്ടു അത്ഭുതത്തെ
ഇരുന്നു. വളരെ വ്യസനം കൊണ്ടു പരമ്പരയായി അതിർപ്പിൽ
മാങ്ങിപ്പോയി. സൂരിച്ചിൽ ജഗന്നാഥനായി താമസിച്ചു.

ഉം ബ്രഹ്മണാമാർദ്ദം മധുരമായി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “ഏതെങ്കിലും വിതാഴ്ചകൾ കീഴിമത്തുകയാണു് നിങ്ങൾ വ്യസനിക്കുന്നത്. അതു് ഏതുകൊണ്ടാണെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം. ഇവിടെനിന്നു കറച്ചു കൂട്ടത്തിൽ ഒരു വഴക്കുണ്ടാകാത്തവിധം ഒരു സ്ത്രീ എന്നിങ്ങനെ ഉപയോഗിക്കുന്ന ശിക്ഷാശാസനം പാടിപ്പോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ ഭഗവാൻ വേദത്തിൽ ഞാൻ അവളുടെ പിന്നാലെ ആ തോട്ടം ഭദ്രവനം നടത്തുമ്പോൾ നടന്നു കാണുകയും അപ്പോൾ ചുറ്റുമുള്ളവർക്കു് ഭയപ്പെടുകയും ഏതെങ്കിലും വിതാഴ്ചകൾ എല്ലാം കീഴ്മ്മതായി. ഇതു സത്യമാണു്, നിങ്ങൾക്കും വിചാരിക്കേണ്ട. അതുകൊണ്ടു് ആരെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ ഇങ്ങിനെ രാജാവും വൃദ്ധനും സന്യാസിമാരും ഉണ്ടായാൽ സന്യാസിമാരും പാഞ്ഞു. മറ്റൊരു സന്യാസി സത്യമാണെന്നു വെച്ചാൽ, ഭയപ്പെടുന്നതും സന്യാസിമാർ വെച്ചാൽ സ്ത്രീയായ പ്രഭാസം, രാജാവു് ആ സ്ത്രീയെ വേർതിരിച്ചാൽ അതിനെ മറ്റൊരു സ്ത്രീയെ വേർതിരിച്ചാൽ, രാജാവു് സമീപിച്ചാൽ അതിനെ പ്രസംഗിക്കേണ്ടിയിട്ടു്, തന്റെ ഭവനത്തിലേക്കു് പോയി. രാജാവു് അങ്ങിനെ ചോദിച്ചാൽ അതിനെ വെട്ടിക്കൊല്ലേണ്ടതു്. ഇങ്ങിനെ ഭക്തികൾക്കു് വേണ്ടിയിരിക്കുന്ന ഭഗവാൻ ഏതെന്നു ചോദിച്ചാൽ അതുകൊണ്ടു് ഇങ്ങിനെ മനുഷ്യരെ ഭക്തി സമ്പന്നമാക്കുവാൻ ചോദിക്കുന്നതാണെന്നു്.

— ൧൧൨ —

നാലാമത്തെ അദ്ധ്യായം.

ഭഗവതേ ചരിതം. (3)

ഒരിക്കൽ ഭഗവാനു് ഭക്തനായ രാജാവിനെ വേദത്തിൽ മരിച്ച ഒരു രാജാവു് കാണുകയാണെന്നു് ഭയപ്പെട്ടു. ആ രാ

■ பின் காலத்து பதினாறு வருஷங்களுக்கிடையிலான, சிறந்த கவிஞர்களின் தொகுப்பு நன்கு அமைந்திருக்கிறது.

അന്നേരം, രാജാവ് ശബരസുന്ദരത്തിന്നു ദവഭരണമെല്ലാം സംഭരിച്ചു. ചുരവ്യാസമുനമോടൊത്തുതന്നെ ശുഭനത്തിലേക്കു വന്നുവെട്ടി. ആ സമയത്തിൽത്തന്നെ പരമാവതി രാജ്ഞിയെ കാണുവാൻ വെന്നു നമസ്കരിച്ചു. മരിച്ച രാജാവിന്റെ മാതൃ ശവശോഭിതമാക്കിയിരിക്കുവാൻ ദവാകുന്ന സാഹിതി പറഞ്ഞുകേട്ട്, പരമാവതി “ഹേ രാജ്ഞി! ഇതു പാർവ്വതീയത്തിതെന്നതാണു്. രാജാവ് മരിച്ചുപോയതിന്നുശേഷം അവൾ മരിപ്പിക്കാതിരിക്കുവാൻ ഇങ്ങിനെമുഖം ഉപയോഗിച്ചല്ലോ ചൊയ്ക്കുണ്ടിവന്നുവല്ലോ. രാജാവിന്റെ മരണം കേട്ട ഉടനെത്തന്നെ തൽക്കണ്ഠം നെറ്റിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ശോകാഗ്നി കൊണ്ടു ശരീരം ദഹിപ്പിച്ചുണ്ടെന്നല്ലേ? അപ്പോൾ പാതിവ്രതത്തിന്നു് എന്തു ശക്തിയാണു്? ഈ വ്രതമെന്നു എന്താണു്”—എന്നു ചോദിച്ചു. ഇങ്ങിനെ പരമാവതി പറഞ്ഞുകേട്ട്, രാജ്ഞി വളരെ വിസ്മയാത്മരൂപത്തിൽ, “ഹേ സാക്ഷി! എന്താണു് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതു്? ഈ ഉണ്ടാകുവാൻ പാടുള്ളതല്ലല്ലോ”—എന്നു പറഞ്ഞു. പരമാവതി, “കാച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞാൽ ഇതു പരീക്ഷിക്കാം” എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ പരമാവതിയും രാജ്ഞിയുമായി സംഭാഷണം കഴിഞ്ഞതിന്നു ശേഷം, പരമാവതി കടന്നു ഗൃഹത്തിലേക്കു ചോവുകയുംചെയ്തു.

ഇപ്രകാരം കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരു ദിവസം രാ
ത്രി ഭഗവാനുഗ്രഹമായി ഒരു കൈയൊപ്പം ഒരു ദൈവനാട്ടുകാ
രെയും കണ്ടു. അവർ രണ്ടാളും തുടർച്ചയായി അതിഭക്തിയോട്
കൂടി താഴ്ന്നു കിടന്നു. പിന്നെ ദിവസം
പ്രകാശത്തിൽ രാത്രി വന്നു കണ്ടിട്ടു. അപ്പോൾ രണ്ടാളും പരസ്പരം
ചർച്ചിച്ചു. പക്ഷേ, അവർ “എന്നാ ഏതെന്നാണ് വരുത്തി
യത്” എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ രണ്ടാളും കരഞ്ഞു.

കൊണ്ട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “തോവിടന ടൂട്ടടി തോവേർ ത
ഗന്ന.ഥസ മരിയെ ഭരിക്കുവാൻ വേദമി. അവിടേവെച്ച് അ
ദ്വൈത താനെങ്കൽ ദുഷ്ടവും തുടങ്ങിയ ദൈവത്തെ തൃപ്തിച്ചു. തു ദു
ഷ്ടംകൊണ്ടു ദുഷ്ടപിതനായിട്ട് രാജ്യം ധൃഹത്തിലേക്കു വരുന്നില്ല.
ഇതാ ഇദ്ദേഹന്മാരാണ് ഇപ്പോൾ ഏതൊരു വന്ന് ഈ സ.ഭ.യ
ക്കെ പാഞ്ഞു” ഇതുവെട്ട് പത്തുവതി ‘ഹാ!’ എന്നു ഉച്ചരി
ച്ചു കണ്ടു.നരം കിടന്നത ഇതാ. ഉടനെ തന്നെ പ്രാണനെ
തൃപ്തിച്ചു ഭയിൽ വിഴുതുകയും ചെയ്തു. ഉടനെ രാജാക്കൻ കടവന്നു നി
ലവെച്ചു.കണ്ടു, പത്തുവതിയെ എഴുന്നീറ്റിക്കൊണ്ട് പ്രതിപു.
താവർ ഏഴുന്നീറ്റത്തുകൊണ്ടു, മറ്റു പാതി എന്നു വിചരി
ച്ചു ഭീതമായിട്ട്, താൻ ചെയ്ത പ്രവൃത്തിയെ നിന്ദിച്ചുകൊണ്ടു ക
രമുവാൻ തുടങ്ങി. താഴ്ന്നാർ അന്ത്യോശത്തിലേക്കു എഴുന്നീറ്റുക
ളും അവിടേയ്ക്ക് “ഇതെങ്ങിനെയാണു് സംഭവിച്ചതു്” എന്നു
ചോദിച്ചുകൊണ്ടു്, നിലവിളിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. താഴ്ന്നാർ രാജാ
യും ജമാദിധനം മേടാദിധനം അന്ത്യോശത്തിൽ നിന്നല്ല കേ.ലാ
ഹലം മേടാദി, ഭക്താളുകളിൽ അന്ത്യോശത്തിലേക്കു വരികയും, അ
വരെ പാത വതിക്കു ചുറ്റുമായി കടക്കുന്നതു കാണുകയും ചെയ്തു.
രാജാവ്, രാജാക്കന്മാർ, “ഇതു എങ്ങിനെയാണു് സംഭവിച്ചതു്?
പത്തുവതി എങ്ങിനെയാണു് മരിച്ചതു്?” എന്നു ചോദിച്ചു. ഇ
തുവെട്ട്, പത്തു മരണമുട്ടു വരിച്ചുവെച്ചായി, തെ.ഴുതുകൊണ്ടു, “വേ
ദം” എന്നു ദുഷ്ടവതിയെ കേൾക്കണം. ഇതിനെ കാ
രണം ഞാൻ പറയാം. മേടാദിധനം അന്ത്യോശത്തിലേക്കു ടൂട്ടടി അ
വർ പത്തു മരണമുട്ടു ചെയ്തപ്പോൾ ഈ പത്തുവതി എ
ന്നോട “ഇതു പാത്താദിധനത്തിയാണു്, തോവു മരിച്ചു ഉടനെ
തന്നെ മരിച്ചോക്കാം. കൊണ്ടു ദൈവത്തെ മേടാദിധനത്തിലേക്കു
അതുവെട്ടു് ഇവർക്കു പാതിവ്രതം ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നതു വെ
ക്കത്താണു്” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതുവെട്ടു് ഞാൻ, അപേക്ഷ പരി

കുറ്റം ചെയ്തവർക്കു്, നിങ്ങൾക്കു് തക്കതു് ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതു് എന്നു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടു ഉടനെ, പത്മാവതി കൂടെയിൽ വീണു കിടന്നു. അപ്പോഴേക്കു വന്നു ജഗദമ്പാകളിൽ ഇവർക്കു എന്തു കഷ്ടം എന്നു ചോദിച്ചു. ഇനി എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതു്, അതു ചെയ്യുക എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടു രാജാവു് വിസ്മയിതനായി. ഈ പത്മാവതിയെ ന്യായമായി കൊല്ലണമെന്നു കരുതി. ഇവർക്കു കഷ്ടമായ ജഗദമ്പാകളെ എതിരെന്നാണു് ഗൃഹത്തിൽ വന്നിരുന്നതു്. ഇതു കേട്ടു ഞാനാണിതു ചെയ്തതു്. നീ നിങ്ങൾക്കു് ചെയ്ത പാപത്തെ നന്മയാക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നാണെന്നു കേൾക്കുന്നതു് ഉണ്ടാവുന്നതു് കണ്ടു ഞാൻ അതെന്നു ചൊല്ലുകയും ചെയ്തു. — എന്നു രാജാവു പറഞ്ഞതുകേട്ടു, ജഗദമ്പൻ ചേരുക. ഈ രാജാവിന്നു തക്കതു് ചെയ്യാനും ചെയ്യുവാനും ഇവർക്കു ഉപദേശിക്കുവാൻ വെട്ടുതളിർത്തു. അതു കണ്ടു ഇനി ഇങ്ങനെ പറയുക. കൈയുണ്ടാകാണ്ടു വൃദ്ധനായി ഇങ്ങിനെ വളരെ പാപങ്ങളാണു്. വളരെ മാത്രം പറഞ്ഞതുകണ്ടു ഒരു പാപവും ഉണ്ടാകയില്ല. വിശേഷിച്ചു്, കയൻ കറച്ചു നശിക്കുന്ന പാപം വളരെ സ്കന്ദം. എന്നാൽ മനസ്സിലുള്ള ദുഷ്ടങ്ങളും എല്ലാം തീരും. ഞാനും സമീപത്തു കിടന്നു. ആ സമീപത്തെ എല്ലാ തുടങ്ങലും തരും. — എന്നിങ്ങിനെ പറഞ്ഞു ജഗദമ്പൻ ഇഷ്ടമെന്തെന്നു കൈയെ എടുത്തു ഭഗവാന്റെ ശിരസ്സുകൊണ്ടു് ഗീർജാഗാഹിനും പാട്ടുവാൻ തുടങ്ങി. കോപത്തിൽ വെട്ടുകയും പത്മാവതിയുടെ ദേഹം ഇളകുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ എല്ലാവരും വിസ്മയത്തോടുകൂടി, ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി എന്നു പറഞ്ഞു. കൈ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവർ എഴുന്നീറ്റു അപ്പോൾ വിടനാടുകൂടി പാട്ടുവാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെ എല്ലാവരും വളരെ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു രാജാവും വളരെ സന്തോഷിച്ചു. രാജാവിന്നു, അതി സന്തോഷത്തോടുകൂടി, ഞാൻ ചെയ്ത അപരാധത്തെ ക്ഷമിക്കണം എന്നു പറഞ്ഞു, പത്മാവതിയെ പിന്നെയും പിന്നെയും ന

മണ്ണരിച്ചു. അപ്പോൾ ജയദേവനും പത്മവതിയും പ്രസാദിച്ചു. അവിടുത്തെ ഭക്ഷണവും മാനം കഴിച്ചു, രാത്രിയിലേക്ക് രാജാവിനോടും യാത്ര പാഞ്ഞു. അവരുടെ ഗൃഹത്തിലെക്കു പോകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെ ഗോപൽകുമാരി മനുഷ്യന്റെ ദുഷസഞ്ചിവിനിയോഗം കണ്ടുകൊണ്ടു വന്നു. അവളുടെ അനുഭവം ലോകത്തിലിപ്പോഴും കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്.

നാലു തെങ്ങും നാലും.

ജയദേവചരിതം (4)

ജയദേവൻ സൂര്യനാളിലും ദയോദ്ധ കൂടിയും, ജാഗര സൂര്യനാളെ സമോയി വിചാരിച്ചുകൊണ്ടും, പ്രാണൈകങ്ങൾക്കു ജാഗര സൂര്യനാളെ കൂടി കണ്ടുകൊണ്ടുവന്നു വിചാരിച്ചു. എന്നിലും ആസക്തികൂടാതെയും, വസിക്കുന്ന കാലത്തും, കുറേ ദൂരം ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ നിന്ന് മറ്റൊരു വസ്തു ജയദേവനെ അഭിമാനം കണ്ടുകൊണ്ടു. ജയദേവൻ അവിടെ പോയി. അവർ അദ്ദേഹത്തെ സൂര്യനാളെ കണ്ടുകൊണ്ടു വന്നു. ആരും അദ്ദേഹത്തെ സൂര്യനാളെ മാനം കൊടുത്തു യാത്രയാക്കി.

ജയദേവൻ അദ്ദേഹം കൊട്ടിപ്പോയി കാട്ടുള്ള വഴിയിൽകൂടി ജാഗര ഗോപാലനായ സൂര്യനാളെ പോകുകയും, അവർ ആരും അവിടെയില്ലാത്ത നാലു കള്ളന്മാർ വന്നു കൊണ്ടു. ജയദേവൻ നിർമ്മാണം ആരംഭിക്കുന്ന അവരെ ജയദേവൻ കണ്ടു. അപ്പോൾ, അവർ ഗോപാലനായ സൂര്യനാളെ കണ്ടു കൊണ്ടുവന്നു വിചാരിച്ചു. പ്രാണൈകങ്ങൾക്കു ജയദേവൻ ജാഗര.

ജയദേവൻ അവരെ വിളിച്ച് “അല്ലയോ വാസന്മാരേ! നിങ്ങൾ എവിടെ പോകുന്നു” എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ അവർ തങ്ങൾ ജഗന്നാഥപുരിയിലേക്കു പോകുന്നു എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ജയദേവൻ അവരോട്, വളരെ മധുരമായി, “എന്നാൽ എന്തെ നല്ലതായി. ഞാനും നിങ്ങളുടെ കൂടെ വരും. എന്തും അങ്ങോട്ടുതന്നെയാണു പോകേണ്ടത് വിശേഷിച്ച് ഞാൻ വൃദ്ധനാണ്. ഈ മനങ്ങളെ ഏടുത്തു തന്നെ പോകുവാൻ ശക്തനല്ല. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ഈ മനങ്ങളെ ഏടുത്തു നടക്കേണം. ഞാനും വഴിയെ വരാം.” എന്നു പറഞ്ഞ് ആ ഭാഗ്യവശത്തു അവരുടെ വശൽ കൊടുത്തു. ഇപ്രകാരം അന്തർ പ്രാണൻ കൈതപ്പട്ടു എന്നു വിചാരിച്ചു സഭയായിച്ച് ജയദേവൻ ആലോചനയുടേടി. “അവർ ആ മനങ്ങളിലും കൊണ്ടു സുഖമായി പോയ്ക്കൊള്ളൂ. ഞാൻ എന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കു പോവാം. കടവകാരിണുനിക്കൊണ്ട് ഈ ആപത്തിൽനിന്നു മക്ഷരപ്പെടുവാല്ല. അല്ലെങ്കിൽ ആ കൃതന്മാർ മനലോകംകൊണ്ടു എന്നു കൊല്ലും, സംശയിപ്പൂ”. എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ട്, ജയദേവൻ പുതുക്കു പുതുക്കു നടക്കുമ്പോൾ, കള്ളന്മാർ മുമ്പിൽ നടന്നു പിടുന്നതും നോക്കി ജയദേവനെ കാണാഞ്ഞിട്ട് ഉറക്കം വിളിച്ചു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “ഐ ബ്രാഹ്മണ! വേഗം വരിക, വേഗന്റെ മനത്തെ വള്ളുകയാണ് വേഗത്തിൽ നടക്കുവാൻ വയ്യല്ലോ. ഞങ്ങൾക്കു കഴിവും പോകേണ്ടതാണ്. ഇങ്ങിനെ അവർ പറഞ്ഞതു കേട്ട്, ജയദേവൻ ഇവർ എന്നു എന്തു ചെയ്യാൻ പോകുന്നുവോ എന്ന് ശങ്കിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുമ്പോൾ, അവർ തമ്മിൽ ഇങ്ങിനെ മന്ത്രിച്ചു. “ഈ ഗുണത്തായ ബ്രാഹ്മണൻ അവന്റെ മനങ്ങളെ നമ്മളെക്കൊണ്ടു എടുപ്പിക്കുതാണ്. ഇവന്റെ ഗ്രാമത്തിൽ പോയാൽ നമ്മളെക്കൊല്ലിക്കും, സംശയിപ്പൂ. അതുകൊണ്ട്,

നമ്മൾക്കു ഇപ്രകാരം കൊന്നിട്ട് ധനങ്ങളെയും കൊണ്ടുപോവാം". ഇങ്ങിനെ ഒരുവൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ, അതിൽ ഉറപ്പായവൻ "ആ വൃദ്ധനെ കൊന്നിട്ട് ഫലം എന്താണ്? കാലം കൈയും പിടിച്ച് കെട്ടി തെളിക്കിൽ ഇട്ട് നമ്മൾക്കു പോവുക?" എന്നു സമാധാനം പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ട് അവൻ എല്ലാവരോടുകൂടി ഒരു ദൈവനെ പിടിച്ചുകെട്ടി ഒരു ദിക്കിൽ ഇട്ടു. അപ്പോൾ അതിൽ മഹാ ദുഷ്ടനായ ഒരുവൻ ജയദേവന്റെ കയ്യകളും കാലുകളും മുറിച്ചുകളഞ്ഞു. ധനങ്ങൾ എപ്പോഴും കൊണ്ടു പോവുകയും ചെയ്തു. ജയദേവൻ ഇതു എന്റെ പ്രാരബ്ധകർമ്മങ്ങളാണെന്നു വിചാരിച്ചു, ഒരനന്തരമായിട്ട് സ്വർഗ്ഗം കൊണ്ടു വളരെ വിശപ്പോടെ ഇരുന്നു. അപ്പോൾ രാജാവ് നായാട്ടിന്നു വേണ്ടി കുതിരപ്പുറത്തു കയറി കൂറങ്ങാളുകൊന്നുകൊണ്ടു അവിടെ വന്നുവെന്നു. ജയദേവനെ കണ്ടു ദൂതന്മാരും അവിടെ എല്ലാം പോയിപ്പിറിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ജയദേവനെ വാഹനത്തിൽ ഏറ്റിക്കൊണ്ടു അന്റെ രാജധാനിയ്ക്കുവന്നു. പത്മവതിയും അവളുടെ വർത്തി സുഖമായി വന്നുപിരിച്ചു. രാജാവ് ഭക്തിയോടെപ്പിടിച്ച ജയദേവനെ സേവിച്ചതുകൊണ്ട് ദൈവന്മാരും ജയദേവന്റെ ഗൃഹത്തിൽ പോയി സകല ശുശ്രൂഷകളും ചെയ്തു.

ഇങ്ങിനെ കുറേക്കുറേ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ജയദേവന്റെ കൈകാലുകളും മുറിച്ചുവെക്കുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ട്, ദൈവസ്തോത്രവും ധരിച്ചു ജയദേവന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ചെന്നു. അപ്പോൾ ജയദേവൻ പത്മവതിയെ വിളിച്ച് അവനെ വൃത്തിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു, അവൾ കൂട്ടുന്ന ഭക്ഷണവും കൊടുപ്പിച്ച്, രാജാവിനെ വർത്തി കൂട്ടിനെ പറഞ്ഞു. "ഒഹ രാജാ! ഇവർ മഹാജനമാണു്, എന്റെ ഗൃഹത്തിന്നു തുല്യമായവരും, ഇവരെ നല്ല ഭോജനം കൊടുക്കുക. ഇവർ അതിന്നു പാടി

ത്രക്കാണ്, സംഭവമില്ല. ഇവർ വേണ്ടുന്ന ഭവനം കൊടുത്ത് ഇവർ അയ്യപ്പസ്വാമി ക്ഷാപ്തം കൊടുത്തു വരികയാൽ അതു കടക്കുവാലും ചില ഭൂതന്മാരെയും അയ്യപ്പം.”

ഇതുകേട്ട് രാജാവ് അനവധി ഭവനങ്ങളും കൊടുത്ത് അവന്റെ കൂടെ നാലഞ്ചു ഭര്യന്മാരെയും അയച്ചു. അവ എല്ലാവരുംകൂടി പോകുവാനും, വെളിൽകൊണ്ടു നങ്കൂരം വെട്ടുക ഒരു മരണശാലിൽ ഇരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ രാജഭര്യന്മാർ വെട്ടുന്ന വിനയത്തോടുകൂടെ അവരോടു “നിങ്ങൾ ജന്മപേക്ഷിച്ചു ഒരു മൃതന്മാണ്? നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടി രാജാവിനോടു താല്പര്യമായി പാഞ്ഞു് അനവധി ഭവനങ്ങളു വെച്ചിരിക്കുകയും നിങ്ങൾ വെട്ടുന്ന മൃതന്മാർക്കും ചെയ്യുവാല്ല. കയ്യെടുക്കുന്നതെല്ലാ സൽക്കാരം ആക്കും ചെയ്യുകയായില്ല” എന്നു ചോദിച്ചു.

ഇതുകേട്ട്, ആ ഭര്യന്മാർ, അതിന്റെ കാരണം ചോദിക്കാൻ, കേൾക്കുവിൻ! കണ്ണാടകരാജ്യത്തിലെ രാജാവ് മൺ അടുക്കൽ അങ്ങൾ താമസം ചെയ്തപ്പോൾ ആ രാജാക്കന്മാർ ഇവർ ഒരു കാഴ്ച ഉണ്ടാക്കി. ധനം കിടത്തുന്ന മരങ്ങളെ ആഗ്രഹിക്കാത്തതിനാൽ അന്നു രാജാവ് മര കാണ്മാൻ തരുകയായില്ല. അന്നു രാത്രി ഒരു ധനികന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പോയി ധനം കോപ്പിച്ചു. ധനികൻ കണ്ടുപിടിച്ചു രാജാക്കനായിത്തീർന്നപ്പോൾ ഇവ ന കൊണ്ടു വന്നു. രാജാവ് “ഇതു ബ്രഹ്മണൻ അല്ല” എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ധനികൻ “ഇവൻ ബ്രഹ്മണൻ അല്ല. വലിയ കള്ളനാണ്. എന്റെ വീട്ടിൽ കണ്ടുനൂട്ട കണ്ടിട്ടാണ് അന്ന് പിടിച്ചുകൊണ്ടു വന്നത്” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ടപ്പോൾ രാജാവ് അവനെ കൊല്ലുവാൻ പറഞ്ഞു് ചന്ദ്രാളന്റെ വക്കൽ കൊടുത്തു. ചന്ദ്രകാർ ചന്ദ്രാളൻ അവനെ കൊല്ലുവാൻ കൊണ്ടുപോകുവാനും, അങ്ങൾ ആ ചന്ദ്രാളന്മാർ “നി ഇവനെ കൊടുക്കൽ. ഇവനെ അന്ധശാലയിൽ കൊണ്ടുപോയി വിട്ട് അടുത്തുള്ളതിന്

ജയദേവനാട്ടു ചേരിച്ചു. “ഹേ സാമി! ഇതെന്താണു ചിത്രമാണു? ഇതിന്റെ കാരണം ഏനിക്കു പറഞ്ഞുകൊൾക” ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ജയദേവൻ സകല വൃത്താന്തങ്ങളും വിസ്താരമായി പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. ഇതെല്ലാം കേട്ട രാജാവ് വളരെ സന്തോഷിച്ചു ജയദേവനെ സ്തുതിച്ചു. “ഹേ സാമി! ഭവാൻ അതിധന്യൻതന്നെ. ഭവകത്തിൽ ഭവാനു തുല്യമായി മൃതംതന്നെ ഇല്ല നരകശാലയും വേദസ്യശാലയും കരുപോലെ സമഞ്ചലിയാ യി വിചാരിക്കുന്നവനെ ഈ ഭവകത്തിൽ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. ഞാൻ നീചനാണെന്നിലും ഭവാന്റെ സംസർഗ്ഗത്താൽ ധന്യനായി, സംശയമില്ല”.

ഇങ്ങിനെ പലവിധ വാക്കുകളിലൊണ്ടു ജയദേവനെ സ്തുതിച്ച് രാജാവ് തന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കു പോയി. ഈ ആശ്ചര്യങ്ങളെ മന്ത്രിമാരോടും പുത്രന്മാരോടും ഭാര്യയോടും എല്ലാം പറഞ്ഞു.

നാലുത്തരം സഗ്ഗം

ജയദേവചരിതം. (5)

ഇങ്ങിനെ കുറെ കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ജയദേവൻ, മരാനരകൾകൊണ്ടു ആതുരനായി എങ്കിലും, നിത്യകർമ്മ മുതലായവ ഒരിക്കലും ത്യജിച്ചില്ല. ദിവസത്തോറും ഗംഗാസ്നാനം ചെയ്യുന്നതു മുന്വരുന്ന നിയമിച്ചതായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ഗംഗാസ്നാനത്തിന്നു പുറപ്പെട്ട് നടക്കുവാൻ വഴാക്കു അവിടമിടെ ഇരുന്നു വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടു കൈവിധം പണിപ്പെട്ട് ഗംഗയിൽ എത്തി. സ്നാനം ചെയ്തു കുറെ ജലവും കുടിച്ച് മടങ്ങിവരുമ്പോൾ, ക്ഷീണംകൊണ്ടു മുമ്പാൽ വീണ്ടു ബോധമില്ലാതെ കിടന്നു. അപ്പോൾ ആ വഴിയിൽ കൂടി പോകുന്നവർ വെള്ളം മലൗതു തളി

ച്ചു ക്ഷീണം തിട്ടുതുകാണിയിക്കുമ്പോൾ, രാജാവും സ്തനം കഴിച്ച് മടങ്ങുകയായിരുന്നു. ജയദേവൻ ഇങ്ങിനെ വീണ്ടുകടന്നു കണ്ടു തന്റെ പല്ലക്കിൽ കയറി ജയദേവന്റെ ശ്രവണിൽ കൊണ്ടുപോയി. അന്നു അധിപനുമണ് ജയദേവനോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “ഘോരസ്ഥാമി! ഭവാനൻ ദൈവം വളരെ ജിജ്ഞാസിക്കുന്നു. ഇനി കാൽനടയായി ഗംഗാസ്നാനത്തിന് പോകരുത്. ഞാൻ പറ്റുഷ് തരാം. അതിൽ കയറി പോവുക.”

ഇങ്ങിനെ രാജാവു പറഞ്ഞതു കേട്ടു, ജയദേവൻ “ഘോരൻ! ഏനിക്കെന്ന പല്ലക്കിനെ ഞാൻ സ്വീകരിച്ചു. അതു മൂലം അന്നു കൊണ്ടുപോയിരിക്കുക. ഞാൻ നടന്നിട്ടുതന്ന ഗംഗാസ്നാനം ചെയ്യണം എന്നാണ് എന്റെ സങ്കല്പം. ശക്തിയുള്ളവരെ അങ്ങിനെ നശിക്കട്ടെ. ഇതിന് യാതൊരു വിരോധം പറയരുത്” എന്നു മറുപടിപറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടു രാജാവു നമസ്കരിച്ച് തന്റെ ഭവനത്തിലേക്ക് പോകയും ചെയ്തു.

അന്നരാത്രി, രാജാവിനും, ജയദേവനും ഒരു ഗ്രാമവാസി കൂട്ടായ ബ്രാഹ്മണനും ഇങ്ങിനെ സ്വപ്നം ഉണ്ടായി. നല്ല വെളുത്തവസ്ത്രം ധരിച്ച ഒരു സ്ത്രീ താമരപ്പൂവു കൈയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് “ഞാൻ ഗംഗാദേവിയാണ്. നാമള രാവിദെവ ഭർതാവ് ജയദേവന്റെ കളത്തിൽ ഞാൻ വന്നിടും, സംശയമില്ല. അതിന്നു അടയാളം, ഈ താമരപ്പൂവ് ഏറത്താഴ്ചയെ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നത് നിങ്ങൾ എല്ലാവരും കണ്ടുകാൾവിൻ. ഈ ജയദേവൻ എന്റെ പ്രിയഭക്തനാണ് അവന് പ്രകടംഗം മരിക്കരുത് അവന്റെ കളത്തിൽ അവൻ കളിച്ചാൽ മതി. ഇതിൽ സംഗമമുണ്ടെങ്കിൽ ഇനിയും മെടയാളം കൂടി പറയാം. ഒരു കഷ്ടതാശ്വാസം ജയദേവനോടുകൂടെ ഈ കളത്തിൽ കളിക്കട്ടെ, എന്നാൽ അവന്റെ കഷ്ടതാശ്വാസം തീരെ നശിച്ചുപോകും. എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ സ്വപ്നം കണ്ട് ഉണർന്നു എല്ലാവരും ഒരു ദിക്കിൽ കൂടി

സ സ്വപ്നശയനം അനന്തനാ പാശ്ചാത്തുടങ്ങി. വിരുന്നർ ജാതും മന്ത്രിമാരും ഗ്രാമസ്വകന്മാരും തുടി ജയാദേവന്റെ ഘൃഹത്തിൽപാതി സ സ്വപ്നശയനങ്ങളെല്ലാം അറിയിച്ചു. അപ്പോൾ ജയാദേവൻ തന്റെ സ സ്വപ്നത്തെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ട്, “ഔ.ന്ദർ എല്ലാവരും ധനന്തർക്കരണ സംശയമില്ല. മഹാലക്ഷ്മിയോടൊപ്പം ഒരു നല്ല പത്നിയായ ഭാഗീകഥി ദേവിയെ നിങ്ങൾ സ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടുവല്ലോ. ജഗന്മാതാവായ ഗംഗാദേവിക്ക് ഇത് ആശ്ചര്യമല്ല. അവൾക്ക് ദുഷ്ടമായിട്ടുള്ളത് നോമില്ല. അതുകൊണ്ട് അവൾക്ക് കളത്തിൽ വരവെന്നും കഴിയും” എന്നുപറഞ്ഞു. ജയാദേവൻ മിജാദത്തെ ഇതന്നെ അപ്പോൾ അഭാവം മറന്നുവെക്കും അവരുടെ അതുപത്രാദികളാടുമുടി സ്നാനത്തിനുള്ള സ്ഥാനങ്ങളുംകൊണ്ടുവന്നു. ജയാദേവനും പത്നിയായിട്ടാടുമുടി ഗംഗായെ പൂജിക്കുന്നതിനുള്ള സ്ഥാനങ്ങളെയും എടുത്തുകൊണ്ട് സകല ജനങ്ങളാടുമുടി കളത്തിന്റെ കരയിൽപോയി. ജയാദേവൻ അഷ്ടമുഖനായ പ്രാപിച്ചു കഴിഞ്ഞു തുടങ്ങുമ്പോൾ ഗംഗ ഉണ്ടായിട്ടു ആ വെള്ളം തിരകളാടുമുടി പാലുപോലെ ധവളമായി. അപ്പോൾ അതിൽ പത്നയും ഉണ്ടായിട്ടു. അതുകണ്ട് ജനങ്ങൾ എല്ലാവരും സന്തോഷിച്ചു ഭക്തിയോടെ ഗംഗയെ സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്തു.

ജയാദേവൻ ആനന്ദാശ്രമം കണ്ണകളിൽനിന്ന് ഭദ്രകാളി കൈയ്ക്ക് സ്നാനംചെയ്ത്, അപ്പോൾ പ്രാദികളെക്കൊണ്ടു ഗംഗയെ പൂജിച്ചു. കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതിൽ കളിച്ച് ദിവ്യദേവനോടുമുടിയിരുന്നായി ഭവിച്ചു. ഇങ്ങനെ മറന്നുവെക്കും സ്നാനവും പൂജയും കഴിച്ച് അവരവരുടെ അഭിഷേകത്തെ സ്ഥിരീകരിച്ചു.

ഇങ്ങനെ ജയാദേവന്റെ മഹാത്മ്യത്തെ പറഞ്ഞു. ഇതു കേൾക്കുന്നവർക്ക് ജഗന്നാഥനായിട്ടുള്ള പ്രസാദംകൊണ്ടു ഉന്നത ഗതി സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്.

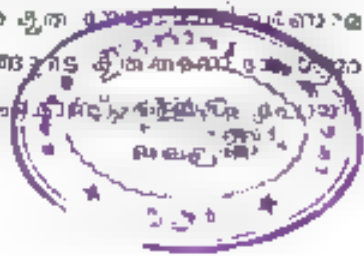
നാലാമത്തെ പാഠം സമാപ്തം.

ശ്രീധരസ്വാമി.ചരിതം.

7.1ആ ശ്രീധരൻ എന്ന പേരിൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അതിമതമുസീയായി വേദവേദാംഗങ്ങളെല്ലാം അഭ്യസിച്ചു സമുപാസ്യങ്ങളിലും വിശേഷനായിരുന്നു. ശാക്തരും, ഭാഗവതരും, യോഗക്കാരനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ, വിധിപ്രകാരം വിവാഹം ചെയ്തു അഗ്നിയെ സ്വീകരിച്ചു അഗ്നഹോത്രപരായണനായിത്തീർന്നു. തനിക്കു തുല്യനായ പുത്രന്മാരെയും മകനുള്ളൂ, വൃദ്ധനായപ്പോൾ സമുപാസ്യങ്ങളിൽനിന്നും വിരമിക്കുന്നതിനായി, കാര്യത്തിൽ ചോതി വിധിപ്രകാരം സമ്പ്രസിച്ഛ. അദ്ദേഹമാണ് ലോകത്തിൽ ശ്രീധരസ്വാമി എന്ന പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട മഹാൻ സന്യാസശ്രമത്തെ സ്വീകരിച്ചിട്ടും വിഷ്ണുഭക്തിപരമായ മനോഭാവത്തിൽ വേദവേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലും താല്പര്യത്തോടുകൂടിയവനായി ആരാധന ചെയ്യാത്തവനായി സമുപാസ്യങ്ങളെയും വിഷ്ണുമന്ത്രമായി കണ്ടുകാണിരുന്നു. ഒരു ദിവസം സ്വാമി ഭാഗവതം വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ വ്യാസനിൽ തനിയെ സമുപാസ്യമായതും ഉൾക്കൊണ്ട ഒരു വിഷ്ണുചാരണത്തെ കണ്ടു ഇതിനെ ഒരു ലേഖിച്ചു “ഇതു സംസാരസംഗ്രഹത്തെ കടക്കുവാനുള്ള മോക്ഷിതനായാണ് ഇതു വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ ഉപദേശം കഴിയാത്ത ഗുരുതമമായതായിരിക്കുന്നു. വിദഗ്ദ്ധൻ കൂടി ഇതിനെ നല്ലപ്രകാരം പഠിക്കണംവെച്ചുനില്ക്കും അതുകൊണ്ട്, ഭഗവൽപ്രസാദം ഉണ്ടാകിൽ ഞാൻ ഇതിനെ പ്രാപ്തം ഉണ്ടാക്കും.”— ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു, അതിനേൽ കടന്ന മനസ്സുവെച്ചതുകൊണ്ട്, ഒട്ടും സുഖമില്ലാതെ ഇരുന്നു. രാത്രി ഉണർവ്വോൾ, സമുപാ

തലിൽ, ബിരുദാധിപനായി വന്നു ജീവിക്കുന്ന പാണ്ടി. “നി
 ഭാഗ്യവശമുണ്ടാകട്ടെ, പ്രവൃത്തി ചെയ്യുക. അതു് എന്താണോ
 അതാണു് അതിനെ നല്ലവണ്ണം വെളിപ്പെടുത്തുക. നി പരമ
 നാമം അന്നും കടവായി വരുട്ടു. എന്താ നാമം ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടാ
 കത്താലും നിന്റെ അശ്വം നില്ക്കുന്നതാണു്” ഇങ്ങനെ
 സ. സ്കന്ദൻ, സ. രാജി, ഉണക്ക, വ. രാ. സ. രാജി. അ
 പ്പോൾ ഉണ്ടാകാത്ത ഉണ്ടാകി. പിന്നെ ദിവസം രാവി
 ലെ മുതൽ, ദിവസവും നിത്യകർമ്മങ്ങളെല്ലാം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ,
 മന്ത്രിയും പക്ഷവും ഇരുന്ന് ഭാഗ്യവശം പ്രാർത്ഥിച്ചു; നില്ക്കുന്ന
 വിദ്യാർത്ഥിനാ മുഴുവൻ അവസാനിച്ചു.

അന്നുതന്നെ, കാശിയിൽ ഉള്ള വ. രാ. രാജാക്കളും പുസ്തകം
 പഠിക്കാൻപോകാൻ തയ്യാറായ സ. രാജാക്കളായ ചില വിദ്യാർത്ഥി
 അതേനാളെ വന്നു പ്രവേശിച്ചു. ചില ദൂതന്മാരും അന്നു
 യാക്കാമു് അതിനെ നീന്തിച്ചു; തന്നെയും ഭാഗ്യവശമിന്റെ വ്യവ
 സ്ഥാനം ഉണ്ടാക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അന്നും വാചു, ഉണ്ടാക്കി, പ്ര
 സ. ക. രാജാക്കളും, സ. രാജിയുടെ വാചു, ഉണ്ടാക്കി നന്ദം വെക്കു
 ണി. ഒരു ദിവസം ബിരുദാധിപന്മാരും അന്നു് എല്ലാവരും
 ചുട്ടു ഇങ്ങനെ അഭിപ്രായമിട്ടു. —“നമ്മൾ ഉണ്ടാക്കിയ പുസ്തകം
 ഉള്ളും ബിരുദാധിപന്മാരുടെ പദങ്ങൾക്കുവെട്ടു്, എല്ലാവ
 രും പുരത്തുവെക്കു പിന്നെ, കൂടിയ പുസ്തകം സ. രാജി
 സ. രാജിക്കുണ്ടാവാ, അതു മാത്രം പ്രസ്താവം ചെയ്യുക; മറ്റൊരു
 പട്ടാളമുള്ളു.”—എന്നിങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചു. ശ്രീ. രാജാക്കളുടെ
 അടുത്തു അന്നു തയ്യാറായ. അപ്പോൾ, സ. രാജി തൻ ഉണ്ടാക്കി
 യ പുസ്തകം കെട്ടിയു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “എന്താ പുസ്തകം
 ഉണ്ടാ അൻ വരുന്നില്ല. എന്താ കൃത ദത്തം അന്നുതന്നെ
 നമ്മൾ മറ്റൊന്നും എന്തിനാലും നിങ്ങളുടെ കൃതദത്തം അന്നു
 യ വാങ്ങു്” ഉള്ളുകൂട്ടു്, പുസ്തകം അന്നുതന്നെ അന്നുതന്നെ

സാമീപാത്തതല്ല. അവരുടെ സമയത്ത് പാവുകയും ചെയ്തു. അവർ സാമീയുടെ പുസ്തകം വാങ്ങി എല്ലാപുസ്തകങ്ങളും കൂടി ബിരുദാധ്യവസരമിരുടെ പാദത്തിൽ വെച്ച്, ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “ഓഹ ഭക്തവത്സല! പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം ഇതാ വെച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ വലിയ പ്രിയമായിട്ടുള്ളത് ചേൽപാദത്തിൽവെച്ച് കാര്യങ്ങളെല്ലാം രമിക്കുക” എന്ന് ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു, എല്ലാവരും പുറത്തുപോയി കറുത്തുനേരം നിന്നതിന്റെ ശേഷം, അദ്ദേഹം പോയി നോക്കി, ശ്രീധരസാമിയോട് നിർമ്മിതമായ പുസ്തകം സാമീയുടെ പാദത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതുകണ്ടു. അതു കണ്ടപ്പോൾ അവനും, അസൂയ കളഞ്ഞു, വളരെ പ്രശംസിച്ചു. ആ പുസ്തകത്തെ അവർ എല്ലാക്കും നൽകിയിട്ട്, സാമീയുടെ ഭവനത്തിൽ പോയി എല്ലാ വൃത്താന്തങ്ങളും പാഞ്ഞായിട്ട്, സാമീ അതെല്ലാം കേട്ടു കേൾക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടപാത്രം ചെയ്യുവിൻ. എനിക്ക് അതിൽ ഒന്നും പറയാനില്ല. ഇതു കേട്ട് അവനെയും ശ്രീധരസാമിയുടെ അനുരാധി അറിഞ്ഞു.

ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുന്ന കാലത്ത്, സാമീ ജഗദീശ്വരപിടിപെട്ട്, ദുഃഖിതനായി ബുദ്ധിമുട്ടുമ്പോൾ, ശിഷ്യനായ ജഗദീശ്വരൻ എന്ന പേരായ ഒരു ബ്രഹ്മണൻ ഗുരുവിനെ ശ്രദ്ധിക്കുകയും ആരാധനയും പക്ഷം അടുത്തുവന്നു ഇരുന്നു. ഇങ്ങനെ അഞ്ചുദിവസത്തോളം സാമി യാതൊരു ശ്രദ്ധാതരവും കഴിയാതെ കിടന്നു. ആരാധിതനും മന്ത്രിയുടെ, മന്ത്രിയുടെ അച്ഛൻ, വൃദ്ധനായതുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു മോഹാലസ്യം ഉണ്ടായി. അപ്പോൾ മാധവൻ അമ്മ അവനെ പേഗ്രം കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരിവാൻ കൊണ്ടു അയച്ചു. അപ്പോൾ മാധവൻ സാമിയെ നൽകിയിട്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “ഓഹ സാമീ! ഏകദേശം അഞ്ചു ദിവസം വൃദ്ധനും ആ മനുഷ്യനാണ് ഇപ്പോൾ മോഹാലസ്യം ചെയ്തിട്ടു

അതുവേണ്ടി, സാമി, “നീ എന്താണ് എന്നോട് ഇങ്ങനെ ചോദിക്കുന്നത്? നീയല്ല ഇപ്പോൾ എനിക്കു ഭക്ഷണം തന്നു രക്ഷിച്ചത്? നീ ഒന്നും അറിയാത്തവനല്ലാതെ ചോദിക്കുന്നത് എന്താണ്?” എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതു കേട്ട് മാധവൻ, “ഐ. സ. മി! ഞാൻ ഇതിനുമുമ്പ് ഇവിടെ വന്നിട്ടു, സത്യം തന്നെ” എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ, സാമി, “എന്നാൽ പിന്നെ മാധവസ്വാമി എന്നൊരു എന്നു രക്ഷിപ്പാൻ വന്നത്, അപ്പോൾ അന്നു തന്നിട്ടല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ മരിക്കുമായിരുന്നു” എന്നു വിചാരിച്ചു. സാമിക്ക് അന്നുമുതൽ ദേഹത്തിന്നു ബലം വരിച്ചുവന്നു. യാതൊരു കഷ്ടതയും വേണ്ടിവന്നില്ല. മാധവൻ പിറ്റേ ദിവസം ഈ വൃന്താനുരൂപ കാര്യത്തിൽ എല്ലാവരോടും പറഞ്ഞു.

—

നാലാമത്തെ അദ്ധ്യായം സമാപ്തം.

—

ശ്രീധരസ്വാമി ചരിതം. (2)

—

ശ്രീധരസ്വാമി സുഖമായി വസിക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു കൂടാൻ ഒരു യോഗത്തിന്നു ക്ഷണിച്ചു. അവിടെ പോയി ഭക്തിപരമായും മറ്റും കിട്ടിയ ഗുണങ്ങളെ എടുത്തുകൊണ്ടു തന്നെ ഗുഹത്തിലെക്കു പുറത്തു വരുമ്പോൾ, ചില കള്ളന്മാർ പിന്നാലെ കൂടി. ശ്രീധരസ്വാമി അവരെ കള്ളന്മാരെന്ന് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തപ്പോൾ, ശ്രീമാതകവചം എന്നുള്ള മന്ത്രത്തെ ഭക്തിയോടെ കൂടി ജപിച്ചു. ആ മന്ത്രത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം കൊണ്ട് ശ്രീമാലക്ഷ്മണന്മാർ വില്ലം അന്നു ചരിച്ച് ശ്രീധരസ്വാമിയുടെ സമീപത്തിൽ കൂടി നടന്നുവരികയും, കള്ളന്മാരെ അറസ്റ്റുക്കുകൊണ്ടു നടക്കുന്ന അവരെ ശ്രീധരസ്വാമി കണ്ടില്ല. കള്ളന്മാർ അയാളെ കണ്ടു

[illegible]

ഇതു കേൾക്കുമ്പോൾ, കള്ളന്മാർ, “മിഥുന രാശി ഞങ്ങൾക്കു പ്രാപ്തമാകുമ്പോൾ ഇതല്ലാതെ” ബ്രാഹ്മണക്കുടുംബം ഭട്ടാരം വിട്ടു, ജൂതകാലം തുടങ്ങി”, മേലറിയത്തു കൊണ്ടു ഞങ്ങൾ ജീവനം കഴിക്കുന്നത് ഭയാൻ പറയുന്നതല്ലെന്നു കണ്ടു, ഭയാൻ കൊണ്ട് പണം അപഹരിച്ചവൻ ബലബിന്ദുവെന്ന് ഞങ്ങൾ പിന്നാലെ കൂടിയിട്ട് അദ്ദേഹം ഒരു വിമതൻ. അദ്ദേഹം കേൾക്കുന്നതിനു മുമ്പ് പണം അപഹരിച്ചവൻ അദ്ദേഹം

உ.உ. மலர் என்ன வேதம் தெரியுமென்ற உதாரணம் உண்டு. உ.உ. மலர் என்ன வேதம் தெரியுமென்ற உதாரணம் உண்டு. உ.உ. மலர் என்ன வேதம் தெரியுமென்ற உதாரணம் உண்டு.

ഇങ്ങനെ ഇരുകരകളിലും, ചിറകോലണി എന്നു പേരിട്ടിട്ടു, സമുദ്രത്തോളം വലുതായി ഒരു ദേശമുണ്ടെന്നു് ആരോ പറഞ്ഞു. ഒരു കൃഷ്ണാനദിയുടെ തടയ്ക്കക്കരികിലായിരുന്നു ആവട്ടെ ഗുഹ. ഈ കൃഷ്ണാനദി ആവട്ടെ അന്നു ചിരിച്ചു, അന്നു മറ്റൊരു നദിയും ഉപജയിച്ചു, ആവട്ടെ ഗുഹയിലെക്കു പേരായി. അന്നു ബന്ധുക്കൾ വളരെ വാഴ്ചയിട്ടിട്ടു, കേൾക്കാനു കാണുവാനായി, ആവട്ടെ അവളെ ഒരു കൂട്ടത്തോളം വിളിക്കാത്ത ഇത്തരം കാര്യം കേൾക്കാതെ അന്നു ദ്രവ്യമല്ലാതെ അവൾക്കു കൊടുത്തുകൊടുത്തു. പിന്നെ ദിവസമേതാനും മോയ്സാന്റെ പേരും സന്ധിയിട്ടു അവൾക്കു കൊടുത്തു് അവളെ സന്തോഷിപ്പിച്ചുവന്നു. ഇപ്പിന്നെ കൂടെ കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരു ദിവസം വലംകൊണ്ടാൻ ആവട്ടെൻ ശ്രാദ്ധം വന്നു അന്നു ആവട്ടെൻ ശ്രാദ്ധമാണെന്നു് ആവട്ടെൻ് കൊണ്ടാൻ ചിന്താമണി മോട്ടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. “എന്തെന്നു ഇന്നു് പുറത്തു ആവട്ടെൻ ശ്രാദ്ധമാണു് ഞാൻ ഇപ്പോൾ പോകുന്നു. ഇന്നു നമു് ഒന്നു് ആടക്കൽ വരുമ്പു് പാടില്ലാത്ത ആ സമയം എന്തിനു് മരണമെന്നു കേൾക്കാമായിരിക്കുന്നു.”

[illegible]

[illegible]

മുട്ട, അപ്പോൾ അടുത്തുപോയി, “പ്രാണപ്രിയമേ! ഇതാ ഞാൻ വന്നുപോകുന്നു” എന്നു പറഞ്ഞു. ആ സാഹസരത്ന കണ്ടിട്ട് ചിന്താമണി, “ഓഹ പ്രാണമണി! ഈ അർദ്ധരാത്രിയിൽ അതിവേഗ സമയത്തിൽ അതിപ്രയാഹമുള്ള നദിയെ കടന്ന് എത്തിയെന്നാണ് വന്നത്? ചെറുവെള്ളിയിൽ അടച്ചിടുന്നുവല്ലോ. അതു എത്തിയെന്നാണ് തൂണായ്?” എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതു കേട്ടു വിചാരിച്ചപ്പോൾ, “ഓഹ പ്രിയമേ! നദികടക്കുവാൻ തോണിയുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ ഒരു വള്ളി തൂങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നു. അതു പിടിച്ചു കയറി ഞാൻ അകത്തേക്കു കടന്നു”, എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ട്, ചിന്താമണി, “എന്നാൽ ആ തോണിയും ആ വള്ളിയും എന്തിനു കാണിച്ചുതരിക?”. എന്നു പറഞ്ഞു ചിന്താമണിയായ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പടിക്കൽ പോയി, ആ വള്ളി കാണിച്ചു കൊടുത്തു. അപ്പോൾ ചിന്താമണി അതു നോക്കിട്ട് “ഓഹ മൂലം ഇതു സ്പർശിക്കാതെ” എന്നു പറഞ്ഞു ഉറക്കം കൈകൊട്ടി ആ സ്പർശത്തിനെ പുറത്താക്കി. ഇനി ആ തോണിയും നോക്കട്ടെ എന്ന് പറഞ്ഞ്, രണ്ടാളുംകൂടി നദിയിലേക്കു പോയി തോണി നോക്കി.

ചിന്താമണി അതിനെ കണ്ടിട്ട് വളരെ കോപമുണ്ടാക്കി, “ഇത തോണിയല്ല, ശവമാണ്. ഭവാനു കാലോൽക്കാരമായിട്ട് ഒന്നും തന്നെ അറിയുന്നില്ല. കാശ്ചരകാണാൻ ജീവിച്ചത് ബ്രഹ്മണനായ ഭവാനു ബ്രാഹ്മണനെ വേണ്ടുന്ന സംസ്കാരങ്ങളെല്ലാം ചെയ്ത് വിദ്യാഭ്യാസവും ചെയ്ത് മൂർഖനാവാതെ കാണിക്കുന്നുവല്ലോ. ഇന്ന് അപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണമായിട്ട് ഇങ്ങനെയുള്ള നിന്ദകളും ചെയ്യുന്നവല്ലോ. ഭവാനു ബ്രാഹ്മണവംശം എവിടെ? ദർശനരായണൻ എവിടെ? ദൈവഗതി ആശ്ചര്യം തന്നെ! ലോകത്തിൽ സഞ്ചനങ്ങളാൽ നിന്ദനായ ഭവാനു മൂലഭൂതനായിട്ട് ബ്രാഹ്മണവംശത്തിലേയും കൃഷിച്ച് ദർശനങ്ങളെ ആ

ചരിച്ചു നടന്നത് മതിയാക്കുക. ഹെ ബ്രാഹ്മണ ധമ! ഏതെങ്കിലും ഇത്ര കലശലായി ഉറപ്പിച്ചിരുന്ന മനസ്സിനെ ഒരു പരമാത്മാവായിരിക്കുന്ന ഭഗവാന്റെ ഉറപ്പിച്ചിരുന്നാൽ മനുഷ്യനും സഫലമായിരിക്കുമല്ലോ. വെറുതെ ഏറുന്നാട്ടുകൂടി മരിക്കുവാൻ പ്രാണനകൂടി ഉപേക്ഷിച്ചു വന്നത് എന്തിനാണ്? ബ്രാഹ്മണൻ ശ്രാദ്ധദിവസം ഒരുമുറം ചെമ്പൂക്ക് മൈതലമായിരിക്കുന്ന നാർകം അനുഭവിച്ച് പാപശയം കൊണ്ട് ഗ്രാമസ്വകരമായി ജനിക്കും, എന്ന ബ്രാഹ്മണൻ പറഞ്ഞ് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു ധർമ്മമുള്ളതും കൃഷിച്ച് ഏറുന്നാട്ടുകൂടി മരിക്കുവാൻ വന്നുവെല്ലോ. ബ്രാഹ്മണാധമനായ ഭവാനെ ഏനിക്കു കാണുകയേ വേണ്ടൂ. ഭവാൻ ശ്രാദ്ധം കഴിച്ചാൽ അച്ഛനമ്മമാർ തൃപ്തിപ്പെടുമോ?" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇങ്ങിനെ ചിന്തയെത്തി പലവിധം പറഞ്ഞു കേട്ട്, ബ്രാഹ്മണന് വേദം ഉണ്ടായി. കാരത്തിൽനിന്ന് മനസ്സു പിടിക്കാൻ, കറച്ചുനേരം ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് വെറുതെ നിന്നിട്ട്, ചിന്തയെത്തിയോട്ട ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "നീ നിന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്കു പോവുക. ഞാൻ രാത്രി ഇവിടെ തന്നെ കഴിച്ച് രാവിലെ സകലവും കൃഷിച്ച് എന്റെ ഇഷ്ടപോലെ ഉള്ള ഭിക്കിമേക്ക് പോയ്ക്കൊള്ളാം" ഇതുകേട്ട് ചിന്താമണി, "ഞാൻ ഭവാന്റെ സാഹസപ്രവൃത്തി കണ്ടിട്ട് ഭക്തപം മുന്നതിനാൽ പറഞ്ഞതാണ്. അതെല്ലാം ഭവാൻ ക്ഷമിക്കണം. നമ്മൾക്കു ധൃഹതയിലേക്കു പോവുക" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ട് ബ്രാഹ്മണൻ, "ഇനി ഏറുന്നാട്ട് നീ ഒന്നും പറയരുത്. ഇനിമേ സൽബുദ്ധി ഉപദേശിച്ചതുകൊണ്ട് നീ എന്റെ ഗുരുവായി. ഇനി നീ എന്റെ അമ്മയപ്പോലെയാണെന്ന് നിന്റെ നന്മയ്ക്കുരിക്കണം"—എന്നുപറഞ്ഞ് ഭവനം തേവി ഭേദിത്തുപോയി. ചിന്താമണി കുറേക്കു പിന്നാലെ നടന്ന്, "നീ

ൽക്കക, നിൽക്കുക," എന്നുപറഞ്ഞു. ബ്രാഹ്മണൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കിയതയില്ല. അപ്പാൾ അപ്പാൾ മടങ്ങി ബ്രാഹ്മണനെ അന്നു വിചാരിച്ചുകാണു പ്രഹരത്തിലക്ഷേപമായി. ബ്രാഹ്മണൻ ബലാപ്തനായി കിടന്നു. ഒരു ദിക്കിൽ രാത്രികഴിയുവാൻ ഇരുന്ന് രാവിലെ ദൂരദിക്കിലേക്ക് പോവുകയും ചെയ്തു.

—*—

അമ്പലം സർഗ്ഗം

വിവരംഗലപരിതം. (2)

ആ വിവരംഗലബ്രാഹ്മണൻ വഴി നടക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചുതുടങ്ങി. "ഞാൻ ഇനി ആകുമ്പോൾ ശരണം പ്രാപിക്കേണ്ടതു? എങ്ങിനെയാണു് സർഗ്ഗലീലകേണ്ടുന്നതു്? ഞാൻ ജനിച്ചതുതെൽ ഇതുവരക്കു യാതൊരു ശുഭകർമ്മവും ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ. സമുപപന്നനായതിരിക്കുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണസ്വാമിയെ ഞാൻ എങ്ങിനെയാണു് ഭജിക്കേണ്ടതു്? എന്നങ്ങിനെ വിചരിച്ചു, ആ ബ്രാഹ്മണൻ പശ്ചാത്താപരകാണ്ട് ദുഃഖിതനായും ചിന്താപരവരനായും ഭവിച്ചു, ഒരു വൃക്കത്തിന്റെ മൂലകിൽ ഇരുന്ന് വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ഒരു വഴിപോക്കനായ ബ്രാഹ്മണൻ അവിടെ വന്നിരുന്നു വിശ്രമിച്ചു കിടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ആ വഴിപോക്കൻ ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു. "ഭയൻ ആരാണു്? എവിടെ നിന്നാണു് വരുന്നതു്? വളരെ വൃസനമുള്ള വരനാപ്പാലെ തോന്നുന്നുവല്ലോ. വേറെ വല്ല ബ്രാഹ്മണനെയോ മറ്റൊരു മഹത്തമനെയോ?"

ഇതു കേട്ടു, വിവരംഗലൻ, ഞാൻ ജനിച്ചതുതെൽ ചിന്താമണിയുടെ വാക്കുകൊണ്ടു വിരമനായതുവരെയുള്ള സകല

വൃത്താന്തങ്ങളും പാഞ്ഞു. പിന്നെ, താൻ അദ്ദേഹം തന്റെ അപരതയെക്കുറിച്ചുള്ളവൻ സമത്വമായ ഒരു സങ്കല്പത്തിനെ അനുകൂലിച്ചു നടക്കുകയാണ് എന്നും പറഞ്ഞു.

അദ്ദേഹം വഴിപോക്കൻ, “ഐ ബ്രാഹ്മണ’ ദുഃഖിതനാണ്. ഇവിടെ സമീപത്തിൽ സോമഗിരി എന്നുപേരുള്ള ഒരു ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം ബ്രാഹ്മണശത്രുക്കനാണ്, രാപസവിരുദ്ധമാണ്. ധനപ്രസ്ഥശ്രമത്തെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് കൂട്ടിൽ തന്നെയാണ് ഇരിക്കുന്നത്. സമുദ്രങ്ങളിലും യോദ്ധുക്കളുണ്ടെന്ന്, അദ്ദേഹത്തിനെ ശരണം പ്രാപിക്കുക എന്നാണ് അദ്ദേഹം വിചാരിക്കുന്നത്. ഇതു കേട്ട്, ഉടനെ വിചാരഗാലൻ ആ ബ്രാഹ്മണനെ നമ്മുവിട്ട്, പുറപ്പെട്ട് സോമഗിരി തപസ്സുചെയ്യുന്ന ദിക്കിൽപോയി ആയാളെ കണ്ട് നമ്മുവിട്ടുകൊടുത്ത് തൊഴുതുകൊണ്ടു നിന്നു.

ഇതു കണ്ട്, സോമഗിരി, “നി ആരാണു? എവിടെ നിന്നാണ് വരുന്നത്? ഇവിടെ എവിടെയായിട്ടാണ് വന്നത്? വേഗം പറയുക” — എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ വിചാരഗാലൻ താൻ വൃത്താന്തങ്ങളെല്ലാം പറഞ്ഞ്, തന്നെ പാപത്തിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരിപ്പിക്കണമെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു. അപ്പോൾ, സോമഗിരി, “നി ഇവിടെത്തന്നെ സുഖമായിരിക്കുക. ഇപ്പോൾ തന്നെ നിനക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ട നൽകുന്നതായ ഒരു ശ്ലോകം ഉപദേശിക്കാം” എന്ന് പറഞ്ഞ് ആലോചിച്ചുകൊണ്ട്: “ഇവനെക്കാൾ എന്താണ് ഉപദേശിക്കേണ്ടത്? ഇവന്റെ ദുഷ്ടത എന്തുകൊണ്ടു നിന്റെ ഇവൻ മനോഹരനായിത്തീർന്നു. ബ്രാഹ്മണപക്ഷത്തിൽനിന്ന് അധീപതിച്ചവനാണ്” ഇതിനെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ, സോമഗിരിയുടെ മനസ്സിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു ശ്ലോകം തോന്നി. ‘കൃഷ്ണ എന്നുള്ള ദിവ്യനാമം ആരുടെ വാക്കിൽ ഇരിക്കുന്നുവോ ആവരുടെ സകല പാപങ്ങളും നശിക്കുകയും ചെയ്യും’

കുറുപ്പിന്റെ പണം പാവമാണ്” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതുപോലെയോ
വേറെ അങ്ങനെയൊന്നോ അങ്ങനെയോടുകൂടി ധൂമക്കത്തിൽ ശോഷിച്ചതായ
ഒരു സ്ഥലത്തു പോയി, നിന്നു.

അപ്പോൾ ആ വിചാരിച്ചപ്പോൾ അവളെ നമസ്കരിച്ചു “ഹേ
സാധുവിനേ! എന്തിനെ രണ്ടു സൂചികൾ അരികു” — എന്നു പറഞ്ഞു
അന്യരായിട്ട്, അവൾ സൂചി കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു. അവൻ
അതു രണ്ടും വെട്ടി തുറന്നു മണ്ടു കണ്ണു കണ്ടതും കത്തിപ്പൊട്ടിച്ച്
ഉടനെ ചുറ്റും പൊലകളും ചെപ്പും കണ്ണുകളിൽനിന്ന് ര
ക്തം ഒഴുകിക്കൊണ്ടു വന്നതും പോകുന്ന ആ പ്രാണമെന്നു ക
ണ്ടു, ആ ദ്രവ്യത്തിൽ ഉറക്കം കരഞ്ഞുകൊണ്ട് പിന്നാലെ ചെ
ന്നു. അപ്പോൾ പ്രാണമെന്നത്, “നിങ്ങൾ നിൽക്കവിൻ. നിങ്ങൾ
കുറുപ്പാകരുതെന്നും ഇല്ലാ നിങ്ങളുടെ കൈ അറുക്കുവെന്ന് പ്ര
സ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്റെ കണ്ണുകളുടെ ദുർഗന്ധം കൊണ്ടു ക
ഷ്ടമാകുന്നതായ അറുക്കു ഈ പരിവൃത്തം ആഗ്രഹിച്ചു. അതു കൊ
ണ്ടാണ് കണ്ണുകൾ കത്തിപ്പൊട്ടിച്ച് അറുക്കു പോകുന്നു, നി
ങ്ങൾ ചോര സൂചിമാക്കിയിരിക്കുന്നു” എന്നു പറഞ്ഞു.

ആ പ്രാണമെന്നത് അവിടെനിന്നു പോയിട്ട്, മധുരാരാജ്യ
ത്തിൽ എത്തി. കാളിന്ദിനദിയിൽ കുളിച്ച് കുപ്പിൽ കുറുത്തു
ന്നു, വിശപ്പാകാണ്ടും ദാഹമൊക്കെയും പീഡിതനായി ഇങ്ങനെ
വിചാരിച്ചു “എന്റെ വിശപ്പു മാറാൻ മരുന്നേ ആരാണ്
കുറുപ്പാന്റെ അറുക്കു എവിടെയാണ് പോകേണ്ടത്? അധനതയി
ലേർപ്പെട്ടതാണ് ഹൃദയമെന്നാണ്? ഈ മധുരാരാജ്യ കൃഷ്ണാർക്ക
വർത്തിയാണ്, ഇതു ഭക്ഷണപ്രദമാണ്, ഇവിടെ ദൈവം കൃപി
ച്ചാൽ സർവ്വതരം ലഭിക്കും” — ഇങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ച് ആ
പ്രാണമെന്നത് അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു.

രണ്ടുദിവസം യമനം നദിയിലെ വെള്ളംകൂടി കുടിക്കാതെ
കുറുപ്പിനെത്തന്നെ ഇരുന്നു. മൂന്നാഴ്ചദിവസം അപ്പോഴെത്തിയത്, ക

കവചലനായ ഭഗവാൻ ബ്രഹ്മണവേഷം ധരിച്ച് പരിമിത കൃഷ്ണ ലഭിക്കാത്തതായ അന്നം എടുത്തുകൊണ്ട്, വല മഹാലാഭം അടുക്കുവന്ന് ഇലമിനെ പറഞ്ഞു. “ഹേ ബ്രഹ്മണ നി എഴുപി കൂടെ, നി വിശന്നുരിക്കണം എന്നു് അറിഞ്ഞുട്ടു് ഞാൻ ഇതാ അന്നം കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. ഏഴുനൂറ് ഇതു കൈക്കൊണ്ടു നല്ല ഉപമ ഇതാ കുടിക്കുക, എന്നിട്ടു സമയമായി ഭാണം”.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ വില മഹലാൻ, “ഞാൻ അന്യനാണ്; എന്റെ അടുക്കം വന്ന അന്നും എന്റെ കയ്യിൽ തരിക” - എന്ന് പറഞ്ഞു. ഇതു കട്ട് ഭഗവാൻ വിവരമഗ്രഹിച്ചാൻ അടുക്കം പോയി അന്നു രാകയിൽ കൊടുത്ത ഭഗവാന്റെ മക വിവരമഗ്രഹിച്ചാൻ മകയിൽ തട്ടിയപ്പോൾ എന്റെ ഒരു വിശിഷ്ടത ഉണ്ടെന്നു തോന്നി. വില മഗ്രഹൻ ഭഗവാന്റെ മകയെന്നു മറക്കു പിടിച്ചു, “ഭവൻ ആരാണു? സത്യം പറയുക അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ മക വെട്ടുന്നതല്ല” - എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഭഗവാൻ ഇലാൽക്കാരമായ കട്ടന്റെ അന്റെ മകയിന്നു വലി കൊടുത്തു, ആ ബ്രാഹ്മണന്റെ അടുക്കം മണ്ടാക്കി നിന്നു. അപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ “ഹെ പ്രഭു! ഞാൻ ഭവനെ അറിഞ്ഞു. ഇലാക്കൊണ് എന്റെ മകയല്ല” എന്റെ മകയിൽനിന്നു വായു വായെല്ല? എന്റെ പുറം തടസ്സം വായുവായെല്ലെങ്കിൽ മാത്രമേ ഭവൻ ജയിക്കട്ടെ” - എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ഭഗവദ് നാടകങ്ങൾ പെട്ടെന്നു സ
ഹോഷമായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു “ഭഗവദ് നാടകങ്ങൾ നീ എ
ന്നെ അറിഞ്ഞുവെന്ന് എന്നു കൽ വീ എന്റെ പ്രിയൻ അന്നു. ച
ത്രചക്രചക്രഭിക്ഷുവും പന്നാത്തയും പുറത്തായും ഏറ്റവും ഉപ
യോഗ്യം എന്നു മാത്രം ശബ്ദമായി പ്രാപിച്ചുതന്നുണ്ട്, എന്നി
കൊണ്ടുവന്നുവെന്ന് പ്രിയമായി ലോകത്തിൽ ഒരു വസ്തുവു ഇല്ല. ഇ
തു സർവ്വമാണെന്നു അറിയാൻ നീ അങ്ങനെ പ്രിയൻ ഉപേക്ഷിക്കുന്നു എ

നിന്നു കയറാവല്ലായ്മയുള്ളതിന്നാൽ ഭരതന്മാരോളം വാത്സല്യമില്ല. എന്നിങ്ങനെ ഭരതന്മാരുടെ ചെറുപ്പകാലത്തു് മനോഹരമായല്ല. നേരത്തേക്കു ഞാൻ ഗോകുലത്തിൽ ജനിച്ച് രാജരാജ ഉദ്യോഗം മാനം ദൈവം ഗോപസ്ത്രീകളോടും കൂടിയുടേയും സഖിത്വമാലഭിച്ചു; അയ്യോ നാൻ! ദാസ്യത്തെ അനുഭവിച്ചു; ഗണികാഗ്രഹമുപതിത്താ യ അജാമിളൻ ഉദാരമായൊരു സ്ത്രീയിച്ചു; എന്താ ഇതിന്നു മറ്റു പ്രകൃതികളുടെ കാരണത്താൽ ആലോചിക്കുക. അതുകൊണ്ടു നിന്നെ എന്താ അതിപ്രിയമാകുന്നു. നിന്നെ അതിദാസ്യമുള്ള കണ്ണുകൾ ഉണ്ടാകും. നിന്നെ ഉത്തമകാലത്തു് എന്താ ഈ ബ്രാഹ്മണസമ്പ്രദായത്തെ കാണാം. ഈ സമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി നമ്മുടെ സമൂഹം ഉണ്ടാവട്ടെ വിശദമായിട്ട്, ഞാൻ നിന്നെ ഉപദേശിക്കുന്നതാണെന്നു കേൾക്കുന്നു. എന്നാൽ യോഗികൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാ എന്താ ദിവ്യരൂപം നിന്നെ കാണാൻ സാധിക്കും, സംശയമല്ല” — എന്നിങ്ങനെ ഭഗവാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ, വല്ലഭഭഗവാൻ കണ്ണുകൾ ഉണ്ടായി. ബ്രാഹ്മണരൂപം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഭഗവീശ്വരനെ അവൻ കണ്ടു ഉടനെ വിചാരം ഗവൻ ആനന്ദം ശ്രദ്ധയോടെക്കൊണ്ടു ഭഗവൻ നന്മയെ വന്നാതിട്ട്, ശ്രീകൃഷ്ണസ്വരൂപത്തെ കാക്കൽ വീണു. അപ്പോൾ ഭഗവാൻ, വാത്സല്യത്തോടുകൂടി അവനെ പിടിച്ചു ഏഴുനീലമുട്ട, കരൻ അഭയദാസ്യത്തെ വില്ലഭഭഗവാൻ ശിരസ്സിൽ കയറ്റി, “ഐവല്ലഭഭഗവൻ നിന്നെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വാത്സല്യം നീ വെറുക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ഇവിടെ വരാം. അന്നുവെങ്കിലും നിന്നെ പിടിച്ചു വരാം” — എന്നുപറഞ്ഞു മാഞ്ഞു.

വല്ലഭഭഗവാൻ സന്തുഷ്ടനായി അഭ്യർത്ഥനയെ സമോദ്ധരിക്കുന്ന ആ അന്നപാത്രം കണ്ടു അനുഭവിച്ചു് ആ ബ്രാഹ്മണസമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ചു വെറുപ്പോടെ, വെറുപ്പോടെ ഇരുന്നു. മുമ്പെപ്പറഞ്ഞാൻ വില്ലഭഭഗവാൻ, ഞാൻ രാത്രി മഞ്ഞു സ

സ്കന്ദൻ! അതിനെ ഏതൊരു ഭൂതം കൊണ്ടായാ? മനുഷ്യനായ ഏതൊരു
 ക്ഷത്രിയപുരുഷനായാ? സംഭവം അസംഭവമല്ല?” എ
 ന്നിങ്ങനെ ചിന്താക്രാന്തനായിട്ട്, ആശ്ചര്യം പൂർണ്ണമായി,
 പൂർണ്ണമായിത്തീർന്നു. പിന്നെ സ്കന്ദൻ മുതലായവരുടെയും ചെ
 യ്ക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ഭഗവാൻ പറഞ്ഞത് കേൾവാനും ‘നി
 വ ചാരിക്കൊണ്ടിരിക്കാം’ എന്ന പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ല, എ
 ന്നാൽ അതുപോലെ വിചാരിക്കാം; വന്നാൽ ഇതെല്ലാം നശി
 തമാണ് വരുന്നതാണല്ലോ—എന്ന് നിശ്ചയിച്ച് കണ്ണടച്ച് ഭഗ
 വാനെ പ്രാണിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഭഗവാൻ ഭവേദത്തെ
 ബ്രഹ്മണസംപ്രദാനാൽ കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. “അതാ വന്നിരിക്കു
 ന്നു. എന്തിനാണ് എന്നു വിചാരിച്ചത്?”—എന്നു ചോദിച്ചു.
 ഇതു കേട്ട് പ്രാണത്തിൽ നിന്ന് ഉണർന്ന്, വിലംഭംഗം നോക്കു
 ന്നപ്പോൾ, ഭവേദത്തെ പ്രപഞ്ചംകൊണ്ടു കണ്ടു; വളരെ സന്തോ
 ഷത്തോടുകൂടി നമസ്കരിച്ചു. താൻ സംശയിച്ചതു തെറ്റാണെന്ന്
 അറിഞ്ഞ്, അതിനെ ക്ഷമിക്കണം എന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട്, ക
 ലതാർച്ചനം ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഭഗവാൻ “ഹേ സന്ദഭ! എന്നു ക
 ള്സം സംശയം കേൾക്കാ. നീന്റെമുമ്പുള്ള സ്നേഹംകൊണ്ട് ഏതൊരു
 ഭൂതം അതാ നിന്റെ അടുത്തുകൊണ്ടു ഇരിക്കുന്നു?”—എന്നുപറ
 ഞ്ഞു മറുത്തു. ബ്രഹ്മണസംപ്രദാനാൽ സംശയംതീർന്നു. വിലംഭംഗം
 സദാകാലവും കൃഷ്ണവർണനായി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടും, സകലജന്മ
 മും കൃഷ്ണവർണനാണെന്നുള്ള ക്ഷമ വന്നുകൊണ്ടും, തന്നെത്തന്നെ കൃ
 തമാണനായി ഭവിച്ചു.

അമ്പതിരണ്ടാംസർഗ്ഗം

വിലംഭംഗംകൊണ്ടും. (4)

വിലംഭംഗംകൊണ്ടു ഇതിനെ ഭഗവാന്റെ സഖ്യം ലഭിച്ചു,

[illegible]

ജോർജ്ജ്, വില്യം മോറഗവൺ കോണപ്രദേശങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും വില്യം മോറഗവൺ അത് അവർക്കും കൊടുത്തു കാണും കേൾച്ചു. അവർ ആ വിവരണം കേൾച്ചു ജലപാനവും ചെയ്തു എന്തോ ഒന്ന് മോർട്ടിപ്പാൻ ചെയ്തു ജോർജ്ജ് വില്യം മോറഗവൺ, “നിനക്ക് ശ്രീകൃഷ്ണസ്വാമിജിയുടെ ഒരു കേൾയുണ്ടായല്ലോ? നീ പറയുന്നതെന്ന്, സംശയമില്ല അതുകൊണ്ട് എന്താ ആശ്രമത്തിലെ അല്ലെങ്കിൽ ഇതിനടുത്തു ദിക്കിലെ കർമ്മങ്ങൾ വസിക്കുക.” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ട്, ചിന്താമണി, “ഞാൻ ഇതുതന്നെ എന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ മോർട്ടിപ്പാൻ തുടങ്ങിയത്. ഈ ആശ്രമത്തിൽ ഞാൻ കാണുകയുണ്ടായില്ല ഇവിടെ അടുത്തു എവിടെയെങ്കിലും കാണുകയും ചെയ്തു. എന്നുപോകട്ടെ, അടുത്തു ഒരു ശ്രമത്തിൽ കാണുകയും ചെയ്തു. മധ്യാഹ്നത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണസ്വാമിജിയുടെ പാദാർച്ചനയ്ക്കു വേണ്ടിയും ആരാധനയും കഴിക്കുക ഇതാണ്. അപ്പോൾ, പൂജക്കാരന്മാർ, ഗോപാൽ, സ്വപ്നത്തിൽ, അവർക്കു അന്നും കൊടുക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. പിന്നെ അവർക്ക് ഏകദേശം അടുത്തുവരുന്ന അന്നും ലഭിച്ചു കൊണ്ടു തന്നെ ഇങ്ങിനെ അവർ കൃഷ്ണസ്വാമിജിയുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചു അന്ത്യത്തിൽ കൃഷ്ണസ്വാമിജിയുടെ ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങിനെ വില്യം മോറഗവൺ മരിച്ചപ്പോൾ ചിന്താമണിയുടെയും കേൾയുണ്ടായതെന്ന് പറഞ്ഞു. മേൽപ്പറഞ്ഞ കേൾയുണ്ടായ സിദ്ധിക്കാത്തത് എന്താണ്? അതുകൊണ്ട്, അത് വ്യക്തമായി കേൾയുണ്ടായതെന്ന് ചോദിക്കുകയാണ്. കേൾയുണ്ടായതെന്ന്, ആശ്രമത്തിലെ വെട്ടു, മോറഗവൺ മോറഗവൺ പ്രസാദത്തിന്നു കാണുന്നതെന്നു കൂടി കേൾയുണ്ടായതാണ് മോറഗവൺ പ്രസാദത്തിൽ കാണുന്നതെന്ന്.

അവയുടെ ഉന്നതതയെക്കുറിച്ച്

വിഷ്ണുശാസ്ത്രചരിത്രം

[illegible][illegible]

[illegible]

വിഷ്ണുശർമ്മൻ ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് ശിഖാനാഥനെ പൂജിച്ച് ബ്രഹ്മചര്യത്തോടുകൂടി ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു. ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞ ദിവസം രാത്രിയിൽ, ശിഖാനാഥൻ സ്വപ്നത്തിൽ, വിഷ്ണുശർമ്മനോട്, “ഹേ ബ്രാഹ്മണ! നിന്റെ ആരാധന കൊണ്ട് ഞാൻ പ്രീതനായി. നിനക്കു സമ്പന്നിയിക്കായി കൊണ്ടു ഒരു വൈഷ്ണവമന്ത്രം തരാം. ആ മന്ത്രം നീ നിത്യവും ജപിക്കുക. ഈ ജന്മത്തിൽ സകലാഭാഗങ്ങളും ഞാനുപേക്ഷിച്ച് അന്ത്യത്തിൽ നിനക്കു യോജിച്ചു ലഭിക്കും. നിനക്കു ഭീഷ്മായുസ്സുണ്ട്” നീ ഇനിയും വിവാഹം ചെയ്യും. വംശവർദ്ധനത്തിന്നു സന്തതിയും ഉണ്ടാവാം”— എന്നു പറഞ്ഞ്, ദാശോക്ഷരത്നാജനയും ഉപദേശിച്ചു മാറുകയും ചെയ്തു. വിഷ്ണുശർമ്മൻ എഴുന്നീറ്റ്, സ്വപ്നത്തെ ആലോചിച്ചു വിനോദിച്ചു, സമ്പന്നൻ പരിത്യാഗം ചെയ്ത് ഞാൻ ഇനി ധൃതസ്ഥനാകുന്നത് എങ്ങിനെയെന്നു നോക്കുന്നതും പിന്നെയും ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് വൈഷ്ണവചരണങ്ങളെ ചരിച്ച് ദാശോക്ഷരത്നം ജപിച്ചുകൊണ്ടുതുറോടും യാചിക്കാതെ ഭഗവൽ പ്രസാദത്തെ ഒരു നേരം മാത്രം കേൾച്ചുകൊണ്ടു അവിടേത്തന്നെ ഇരുന്നു.

ഇമ്മീനേഷിക്കു നാമം, ഒരു ശിവരാത്രിദിവസം, സ്കല

അമ്പത്തിനാലാം സർഗ്ഗം.

വല്ലഭാചാര്യചരിതം.

മോക്ഷത്തിൽ വിഷ്ണുഭക്തിയുടെ സമ്പ്രദായത്തെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ട് കീഴ്ത്തിപ്പെടുത്തുവാനു നാലാളുകൾ ഉണ്ട്. ഒന്ന്, വിഷ്ണുസ്വാമി; രണ്ടു്, നിഘണ്ടുഭിക്ഷു; മൂന്നു്, മധുപാചാര്യൻ; നാലു്, മാമാനന്ദൻ. ഇവർ ശിഷ്യന്മാരെക്കൊണ്ടും ശിഷ്യന്മാരുടെ ശിഷ്യന്മാരെക്കൊണ്ടും പൂജയെ സംബന്ധിച്ചവരാണ്. അവരിൽ വിഷ്ണുസ്വാമിയുടെ വംശത്തിലാണ് വല്ലഭാചാര്യൻ ജനിച്ചതു്. അദ്ദേഹം വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു വിചാരം കഴിച്ച്, ഭാര്യയോടുകൂടി സ്വാദേശം വിട്ടു ഗോകുലത്തിൽ പോയി താമസിച്ചു. ശ്രീകൃഷ്ണരുടെ അഭിഷേകത്തോടുകൂടി കൃഷ്ണാമൃതാനിരൽ തലമുറയായിട്ടു ഗോകുലത്തിൽ വന്നിട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തിപ്രഭാവംകൊണ്ട്, ആദികൽ ഉള്ള രാജാവു മരുപാലവരല്ലോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരായിത്തീന്നു; അദ്ദേഹം ഏതു പരമനും ഏന്നു് എപ്പോഴും കാത്തുകൊണ്ടു്, ഇഷ്ടപാത്രം ശുശ്രൂഷിച്ചുവന്നു. ഇങ്ങിനെ വന്നിരുന്ന കാലത്തു്, ഒരു ദിവസം, ഭൂമിക്കൽനിന്നു് ഒരു ഭക്തൻ വല്ലഭാചാര്യരുടെ ധൂമത്തിൽ വന്നു. ഒരു സാമഗ്രാമം പട്ടണവൃത്തിൽ കെട്ടി ആയാളുടെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിയിരുന്നു. ആയാൾ വല്ലഭാചാര്യരുടെ പടിക്കൽ വന്നപ്പോൾ സാമഗ്രാമത്തെ കഴുത്തിൽനിന്നു് അഴിച്ചു്, ഒരു വൃക്കത്തിൽ പെട്ടു; അകത്തുകേൾക്കായി വല്ലഭാചാര്യനെ കണ്ടു് നമസ്കരിച്ചു്, “പോൻ സാമഗ്രാമം പൂജ ചെയ്യുന്നവണ്ണമു് ഉണ്ടെങ്കിൽ ആ പൂജാധൂതം എനിക്കു കാണുവാനു് ആഗ്രഹമുണ്ടു്” — എന്നു പറഞ്ഞു. വല്ലഭാചാര്യൻ ഒരു ദിക്കുവന്ന അകത്തുകേൾക്കുട്ടിനെക്കണ്ടുപോയി. അകത്തുപോയി

നോക്കൂ. അതിനോടടുത്തുള്ള പള്ളിക്കാരെക്കൊണ്ടും ചന്ദനം
 തേലും സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും പൂജിക്കപ്പെട്ടതായ അന്ന
 വധി സാമഗ്രികളെപ്പോലെയും, ഭക്തൻ പരമാനന്ദത്തോടു കൂടെ ന
 ഭയ്ക്കരിച്ച്, പുത്തമ്പലം പള്ളിയിൽ വെച്ചിരിക്കുന്ന തന്റെ സാ
 മഗ്രികൾ എടുപ്പാൻ നോക്കുമ്പോൾ, കണ്ടില്ല. പരിഭ്രമിച്ച്, ക
 ഞ്ഞോർക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അദ്ദേഹം വന്നു “ഞാൻ പട്ടി
 കയ്യുള്ള പള്ളിയിൽ എന്റെ സാമഗ്രികൾ വെച്ചിരുന്നു, അത്
 മറ്റൊരാൾ കൊണ്ടുപോയിരിക്കുന്നു. ആ സാമഗ്രികൾ വെട്ടു ഞാൻ
 ജീവിച്ചിരിക്കുകയില്ല” — എന്നു പറഞ്ഞു നിലവിളിച്ച്. അപ്പോൾ
 വല്ലഭാചാര്യൻ, “നോക്കൂ. വിശ്വാസിക്കേണ്ട. എന്റെ പൂജാഗൃ
 ഹത്തിൽ പോയി ഇപ്പോൾ സാമഗ്രികൾ എടുത്തുകൊൾക”
 എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ, ഭക്തൻ പറഞ്ഞു: “എന്റെ
 സാമഗ്രികൾ എടുത്തുകൊള്ള. സാമഗ്രികൾ കയ്യാർക്കു ഹൃദയത്തിൽ
 ഇല്ല”. അപ്പോൾ, വല്ലഭാചാര്യൻ, പിന്നെയും, “നീ അകത്തു
 വന്നു നോക്കൂ” എന്നു പറഞ്ഞു, ഭക്തനും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പൂ
 ജാഗൃഹത്തിൽ ചെന്നുനോക്കി, അവിടെയുള്ള സകല സാമഗ്രികൾ
 അദ്ദേഹം തന്റെ സാമഗ്രികൾപോലെ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു. ഭക്തൻ
 വിസ്മയപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു പുത്തമ്പലം അപ്പോൾ, വല്ലഭാചാര്യൻ,
 “ഇനി ആ പള്ളിയിൽ പോയി നോക്കൂ” — എന്നു പറഞ്ഞു.
 ഇതു കേട്ടു, ഭക്തൻ പള്ളിയിൽ പോയി നോക്കുമ്പോൾ, തന്റെ
 സാമഗ്രികൾ അവിടെ കണ്ടു. അതിനെ എടുത്തു കൈകൾനായി
 കൈകൾനായി നോക്കിച്ച് പോകുകയും ചെയ്തു. ഇതു കേൾക്കാ
 വിന്റെ ഇതിഹാസത്തെക്കുറിച്ചു പ്രശസ്ത കവി മോക്ഷമുക്തി
 പ്രസാദാചാര്യൻ പറയുന്നു.

[illegible]

കുടുംബം വളരെ സാമ്പത്തിക വാക്കുകൾ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. “താഴ്ന്നതാ ഭിക്ഷാ” ഭവൻ ധനസ്തരനെ. ഭവാനെൻ വെത്രനും അതിധനസ്തരനായൊന്നും സംശയമില്ല. ഈ കുട്ടിയെ വേണ്ടി സാക്ഷാൽ വിത്തുതന്നെ ചന്ത വേദാഭ്യർത്ഥനം ചെയ്യവെല്ലാത്തതും പാഞ്ഞുവെല്ലാം അടിക്കണം; അങ്ങനെയും ഈ കുട്ടിയെ പഠിപ്പിച്ചു കൊള്ളാം. ഇതു കട്ടപ്പാൾ അന്നമ്പലം മഹാദേവൻ നാണൂരിച്ച് കൊടുത്തുകൊണ്ട്, “ഭവൻ ഇനി വിരമിക്കുക, സകലാപരാധങ്ങളും അടിക്കുക,” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കട്ടപ്പാൾ മറുത്തു ഭവൻ ചെയ്യുന്നത് അതിമാർദ്ദവം പിടന്ന ശ്രദ്ധയോടെ കുട്ടിയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി ഉപനയനം കഴിപ്പിച്ചു, ഒരു മാസം കൊണ്ട് മൂന്നു വയസുള്ളതും സകലശാസ്ത്രങ്ങളെയും പഠിപ്പിച്ചു അതിനെ ഇരിക്കുന്നവരും, ഒരു സിദ്ധൻ അവിടെ വന്നു, ഒരു വൃദ്ധനായിട്ട് വന്നു കയറിക്കൊണ്ട് നിത്യനായിട്ട്, “അന്നമ്പലം എവിടെ?” എന്നു അന്വേഷിച്ചു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ അന്നമ്പലം കിട്ടിയതിനെ കൈകൾ കയറി ഇരുത്തുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. “ഒരു സിദ്ധൻ എന്നൊരു കാലം വന്നു. എന്നു അവിടെ ഒരു കൊണ്ടുപോവുക. അന്ന് നാണൂരിക്കുന്നു” ഇതു കട്ടപ്പാൾ അതി പതുക്കെ നടന്ന് സിദ്ധന്റെ മുഖത്ത് എത്തി. കിട്ടിയതിനെ കൈകൾ വൃദ്ധനായിട്ട് കൈകൾ ഇരിക്കുന്ന അമ്പലം അങ്ങനെയും വളരെ വിശ്വസിച്ചു. പിന്നെ സിദ്ധൻ കിട്ടിയതിൽ ഇരിക്കുന്ന അന്നമ്പലം “നല്ലത, നല്ലത” എന്ന് പറഞ്ഞ് വളരെ സ്തോത്രങ്ങൾ അന്നമ്പലം പഠിച്ച് ആഹ്ലാദം ചെയ്തു. അപ്പാൾ അന്നമ്പലം സിദ്ധനെ നാണൂരിച്ച്, “ഇതെല്ലാം വേൽകുപ്രകാരമാണ്” എന്നു പറഞ്ഞു. പരന്ന അമ്പൽ അതിൽ കൂട്ടി സംഭാഷണം ചെയ്ത് സിദ്ധൻ പോയി. അന്നമ്പലം ഗൃഹത്തിലെക്കു വരികയും ചെയ്തു.

അനന്തരഭാഗം സർഗ്ഗം.

— ൧ —

അനന്തരഭാഗം, 2)

ഇതിനെ അനന്തരഭാഗം കേൾക്കുകയും അനന്തരഭാഗം
യു പ്രഭാവത്തെ കാണിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും വളരെ നേ
ണ്ടു വന്നു ശബ്ദമാണു ഉപദേശം പ്രദിച്ചു, പരമേശ്വരനെ
നോക്കി അവർ, അതുകൊണ്ടു ഉപദേശം ഉപേക്ഷിച്ച് പര
യു.

പ്രഭാവത്തിൽ വസിക്കുന്നവനായ വിശ്വാസ്യഭാഗം
എന്ന ഒരു സകലശ്രുതിസ്മൃതികളും ഇതിഹാസവുമാണു
അദ്ദേഹം പഠിച്ചതാണു ശേഷം, അന്നു മനസ്സിൽ ഇതിനെ
വിചാരിച്ചു “സ. പ്രപഞ്ചവിജ്ഞാപനം സകലത്തിന്നും
മുഖ്യമായി, സകല ചോദ്യങ്ങൾക്കുമാണു അധികാരമാ
യ്, തനിക്ക് വേറെ ഒരു ചോദ്യമില്ലാത്തതായി, താനെന്തു വി
കാരുചിപ്പെടുന്നതായി, ജനനമരണാഭ്യവസ്ഥകൾ ഇല്ലാത്തവ
നായി, അനന്തരഭാഗമായി, സകലചോദ്യങ്ങളുടെ ഉത്തരം
പ്രദാനം പ്രാപിച്ചതായി, ഒന്നിന്നും പ്രാപ്തം എല്ലാവിധം പ്ര
കാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി, ഇച്ഛാപരമാവുമായി, അ
ന്നു നമുക്കുപണ്ടോടു കൂടിയതിന്നു സദൃശം ഒരു ഒരു ഉ
ണ്ടു. അതുകൊണ്ടു അന്നു ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിന്നു സദൃശം ഉണ്ടാകു
ന്നു. ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിന്നു എപ്പോൾ അനന്തരഭാഗമാകുമോ
നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ ജീവതമാണു ചുവടു നോക്കുമായി
പറന്നുവന്നതായികാണി പറ്റിയിരിക്കുന്നു. അതിൽ മനുഷ്യ
ജന്മം ലഭിക്കുകയും വളരെ പ്രയാസം അതിനേക്കു ജന്മം ല
ഭിച്ചിട്ടും അതിനായ ദുഷ്ടാസനങ്ങൾ അനന്തരഭാഗത്തിൽ അക
പ്പെട്ടു, ഉപദേശങ്ങൾ വന്നതായി സദൃശം ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു

ഉദ്യോഗാർത്ഥികളെന്ന രണ്ടുജനതയും കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതു ലഭിച്ചിട്ടും, ആ ജനതയ്ക്കു മേലുള്ള ഉപാസിക്കാത്ത, ആഹാരം, നിദ്ര, മയം, മൈത്രിയും, ഇതുകൾക്കു വശ്യമായി, വെറുത്ത കാലം കഴിക്കുന്നതായാൽ, നാലുകാലങ്ങളു മുഗ്രങ്ങൾക്കു സമ്മാനമല്ലല്ലോ. സജ്ജനസംഘത്തിൽ ചാർച്ച ശാസ്ത്രസുഖമുള്ള അനുഭവിക്കുന്നതല്ല മനുഷ്യജന്മത്തിന്റെ ഫലം? അങ്ങിനെയാണു സുഖമുള്ള അനുഭവിക്കുവാൻ സമ്മതിക്കേണ്ടതും, കാമം, മദ്യം, ലോഭം, മോഹം, മദമോശ്യമെന്നുള്ള ശത്രുക്കൾ ഏതെന്നു ഉപദ്രവിക്കുന്നു. ഈ ശത്രുക്കളെ ജയിച്ചുവന്നല്ല ജനനമെന്നു വരുവതായ വലിയ അറയ്ക്കു പ്രാമനമെന്നു അനുഭവിക്കുന്നതു? അങ്ങിനെയാണു പരമജനനത്തെ ആഗ്രഹിച്ചു സംസാരസാഗരത്തെ കടക്കുവാൻ സജ്ജനസംസ്കൃതല്ലെന്നു വേറെ ഒരു ഉപായവുമില്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ചു, സജ്ജനങ്ങളിൽ ചെന്നു കേന്ദ്രമെന്നായ വേദന്റെ പാദാർത്ഥങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു സദാകാലവും വേദന്റെ ദാസ്യപ്രവൃത്തി ചെയ്തു കൃത്യമായ നാമവേദനമെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു വന്നതാണ്. ശരണാഗതമെന്നു പരാമർശനപാലമുള്ള സജ്ജനങ്ങളുടെ സ്വഭാവമാണെന്നല്ല, എന്നു പറഞ്ഞു.

ജനാനന്ദൻ ഇതു കേട്ട് വളരെ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു, ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “നീ വളരെ കുറിയായിരിക്കണം. നിന്റെ ജനന ഗർഭത്തെപ്പറ്റിയ വാക്കുകൾ ചെറിയതായിരിക്കണം. ഇതു നെ ചിന്തയുണ്ടാക്കുന്നതായ ഒരു വാക്കിന്റെ സങ്കല്പമെന്നതെന്നാണ് ഭാവനയെന്നു. മലയാളത്തിൽ ഉള്ളവർ എല്ലാം ഭഗവാനെ ജപിക്കാത്തവരായി കാണുകപോകിയതായ ശ്രേഷ്ഠ ഒരു ശ്രുതിയുണ്ടെന്നു കേൾക്കുകയും, നീ ഇത്ര ചെറിയവനിൽ ആ ശ്രേഷ്ഠ ഒരു വാക്കെ അറിയുന്നു” ഇന്ദ്രിയസുഖങ്ങളെ വെറുത്തു ബ്രഹ്മാനന്ദത്തെ അപമിച്ചുപാലൂർ അയ്യപ്പക്കുറുപ്പിന്റെ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഇപ്പോലത്തെ ഏകാന്തതയെ വർണ്ണിക്കുക. — എന്താ

വളരെ കൃപയോടുകൂടി പറഞ്ഞു. അതുകേട്ടപ്പോൾ വിശ്വേശ്വരൻ, നാമുദ്ദേശ്യമുള്ള സ്വല്പപരമാൽ വേദവ്യാസക്കു ധ്യാനം ഉണ്ടായ സ്വന്താനുഭവങ്ങളെ സന്ദർശിച്ചു ഉണ്ടായി. പിന്നെ അന്നുമുതൽ തന്റെ ആത്മാവിനെക്കൂടി ഗുരുവിന്നു് അർപ്പണം ചെയ്യുകയായി. ഗുരുശ്രീശങ്കരൻ ചൊല്ലുന്നത് തുടങ്ങി.

ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ അന്നുദയം വിശ്വേശ്വരൻ ബഹുവിധമായി പരീക്ഷിച്ചു, സകല സർഗ്ഗങ്ങളും തികഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഇവൻ ബ്രഹ്മാപദേശത്തിന്നു് പാത്രമാണെന്നു് വിചിന്തിച്ചു, വളരെ സന്തോഷത്തോടെ വിശ്വേശ്വരനെ വിളിച്ചു. അപ്പോൾ ഭീരുസ്സിൽ തന്റെ ഹസ്തത്തെ ചെപ്പു് ശ്രീതാലമന്ത്രം ഉപദേശിച്ചു. പിന്നെയും പറയുവാൻ തുടങ്ങി. “ഛന്ദശ്ശ്വരൻ പറയുന്നതിനെ വിശ്രദ്ധയോടെ കേൾക്കുക. ‘ഛന്ദസ്’ എന്നുള്ള അർത്ഥം വരുന്നത് പാതി കറച്ചപറയാം. നീ ദേവനേക്കുറ്റി സൂക്തമുണ്ടാക്കിപ്പോ, ബ്രഹ്മക്കുറിയെ വെക്കു ശുദ്ധാദികളിലും, ബ്രഹ്മമയ്യ ശുദ്ധസ്ഥലം പ്രസ്ഥാനം സിദ്ധിച്ചിലും, ഭക്തനല്ല. ഈ കല്പനകൾ എല്ലാം ശരീരഗുണങ്ങളാക്കിക്കൊണ്ടു് ആത്മാവിന്നു ഇല്ല; ആത്മാവു് നിത്യം രൂപനായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മണാർ ഭക്തന്മാരുൾ ചെയ്യുന്ന നമസ്കാരങ്ങൾ ദേവത്തിന്നല്ലാതെ ആത്മാവന്നല്ല. അതുകൊണ്ടു് ഈ നമസ്കാരങ്ങളാൽ നിന്റെ സ രൂപം മാറിട്ടില്ല. അപ്പോൾ ബ്രഹ്മണാർക്കു ശുഭകരനും ഉള്ള ദേവന്മാർക്കുള്ള ആത്മാവ് ആത്മാവില്ല. വാക്കുവന്നതു് ദേവകൾ ഭാവമാണു്. എങ്കിലും വ്യവഹാരസ്ഥതിൽ എങ്ങിനെ ഉള്ള പാദകൾ പറഞ്ഞാലും, ബുദ്ധിമാന്മാർ എപ്പോഴും സ്മരണയോടെ ആത്മസ്വരൂപത്തെ ഉപാസിച്ചു കൊണ്ടു് ഭക്തന്മാരായി. ഈ ആത്മാവിന്നു കൽ നല്ലൊരു അനന്തരമുണ്ടാകും അന്നു ചെന്നു ഉണ്ടായ ദൈവത്തിന്നു വി

പെരിയമ്പൻ സങ്കല്പിച്ചു ചെന്നു ഉപാസിച്ചു. ഗുരുക്കന്മാരായ
 അദ്ധ്വൈതപരമേശ്വരൻ, അമ്മന്നാട്ടിപ്പാലം കയ്യോളം, തന്ന
 അമ്മൻ അരിയൻ, തന്റെ ഭാര്യയെ എല്ലാം പരമാത്മാവിൽ
 സമർപ്പിച്ചു. ആ പരമാത്മാവിന്റെ ഉപാകടാക്ഷത്താൽ പ്രകൃത
 ബാധയെ ഒഴിച്ചു, മരണമില്ലാത്ത മോക്ഷത്തെ പ്രാപിക്കും. അ
 ത്തുകൊണ്ട്, ദീപ്തവാനെ കല്പനയാകുന്ന ശ്രീനിവൃത്തികളെ പ.
 മ. മഹാശിവാഭയം, ശാസ്ത്രകരമായ മഹത്വത്തിൽ, നമസ് ഏതൊരു
 ഭഗവന്നാമെന്നോളം അപിച്ഛം ഭഗവൽസ്തോണമെല്ലാം കൊണ്ട് മിക്ക
 ക. ആത്മാവാകുന്ന തേജസ്വിയോടൊന്നിച്ച് തേജസ് കയറിയിരിക്കു
 ന്ന. ഇതേതേജസ് ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ കയ്യിൽക്കൊണ്ട്, മോസ്സ് കടന്നാണും,
 ബുദ്ധി സാധനവും ആണ് ബുദ്ധിയാകുന്ന സാധനം ഇന്ദ്രിയങ്ങളാ
 കുന്ന കയ്യിൽക്കൊണ്ട് തേജസ്വിയോടൊന്നിച്ച് ശാസ്ത്രമാർഗ്ഗമായി നമസ്കരി
 യാൽ അത്ഭുതമായ മോക്ഷമാർഗ്ഗത്തിലേക്കു പോവണം. അതല്ലാതെ,
 ബുദ്ധിസാധനം താമരക്കുടമായി മനസ്സാകുന്ന കടന്നാണിടുന്ന ത
 ഉത്തരിയ്ക്കൽ, ഇന്ദ്രിയങ്ങളാകുന്ന ദൃഷ്ടകതികൾക്കു മേലായിരുന്ന ക
 ല്യാണ സമർപ്പണം വിട്ടു കയ്യിൽ കയ്യിൽക്കൊണ്ട് വലിയ ഉപകാരമാവാ
 കും. ആ വഴിയിൽ ഉള്ള കയ്യിൽ താമരക്കുടമായി തേജസ്വിയെ
 തമസ്സാണത്തിൽ കൊണ്ടുവരികു മോക്ഷം. അതുകൊണ്ട്, ഭഗ
 വാൻ ഏതൊരു മേലത്തിൽ ഇതാണ് സ്നാനം ചെയ്തു ഉപദേശ
 യെ മാനുഷം, അഗ്നിയായി സമനസംസ്കരണമെല്ലാം ചെയ്
 കയ്യിൽക്കൊണ്ട് ചെയ്താൽ ബ്രഹ്മാ നമസ്കരണം അനുഭവിക്കു എ
 ന്നായിരുന്ന ഉപദേശിച്ച അമ്മൻ അമ്മൻ വാക്കുകൾ വെശ്ശോ
 കേരൻ നമസ്കരിച്ചു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “ഹേ! ഗുരുസ മഹ
 ത്വൻ ഇപ്പോൾ ഉന്നതനായി. ഭഗവദഗതിയെ വെശ്ശോ നമസ്കരിച്ചു ശ്രീ
 മഹാശിവാൻ കയ്യിൽക്കൊണ്ട് വന്നു എന്തിൽ സ്നാനം
 ചെയ്താൽ അതു സേവിച്ചു തേജസ്വിയെ ചെയ്താൽ കയ്യിൽക്കൊണ്ട് വന്നാ
 ഗ്നത്തിൽ വന്നു കേരൻ ചെയ്തു” - എന്നു പറഞ്ഞു.

നമ്മുവിച്ച് ജ്ഞാനദേവന്റെ അനുജനിലൂടെയും വിശേഷകൾക്ക് പോവുകയും ചെയ്തു.

പിന്നേയും ജ്ഞാനദേവൻ ഇങ്ങിനെ അനേകം ജനങ്ങളെ മുക്കുന്മാരാക്കി, അവസാനം, അലകാച്ചരിയിൽപ്പോയി അവിടെ ഒരു സമാധിമഠം കെട്ടിച്ച് അന്റെ ശിഷ്യരെ എല്ലാം വരിങ്ങി താൻ ആ സമാധിഗൃഹത്തിൽ ഇറങ്ങി പത്മാസനത്തിൽ ഇരുന്ന് തനിക്കു മേല കല്പവെച്ച് കുത്തായ ഇട്ടവാൻ ശിഷ്യരുതാടപറഞ്ഞു സമാധിയിൽ ഇരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇപ്പോഴും ജനങ്ങൾ വല്ല ആപത്തുകളും വന്നാൽ, അവിടെ ചെന്ന് സേവിക്കുന്നത് പഠിവാൻ. ഈ കഥാഞ്ചാവിന്റെ ചരിത്രം വിസ്താരമായി പറയാൻ എന്നാൽ അസാദ്ധ്യമാണ്. ഇതു കേൾക്കുന്നവർ ജ്ഞാനപാമ്പായി ഭവിക്കും, സംശയമില്ല.

അദ്ധ്യായം 300 നൂറ്.

ത്രിലോചനചരിതം.

ഇവിട ജ്ഞാനദേവന്റെ ശിഷ്യനായ ത്രിലോചനന്റെ ചരിത്രം പറയാം. ത്രിലോചനൻ എന്നുപേരായ ബ്രാഹ്മണൻ വിവാഹം ചെയ്തു, ഭാര്യയോടുകൂടി, ഭാരി-മൃത്താൽ മകുടനും ചെയ്തു കൊണ്ട്, സന്തുഷ്ടചിത്തനായി വിജ്ഞാനിയിങ്കൽ അതിരാഗ്രതയോടെ ഇരുന്നു. ആ ബ്രാഹ്മണൻ മദ്ധ്യാഹ്നസമയംവരെ ഭിക്ഷയെടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന് അതുകൊണ്ടു ചില ബ്രാഹ്മണർക്കു ഭക്ഷണംകൊടുത്തു മൊഴി താനും പത്നിയും ഭക്ഷണംകഴിക്കും. ഇങ്ങിനെയൊരു ദൃശ്യം. വിശേഷിച്ചു, ഹരി എന്നുള്ള ഭഗവന്നാഥം ഈ ബ്രാഹ്മണനുകൂടി, മഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ ത്രിലോചനന്റെ ഭക്തികളുടെ ഗോപൻ സന്തോഷിച്ചു, ഒരു വൃദ്ധബ്രാഹ്മണ

ഒന്നു രൂപയരിച്ച് അഞ്ഞൂറായിരുന്ന പേരോടുകൂടെ ത്രിലോചനൻ്റെ ഗൃഹത്തിൽ കേറിവന്നു. ത്രിലോചനൻ ആ വൃദ്ധനെ തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ താമസിപ്പുവാൻ പറഞ്ഞു. രണ്ടാളുംകൂടി ഭിക്ഷുക്കുപാത്രം ത്രിലോചനൻ്റെ കീണനിവൃത്തിക്കു അവരൻ്റെ ഭാഗ്യം അന്തർയ്യാമി വാക്കി എടുത്തു ഗൃഹത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കും. ബ്രാഹ്മണക്ഷേണത്തിന്്റെ പേണുന്നതെല്ലാം സ്വയമായി കൊടുക്കും. ബ്രാഹ്മണത്തടയും ത്രിലോചനൻ്റെയും ഭക്ഷണം കഴിയുന്നതുവരെ അന്തർയ്യാമി കേൾക്കുകയില്ല. ബ്രാഹ്മണത്തടയും ത്രിലോചനൻ്റെയും കഴിഞ്ഞാൽ, ബ്രാഹ്മണ മരണം ത്രിലോചനൻ്റെ ഭാര്യ അന്തർയ്യാമിക്കു കൊടുക്കും. ബ്രാഹ്മണ മരണം മഴുവന്നും അന്തർയ്യാമി കേൾക്കും. മകൻ എന്നു പറയുകയുമില്ല. ഇങ്ങിനെ മൂന്നുദിവസം ത്രിലോചനൻ്റെ ഭാര്യയ്ക്കു അല്പമേകിലും അന്നംകിട്ടിയില്ല. അപ്പോൾ പതിവുതാഴ്ന്നാണിരുന്നതുകൊണ്ട് ഈ വൃത്താന്തം കാതാവിനോടു പറഞ്ഞതുമില്ല. നാലു ദിവസം ആ ഗ്രാമത്തിൽനിന്നു ത്രിലോചനപത്നിയുടെ സഖ മായ ഒരു സ്ത്രീ വന്നു. ഇവളെക്കണ്ട് ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു: “അല്ലയോ സഖി! നിന്നി, ഏതാണ് ഇങ്ങിനെയിരിക്കുന്നതു്? നിനക്കു് രോഗം വല്ലതും ഉണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ഏതന്നാടുപോയുക. അതന്നു ചികിത്സ ചെയ്യാം.”

[illegible]

സാധനങ്ങളും സമ്പത്തുമായിക്കൂടി പണിയോടു വൃത്താന്തമല്ലാം
പറഞ്ഞു. പിന്നെ ഇഷ്ടപോലെ അനവധി ബ്രാഹ്മണരെ കൂട്ടാ
നമായി കിളിപ്പിച്ചു, താനും പണിയും നല്ലവണ്ണം കൈണം കഴി
ച്ചതുകൊണ്ട്. ഇങ്ങിനെ കറവൽക്കരിക്കുകയുണ്ട് ത്രിശോധനൻ ഇ
വിധമാകത്തിൽ സകല സമ്പത്തുകൾക്കും അനുഭവിച്ച് അത്ര
ത്തിൽ ശ്രീവിജ്ഞപദത്തെയും പ്രാപിച്ചു. ഈ ത്രിശോധനപരി
ത്രം കേൾക്കുന്നവർ ഭാരിദ്യദൃഷ്ടത്തിൽനിന്നു മോചിക്കപ്പെടാ.

അമ്പലമുക്ക് സത്യം

കലശലുപരിതം. (1)

നീലാചലത്തിൽ കലശലുപരിതം എന്ന പേരിൽ ഒരു രാ
ജാവുണ്ടായിരുന്നു. സീതാരാമപാദമഹർഷിയിൽ സമർപ്പിച്ച മന
സ്സോടുകൂടിയും, സീതാരാമജപോത്തോടുകൂടിയും, പൂജയിൽ അതി
തപ്തമാക്കുകയുടേയും രാജപരിപാലനം ചെയ്യുമ്പോൾ, അതിദ
യോഗ്യവും അതിശയമുള്ളതും ആയ ഒരു രാജാവു മഹാപ്രാണവരെ രാ
ജകാളം നടത്തുകയും, അതിന്നുശേഷം പെരുമാണികളെക്കൊ
ണ്ട്, രാമായണം വായിപ്പിച്ചു കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയും പത്മവാണി.
ആ പെരുമാണികൻ രാജാവിന്നു ശ്രീരാമകൽ ഉള്ള സ്നേഹമേന്മ
യെ അറിഞ്ഞിട്ട്, വനവാസമാവട്ടെ, സീതാഹരണമാവട്ടെ, ക
രിക്കലും വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കാരില്ല. ആ പെരുമാണികൻ ഒരു
കൽ ജന്മദോഷംകൊണ്ടു കിടപ്പായപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ
മേത്രൻ രാമായണംവായിച്ചു. സീതയെ രാവണൻ കൊണ്ടുപോ
യ്ക്കല്ലാം വായിച്ചുകേട്ടപ്പോൾ, രാജാവിന്നു ക്രോധംകൊണ്ടു
വെളിപ്പെട്ടു, വേഗം എഴുന്നീറ്റു അന്റെ വാളെടുത്തു കത്തിയ
വേഗം കൊണ്ടുവരുവാൻ പാഞ്ഞു “അൻ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ

ജഗദല്ലാ. ഇതി ഇതിലധികം ഏന്മാണു വേണ്ടതു്?—ഇങ്ങിനെ പരമേശ്വരൻ പ്രാണത്തോടുകൂടി, രാജ. വിന്ദ് ശൗര്യോദ്ധ്യോഃ പാതി ബോധംവന്നു. വളരെ പശ്ചാത്താപത്തോടുകൂടി ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു: “‘ഹീ കഷ്ടം’ എന്താ പ്രമുഖായ ശ്രീരാമേ! ഞാൻ എന്റെ മുമ്പിൽ വന്നിട്ടു ഞാൻ അറിഞ്ഞല്ലല്ലാ. അതു എന്താ ശൗര്യ്യമുള്ളതല്ലാ! മനസ്സമുദിച്ചതുകൊണ്ടല്ല?”—എന്നിങ്ങിനെ അന്നത്താൻ നിന്ദിച്ചുകൊണ്ടു് ശ്രീരാമനെത്തന്നെ സ്തുരിച്ചുകൊണ്ടു് മുമ്പത്തെ നിമമങ്ങളോടുകൂടി രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്തിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ധർമ്മമാവായ ഒരു രാജാവു കലികാലത്തിലും ഭഗവാൻ പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടു. അതുകൊണ്ടു് കഷ്ടിതന്നെയാണു് എല്ലെഴും ഭഗവദ്പ്രീതിക്കു കാരണം.

അവതരതത്വം സൂത്രം.

കലശഖരചരിതം. (2)

അതു കലശഖരരാജാവിന്റെ വേദനകളെ ചരിത്രം പറയുന്നു. ഇതു പാപനാശനവും ഭക്തിവർദ്ധനയും ആകുന്നു. ആ രാജാവു് വസന്തകാലമായിരിക്കുന്ന മേടമാസത്തിൽ, വെളുത്ത ചതുർശി ദിവസം, നാസംഹർമ്മത്തിലുള്ള അവതാരരൂപവേഷണ ഭക്തി ചോദിച്ചു ചെയ്തു. ഒരാൾ ഹിരണ്യകശിപുവിന്റെ രൂപവും ധരിച്ചു്, മരണാവാർ പ്രാണാഭയൻ രൂപവും ധരിച്ചു. അതിവിശേഷമായ സഭയും നിമ്മിച്ചു ആ സഭയുടെ തുണിൽ ഒരാൾ മറഞ്ഞിരുന്നു ഹിരണ്യകശിപു പ്രാണാഭയോടു ചോദിക്കുന്നതും, പ്രാണാഭയൻ ഉത്തരവും, പ്രാണാഭയന അഗ്നിയിൽ ഇടുന്നതും, സമുദ്രത്തിൽ ഇടുന്നതും, സമുദ്രത്തിനുമകലാണ്ടു കടന്നുപോകുന്നതും, എല്ലാം പൂരാണത്തിൽ പറയുന്നതുപോലെ കാണിച്ചു. പിന്നെ ഹി

മണ്ണുകൾപ്പുറം വാളം മരിച്ചതിൽ എട്ടുതുട്ട് ഇടത്തരം മരണകാ
 ങ്ക പ്രശ്നമെന്ന പിടിച്ചു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “നിന്റെ ഹരി
 എവിടെ? നീ ആരുടെ ബാലാമകളാണ് എന്റെ വാക്കുകൾ
 മരിക്കാതിരിക്കുന്നത്? അവനാകാണിത്. അല്ലെങ്കിൽ നിന്നെ
 ഇപ്പോൾ കൊല്ലും”—എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ പ്രശ്നമേ വളരെ
 കഷ്ടമായെന്നു നട്ടിച്ചു. ആ “അല്ലായെ അത്! അവൻ എവി
 ടെ എന്നു ചോദിക്കുന്നതു കേൾക്കൂ. അവൻ സമ്പന്നനായിര
 ഞ്; സമ്പന്നനാണ്. അങ്ങനെയിരിക്കെ അവൻ എവിടെയെ
 ന്നു ചോദിക്കുന്നതു കേൾക്കാം”—എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ
 ഹിരണ്യകശിപു ചോദിച്ചു “എന്നാൽ അവൻ ഈ സ്ഥലത്തിൽ
 ഉണ്ടെ?”—അപ്പോൾ പ്രശ്നമേ പറഞ്ഞു. “അവൻ നിശ്ചയ
 മായും ഈ സ്ഥലത്തിൽ ഉണ്ട്.” അതുകൊണ്ടു ഹിരണ്യകശി
 പു ക്രോധത്തോടുകൂടെ സ്ഥലത്തെ അടിച്ചു. അപ്പോൾ നരസിംഹ
 രൂപം ധരിച്ചവൻ പറ്റാത്തതി. ഹിരണ്യകശിപുവിനെ പിടി
 ച്ചു കാഴ്ചയുള്ളിയിട്ട് നടുങ്ങിക്കൊണ്ടു മറവിട്ടു. ഹിര
 ണ്യകശിപുവിന്റെ വേലം ധരിച്ചവൻ യഥാർത്ഥമായി മരിക്കുക
 യും ചെയ്തു.

നരസിംഹരൂപം ധരിച്ചവൻ പിന്നെയും ക്രോധം ശരിക്കോ
 കെ മരിച്ചുവെന്നു കേൾക്കുന്നു. ഇതല്ലാതെ രാജാവിന്നു മരുമുട്ടു,
 വേഗം നരസിംഹരൂപത്തിൽ വരുത്തി പ്രശ്നമെന്ന അടുത്ത കൊ
 ങ്കയായെന്നു. അപ്പോൾ ശരണമായി ചെല്ലു പിന്നെ, മ
 നങ്ങൾ തമ്മിൽ ഗോപ്യമായി ഇങ്ങനെ പറയുവാൻ തുടങ്ങി
 “നരസിംഹരൂപം ധരിച്ചവൻ ഹിരണ്യകശിപുരൂപം ധരിച്ച
 വലിയ എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടാകും. അതുകൊണ്ടാണ് മരണ
 കേൾക്കുകയുള്ളത്.” എന്നിങ്ങനെ ചിലർ പറയുന്നതു രാജാ
 വും കേൾക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അങ്ങനെയെന്നു നിശ്ചയിച്ച് രാജാ
 വ് കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. മരിക്കുന്ന ആരാസങ്കടമെന്ന പ്രതി

രാജന പങ്കിട്ട ഉത്സവം നിശ്ചയിച്ചു" രാമായണം കളിക്കുവാൻ ഇടയിൽ ആ രാമായണത്തിൽ വേണ്ടുന്ന ഏല്പാവങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. രാമായണത്തിന്റെ ആദ്യ ഭാഗം പരിശോധിച്ചു. രാമായണത്തിന്റെ ആദ്യ ഭാഗം പരിശോധിച്ചു. രാമായണത്തിന്റെ ആദ്യ ഭാഗം പരിശോധിച്ചു.

ଆରମ୍ଭ କରୁଛନ୍ତି ଏହି ପ୍ରକଳ୍ପଟି

சந்திராபதிபதி.

ദക്ഷിണദിക്കിൽ രതീമതി എന്നു പേരായി ഒരു ബ്രാഹ്മണ സ്ത്രീ ഉണ്ടായി. അവൾക്കു ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ രണ്ടുപുത്രം വന്നു. ഇവർക്കു പുത്രനും ഉണ്ടായില്ല. കുറെ ധനം മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ ധനം കൊണ്ടു അവൾ പശ്ചാത്തുറന്നുതൊട്ടുകൂടി ഇരിക്കുമ്പോൾ, ഒരു ദിവസം സാധുവാസമൊത്തിൽ ഒരു വിഷ്ണുഭക്തൻ വന്നു രതീമതി ആളുകളെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി തിരയ്ക്കുന്നതുകണ്ടു. പക്ഷെ, വളരെ സമാധാനത്തോടെയും കൈയ്ക്കു ഇരു കൈപ്പാദം കൈൻ കലം വാങ്ങി സന്ധ്യ വേദനംകഴിച്ച് ത

ന്റെ പെട്ടിയിൽനിന്ന് ബാലഗാവിന്ദവിഗ്രഹം എടുത്ത് ഭക്തപദാന്തരങ്ങളിലും നിറവെച്ച് കറച്ചുതന്നും ഭഗവാനെ സ്തുതിച്ച്, വിഗ്രഹത്തെ പെട്ടിയിൽത്തന്നെ വെച്ചു. താൻ ഭക്തനും കഴിച്ച അപ്പോൾ രതീമതിക്ക് ആ ബാലഗാവിന്ദവിഗ്രഹത്തെ കണ്ടിട്ട് വളരെ ഭക്തിയോന്നി. ഭക്തനെ കൊടുത്തുകൊണ്ട് ഇങ്ങിനെ ചോദിച്ചു “ഐ! ഭക്തശിഷ്യാമാരേ! ഞാൻ ബ്രഹ്മണകുലത്തിൽ ജനിച്ചവളാണ് എനിക്കു ഭക്താവും ഇല്ല, പുത്രനും ഇല്ല. എന്നെ എന്തു ഗതിയാണ് കിട്ടുന്നത്? ഡനിനിക്കു നീ ഗൃഹമില്ല. ഇതുവരെ ഞാൻ അറഞ്ഞിട്ടു താനൊരു പാപവും ചെയ്തിട്ടില്ല. ഭക്താവും പുത്രനും ഇല്ല. ഒരു ദുഃഖിതയായ് മരിക്കുന്നു, എനിക്ക് ഒരു പത്നയും ചെല്ലാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ ഈ ബാലഗാവിന്ദവിഗ്രഹംകണ്ടിട്ട് എനിക്കും ഇങ്ങിനെ ഒരു വിഗ്രഹം ഉണ്ടാക്കി ഗൃഹത്തിൽവെച്ച് പൂജിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതിന്നു ചെറുൻ ഏനിക്കു അനന്തരമിക. മാതിന്നുള്ള മന്ത്രവും പൂജചര്യയുണ്ടെന്നു മേയും ഉപദേശിക്കുക. ഇപ്പോൾതന്നെ ഞാൻ ഒരു ശിദ്വിനയവസ്ഥയിൽ ഒരു ഗൃഹം നിർമ്മിക്കാം. അതുവരെ ചെറുൻ ഏന്ദൻ മേൽ പ്രസാദിച്ചു് ഭൂമി, ഒരു അമൃതമാണു്” - ഇതു ചൊല്ലാൻ ഭക്തൻ പറഞ്ഞു. “പൂജകർമ്മലതാൽ നിനക്കു ഭക്താവും പുത്രനും ഇല്ലാത്തതായതാണ് എങ്കിലും ഗോവിന്ദവിഗ്രഹത്തെക്കണ്ടു് നിനക്കു് ഭക്തി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു്, നീ ദുഷ്ടന്മാരുള്ളും നശിച്ചു് പന്ത്രായു് വൃദ്ധപ്രകരണംകൊണ്ടു മന്ത്രാനുകൂല്യമല്ല ഭഗവാൻ പ്രസാദിക്കുന്നതു് ഭക്തികൊണ്ടുമാത്രമാണു് ഭക്തികൊണ്ടു ഭഗവാൻ പ്രസന്നനായാൽ സത്യഭീഷ്ടങ്ങളേയും തരും, സംശയമില്ല. നിന്റെ മന്ത്രാനുകൂല്യമല്ലെന്നതുപോലെ ഭഗവാനെ സ്തുതിച്ചാൽ ഭഗവാൻ പ്രസാദിക്കും” - എന്തപറഞ്ഞു് ഭഗവാൻപൂജയ്ക്കു മന്ത്രവും പൂജ ക്രമവും ഉപദേശിച്ചു.

അന്നത്തും തന്നിൽനിന്നിട്ടിട്ടായ വെള്ളത്തി പൂജാഗൃഹം ഉണ്ടാക്കിച്ച്, ബാലാഗാവിന വിഗ്രഹത്തെയും ഉണ്ടാക്കിച്ച്, നല്ല ഭൂമിത്തത്തിൽ പൂജയും തുടങ്ങി. അതന്നെ നല്ലവണ്ണം ദിവ്യരക്ഷാണുസംരക്ഷിപ്പിച്ചുയച്ചു. ചിന്നതന്നിൽ, ഏകപുത്രനായ ഭനനി പുത്രനെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ, ബാലാഗാവിനവിഗ്രഹത്തെ സ്നേഹിച്ചു. വിഗ്രഹത്തെ ബഹുധർമ്മ ഭക്തന്മാരുടെയും അലങ്കരിച്ച് ദൃഷ്ടിദാക്ഷ പരിധർപ്പാൻ ചെയ്തു കരികൊണ്ടു ചൊട്ടിക്കൊട്ടും തണുപ്പുസമയങ്ങളിൽ ഉഷ്ണമായ വസ്ത്രം ധരിപ്പിച്ച് ഉഷ്ണമായ ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങളും കൊടുക്കും ഉഷ്ണസമയങ്ങളിൽ തണുപ്പുള്ളതും കൊടുക്കും. ഇങ്ങിനെ പുത്രവാത്സല്യമുള്ള അമ്മയെപ്പോലെ, ഭനസ്സുകാണ്ടും വാക്കുകൊണ്ടും കർമ്മകൊണ്ടും ഭക്തപോലെ പരിചരിച്ചുവന്നു. അവർ രാത്രി കിടക്കുമ്പോൾ ബാലാഗാവിനവിഗ്രഹത്തെ എടുത്ത് മാപ്പിൽ കിടത്തി അത് വസ്ത്രത്തിന്റെ തലവകാണ്ടു പുതപ്പിച്ച് കിടന്നൊക്കും. രാവിലെ ഏഴന്തിനു ഗോവിന്ദവിഗ്രഹത്തെ എണ്ണ തേച്ചു കളിപ്പിക്കും. രാവിലെ ഭക്ഷണവും കൊടുത്തു കപ്പിപ്പാൻ ഉള്ള സാധനങ്ങളെല്ലാം കൊടുത്തു നെടുത്തു കിട്ടിക്കളി കളിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

ഇങ്ങിനെ തന്നിൽനിന്നു സകല പ്രവൃത്തികളും മാനു് ബാലാഗാവിനവിഗ്രഹത്തിൽ അത് പുത്രസ്സുപോലെ നല്ലവണ്ണം ഉറപ്പിച്ച് കാലം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ഒരു ദിവസം ഒരു ബ്രഹ്മണൻ കഥാപത്രത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണലീല വായിക്കുന്നതുകേട്ടു, ശ്രീകൃഷ്ണൻ നവനീകാമാർണ്ണം ചെയ്തതിനാൽ തന്റെ മേയ്കാപ്പട്ട് ശ്രീകൃഷ്ണൻ പിന്നാലെ മാടി, പട്ടെച്ച് കോൽ കൊണ്ടു അടിച്ചു ഉറലിപ്പടിച്ച് കെട്ടുന്നതും മാനം കേട്ട്, രക്തമതി, പുത്രവാത്സല്യത്താൽ സങ്കടം സമിക്കാതെ നിലവിട്ടിച്ച് കൊണ്ടു ഭക്തിയിൽ വീണ്ടു പ്രാണനെ ത്യജിച്ചു. അപ്പോൾ അതു

കണ്ടുകൊണ്ട് തിരുന്നവർ ഏറ്റവും കൂടിയവൻ രത്നീമതിയെ ഏഴു നീളിച്ചുവന്നാളി. അവർ രതിച്ചിരിക്കുന്നു. പിന്നെ ഏതീനെ ഏഴുനീക്കി? ഇങ്ങിനെ കൃഷ്ണൻ ഉള്ള അതി പ്രേമത്തോടുകൂടെ രതിച്ചു രത്നീമതി തരോടുകൂടെ ലഭിച്ചതായ ഗതിയെ ലഭിച്ചു. അവർക്കു തപസ്സില്ല, യോഗമില്ല, പ്രാണമില്ല, ജ്ഞാനമില്ല; ഭഗവാൻ ഒരു ഉണ്ടായ പ്രേമഭക്തികൊണ്ടുതന്നെ യോഗിഗമ്യമായ ഭക്തിയെ പ്രാപിച്ചു. പക്ഷേ ഭഗവാൻ വാമനരൂപം ധരിച്ച് മഹാബലിയുടെ ഗൃഹത്തിൽ പോയപ്പോൾ, മഹാബലിയുടെ പുത്രി വാമനനെ കണ്ട് ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു. “ഈ ബാലൻ എത്ര മാനുഷനായിരിക്കുന്നു. ഇവന്റെ അമ്മ അതി ദന്ത്യതയെന്താണ്, സംശയമില്ല. ഇങ്ങിനെ സുന്ദരനായ ഒരു പുത്രനുണ്ടായി, അവനെ എടുത്ത് സദനാഷ്ടതയോടെ മതിയിൽവെച്ചു മലകൊടുത്തു കൃതാത്മയായി അവ കണ്ടത് എന്നാണി?” ഇങ്ങിനെ മനസ്സിൽ സങ്കല്പിച്ചതുകൊണ്ട് അവർ ബാലാലാതിനിനായ വൃതനായി ഭവിച്ച് ഭഗവതലത്തിൽ പോയി ശ്രീകൃഷ്ണനെ ദേവയാണോടുകൂടി എടുത്തു മലകൊടുത്ത് തരോടുകൂടെ സഭിച്ചു ഗതി ലഭിച്ചു. ഇങ്ങിനെ ദേവയാണോടുകൂടി രാക്ഷസിക്കു ഗതി സിദ്ധിച്ച ദൈവ ബാലഗോവിന്ദൻ തന്നെ ഏകാഗ്രഹിയായ ബ്രഹ്മണസ്ത്രീക്കു ദിവ്യഗതി ലഭിച്ചതിൽ ആശ്ചര്യമുണ്ടു്.

അ രൂ പ ത ധ ണ സ ത്വ മ് .

പുരാണാത്മകപുരാണമാർഗ്ഗം.

പുരാണാത്മകപുരാണത്തിൽ സകല സൽഗുണങ്ങളും തിക

ഒരു രാജാവുണ്ടു നിൽക്കുന്നു. ആ രാജാവു വളരെ വിശ്വഭക്തി
 യുള്ളവനായിരുന്നു. ഒരുദിവസം, ആ രാജാവു ചതുരഗ്രം വെ
 ചു കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ജഗന്നഥസ്വാമിയുടെ പൂജകൻ, പൂജ
 കഴിഞ്ഞ് ഭഗവദ്പ്രസാദമായ മരുന്നേ മാല കൊടുത്തുവന്നു, രാ
 ജാവിന്നു കൊടുക്കുമ്പോൾ രാജാവു അത് അടുത്തു നിന്നു. അ
 രപ്പോൾ രാജാവു ചതുരഗ്രത്തിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ അന്നു രാജാക്കന്മാർ,
 മാല വാങ്ങുവാൻ ഇടത്തു കൊണ്ടിട്ടു കാണിച്ചു അപ്പോൾ പൂ
 ജകൻ മാല കൊടുക്കുന്നതിനെ മിണ്ടുന്നതന്നു. “ഇതു രാജാവു
 ഐശ്വര്യമെന്നായിട്ടുള്ള ഭഗവദ്പ്രസാദം. നിന്നു ഇടത്തു
 കൊണ്ടു കാണിച്ചത്? അതു കൊണ്ടു കൊണ്ടു മാല കൊടുക്കി
 ല്ല” എന്നു നശിച്ചു, പൂജകൻ മടങ്ങിപ്പോയി. പൂജകൻ
 പോയപ്പോൾ, രാജാവു താൻ ചെയ്ത അപരാധം കണ്ടാൽ
 പൂജകൻ പോയതെന്നുണ്ടു വളരെ പശ്ചാത്താപത്തോടുകൂടി
 ചിന്താപഥവശമായിട്ടു ചതുരഗ്രസ്വാമിയുടെ അടുത്തു വരി
 ച്ചെത്തി, “എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതു് എന്നു്. യാതൊരു കാര്യം
 താൻ നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടു്, ഒന്നും സമർത്ഥനാകുന്നതല്ല. വളരെ
 യെല്ലാം ആലോചിച്ചു താൻ തോന്നി, ജഗന്നഥസ്വാമിയുടെ
 പ്രസാദം വാങ്ങുന്ന അപമാനമെന്നു അയാൾ വലത്തു
 കൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണു തന്നെയും ശിക്ഷ എന്നു നശിച്ചു, അ
 ത്തിന്നു് ഒരു ഉപായം ആലോചിച്ചു, താൻ മഹാവൃന്ദനമെന്നു
 നെല്ലാക്കല ഭാവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ, രാജാവെന്ന
 അതി പ്രിയനായ മന്ത്രി രാജാവിനോടു വളരെ ഗോപ്യമായി
 ചോദിച്ചു: “രാജാവിന്റെ ഭാഗ്യം വലിയ ഒരു വൃന്ദനം ഉ
 ണ്ടെന്നു കേൾക്കുന്നു അതു് എന്താണു്? അതു ചോദിച്ചാൽ ദേവ
 കത്തു വളരെ ക്ഷീണിപ്പിക്കുന്നവല്ലോ. ആ വൃന്ദനം ഇന്നതും
 എന്നു പറഞ്ഞാൽ, അതു തിരിച്ചാൽ ഉപായം ഉണ്ടാകും”
 ഇതു കേട്ടു രാജാവു പറഞ്ഞു: “എന്നെ എടുത്തു് ഒരു പിതാ

ചുവന്നു ചേർപ്പെട്ടതാണ്. രാത്രിയിൽ അധികമായി ചേർപ്പെട്ടതാണ്. അതുകൊണ്ട് എനിക്കു രാത്രി ഉറക്കുമില്ല. ഈ ചുവന്നുകൊണ്ട് മനസ്സിലും സുഖമുണ്ടാകുമായിരിക്കണം നീ ഇന്നു ഞാൻ കിടക്കുന്ന മുറിയിൽ ഉറങ്ങിക്കിടക്കണം. എന്നാൽ ഞാൻ എന്റെ കഷ്ടാവസ്ഥ കാണിച്ചു തരാ”

ഇതുകേട്ട്, മന്ത്രി, രാജാവു കിടക്കുന്നതിന്റെ സമീപത്തിൽ പോയി ഉറങ്ങി. പാശ്ചാത്യ വന്നാൽ വെട്ടിക്കൊല്ലുവാൻ ബലമുണ്ടെന്നു വാദം കൈയ്യിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം തിയാത്തപ്പോൾ, മന്ത്രി കറുപ്പായിപ്പോയി. അപ്പോൾ രാജാവ് പത്താം ഏഴിനിറം, തന്റെ കിടക്കുന്നതുപോലെ കിടക്കയിൽ വസ്ത്രംകൊണ്ടു മൂടിവെച്ച്, പുറത്തുവന്നു കിളിവാതക്കൽ കയറി, വലത്തേക്കകത്ത് ഒരു വടിയും പിടിച്ചുകൊണ്ട് രാജാവു കിടക്കുന്ന കിടക്കയിൽ അടിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ മന്ത്രി ഇന്നാൽ തന്റെ വാടകകൊണ്ടു കൈയ്യിനെ മോക്ഷപ്പെടുത്തും. കൈമുറങ്ങുന്നപ്പോൾ രാജാവ് അകത്തേക്കു വന്നു. കൈമുറങ്ങുന്നപ്പോൾ രാജാവിനെ കണ്ടപ്പോൾ, മന്ത്രി ഒന്നും പറയാൻ കഴിയാതെ, ചേക്കുകൊണ്ടു വന്നു. അപ്പോൾ രാജാവു പറഞ്ഞു: “നീ ഒട്ടും ചേക്കുകണ്ടോ. നീനക്കു യാതൊരു അപരാധവുമില്ല. എന്റെ വലത്തേ കൈ മുറക്കുവാൻ വേണ്ടി ഞാൻ ഈ വാടകം പ്രവർത്തിച്ചതാണ്. ജഗന്നാഥസ്വാമിയുടെ പ്രസാദം കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ, വാങ്ങാത്ത കറുത്തുനിറം ഉണ്ട് ഈ കൈയ്യിനെ ശിക്ഷിച്ചത്. നീ അതുകൊണ്ടു ഒന്നും വിചാരിക്കരുതോ. നീ എന്റെ പ്രിയനാണ്” —എന്നു പറഞ്ഞ് രാജാവും മന്ത്രിയും കിടന്നുറങ്ങി. അപ്പോൾ കൃപാനിധിയായ ജഗന്നാഥസ്വാമി തന്റെ പൂജക്കുനാട്ടു സ്ഥലത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന പാഞ്ഞു “നീ എന്റെ പ്രസാദം കൊണ്ടുപോയപ്പോൾ രാജാവു കൃപാസമർത്ഥനായതുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ കൈ കാണിച്ചു തരാ

എ് അതുകൊണ്ട് പിന്നെ രാജാവു പശ്ചാത്താപത്തോടുകൂടി എന്റെ പ്രസാദത്തെ അപമാനിച്ച കാരത്തിന് അന്റെ വല തേങ്ങുക മറിച്ചുകല്പണം. അവൻ എന്റെ അതി പ്രിയനാ എ്, അതിനാൽ നീ നാളെ എന്റെ പ്രസാദം കൊണ്ടുപോയി അവന്നു കൊടുക്കണം. അപ്പോൾ അവന്നു വലത്തേ ഒരു ഉണ്ടാവും. മറിച്ചെടുക്കുന്ന കൈയിനെ കൊണ്ടുവന്ന് എന്റെ പാത്രാഗ്രാഹണത്തിൽ വെക്കണം. എന്നാൽ അത് ഭേദൻ എന്നു പേരായ ഒരു വൃക്കമായി വേിക്കും. അതു എനിക്ക് അതി പ്രിയമായും വേിക്കും." ഇങ്ങിനെ സ :പ്തം കണ്ട്, പൂജകൻ, രാവി മല എഴുന്നീറ്റ് പൂജകഴിഞ്ഞു പ്രസാദവേഷകന്റെ രാജ്യത്തിലേക്കു പോയി. അപ്പോൾ രാജാവു പൂജകനെ വേഗം എഴുന്നീറ്റ് നമ്മുനിച്ച് തൊഴുതുകൊണ്ടു നിന്നു പൂജകൻ അന്റെ സ :പ്തം വൃത്താന്തമെല്ലാം പറഞ്ഞ് മാല കൊടുക്കുവാൻ രാവിച്ചു. അപ്പോൾ രാജാവ് അതിഭക്തിയോടെ മാല വാങ്ങുവാൻ കൈ നീട്ടിയപ്പോൾ, മറിച്ചു ഒരു മുഹൂർത്തമുണ്ടായത് വന്നു. അതു കൊണ്ടു മാല വാങ്ങി. ഒന്നാൾ ഈ അത്യാത്മാക്കളെ കണ്ടിട്ട് രാജാവിന്റെ ഭക്തിയെ പ്രശംസിച്ചു. പൂജകൻ രാജാവിന്റെ മറിച്ചെടുക്കുന്ന കൈയിനെ കൊണ്ടുപോയി ഉദ്യാനത്തിൽ വെച്ചു. അതു കായ്ച്ചിരിവസംകൊണ്ടു മരമായി, പത്നീക്കയും മകനും. അതിന്റെ പത്നീക്കകളെ ഗോവാനെ പൂജിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇപ്പോഴും പ്രാീശ ഗണാധിപസ്വാമി ഭക്തന്മാക്കു അഭീഷ്ടത്തെ കൊടുക്കുന്നു. അതു കൊണ്ട് ഭഗവൽപ്രസാദത്തിന്നു ഭക്തിക്കു തുല്യമായി വേർപെട്ടതൊന്നും ഇല്ല. ഇങ്ങിനെയാറിഞ്ഞ് എപ്പോഴും ഭഗവാന്റെ ഭക്തിയെ ചെയ്യുവാൻ. ഈ ഭക്തിമാഹാത്മ്യത്തെ കേൾക്കുന്നവരും ഭക്തിലഭിക്കും, സംശയമില്ല.

അദ്വൈതാനന്ദസൂത്രം.

പുഷ്പരതീർത്ഥലിനം.

പട്ടിണിക്കാദി ദിക്കിൽ പുഷ്പരതീർത്ഥത്തിന്റെ സമീപത്തിൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൾ ഒരു പുരുഷനെയും ഒരു പുത്രനെയും ഒരു ബന്ധുവുമില്ലാത്ത ഒരു ദൈവത്തെയും ആരാധിച്ചു. ഏകിലും അവൾ ശുദ്ധചാര്യത്തോടുകൂടി ഭക്തിപൂർവ്വതോടുകൂടി കാലാഞ്ചലം ചെയ്യുന്നവൾ. അങ്ങനെയൊരാൾക്ക് ഭക്തിവത്സം, ഭിക്ഷയ്ക്കു നടക്കുവാൻ, ഭക്തിദിക്കിൽ ഭഗവാനെപ്പറ്റി ഞ്ഞു വായിക്കുന്നതുകേട്ടു. “ശ്രീ ഭഗവാനുമ്പരിയിൽ ഭഗവാനു സാരിദേവനും കഴിച്ച് അമാശക്തി വല്ലഭം സാമിക്കു നാലുപുരാൽ ഭഗവാൻ പ്രസന്നനായി അവർക്കു ഇഹലോകസുഖത്തെയും അന്ത്യത്തിൽ പരമപദത്തെയും കൊടുക്കും, സംശയമില്ല” — ഇങ്ങനെ ഭഗവാനുമാഹാര്യത്തോടുകൂടി, ആ ബ്രാഹ്മണി, “ഞാൻ ഭഗവാനുമ്പരിയിൽപോയി ഭരണപരമം അവിടെത്തന്നെ വസിക്കും” എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അവിടെക്കു പോകുന്നതുവരെ ഭിക്ഷയെടുത്തു കിട്ടുന്നതല്ലാം ഭഗവാനുമ്പരിയിൽ നിവരിച്ച് ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ പലപ്പോൾ ആ ഗ്രാമവാസി പാല പല ബ്രാഹ്മണർ ഭഗവാനുമ്പരിയിൽ പോകുവാൻ പൊട്ടിപ്പിരി. ആ ബ്രാഹ്മണിയും അവരോടുകൂടെ പോയി ഭഗവാനുമ്പരിയിൽ പോയി, ആ ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ അനിവാര്യതയാൽ സാമിക്കെക്കൂടി അടുത്തുവരുമായിരിക്കുന്ന നവേളം കേൾച്ച് വളരെ തൃപ്തനായി വെച്ചു. ഇങ്ങനെ നിവദനം കേൾച്ചതുകൊണ്ടു അവൾ ഭിക്ഷയ്ക്കു പോയില്ല. ഭഗവാനും നാലുപുരാത്തെയും. ഇങ്ങനെ മൂന്നുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, അവൾക്കു തന്റെ പ്രസ്ഥി കേൾവന്നു. മൂന്നുദി

വായം സാമിക്ക് നിവേദനം കഴിക്കാനുണ്ടകാണു് അവർക്കു അറിയാതെ ദുഃഖം ഉണ്ടായി. ചിന്തകളാണു് മനസ്സുകാണു് തന്നതാണു് നിന്ദിച്ചു “മരി കയ്യോ! ഞാൻ സാമിക്ക് നിവേദനം കഴിക്കാനെ മുന്നോട്ടുവരും ഭക്ഷണം കഴിച്ചുവാല്ല. ഇനി ഏന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതു്?” എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ചു ഒരു ഭക്തനായ ബ്രാഹ്മണനാട്ടു ചോദിച്ചു; “മഹാ ഭക്തശ്രേഷ്ഠ! ഞാൻ ദൈവവും മിക്കയെടുത്തു ഭഗവാന്മാരും സാമിക്ക് നിവേദിച്ചതിൻ വഴിയായ ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ ഇങ്ങിനെയാണു് ഏന്താട്ടു വേണ്ടതു്. ഇവിടെയന്നു തങ്ങളു നദിവായം സാമിയുടെ നിവേദനം കഴിച്ചതുണ്ടകാണു് അതിനെ ഭക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇനിമേൽ ഞാൻ ഒരിക്കലും സാമിക്ക് കൊടുക്കാതെ ഭക്ഷിക്കുകയില്ല. ഇപ്പോൾ ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടതാണു് എന്തു പ്രായശ്ചിത്തമാണു് ചെയ്യേണ്ടതു്?” ഇതു കട്ടു് ഭക്തൻ പറഞ്ഞു; “നിനക്കു് ഇങ്ങിനെ ഭഗവാന്മാരും സാമിയുടെയും ഭക്തി ഉദ്യമിക്കുന്നതുകാണു് ഇപ്പോൾ ചെയ്യുതന്നു യാതൊരു ദോഷവും ഇല്ല. ഇനിമേൽ നിനക്കു മിക്കയെടുത്തു കിട്ടുന്ന അരി നീതന്നെ പാകം ചെയ്തു് ഭഗവാനു് നിവേദിച്ചു് നീയും ഭക്ഷിക്കുക ഭക്തികാണു് മാത്രം ഭഗവാൻ പ്രാപിക്കുന്നതാണു്. യാതൊരു സംശയവുമില്ല” ഇങ്ങിനെ ബ്രാഹ്മണൻ പറഞ്ഞതു കേട്ടു് അവർ വളരെ സന്തോഷിച്ചു് അതുപ്രകാരം ചെയ്യുവന്നു.

[illegible]

കിരീടം" ഇങ്ങിനെ തന്നെത്താൻ നിന്ദിച്ചുകാണു്, അവർ
 താൻ അറിവല്ലാതെ ചെയ്യുന്നതെങ്ങിനെയെന്നു സാമി
 യോടു അപമിച്ചു പിന്നാലിയസം തുടർ രാവിനെ എഴു
 നീറു ഗുണം അടിച്ചു തളിച്ചു കൂട്ടിപ്പോൾ വസ്ത്രത്താൽ
 നവേദ്രം ഉണ്ടാക്കി വളരെ ശുചിയാതി സാമിക്കു നവേദിച്ചു.
 സാമി അതി തൃപ്തിയാൽ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങി
 നെ ദിവസംപ്രതി ആ ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീക്ക് രാവിലെ കൂട്ടിപ്പോന്നു
 മാനം ഉള്ള ആചാരങ്ങൾക്കു ശക്തിയില്ലാതായി. ഇതുകണ്ടു് ഭ
 ഗവാനു വളരെ ദുഃഖിതനായി. ഒരുദിവസം പുരുഷന്മാർ പൂജ
 ക്കു പോയപ്പോൾ, സാമിയുടെ മുമ്പത്തു കിടന്നു തന്നെ പാതി
 മരിക്കുന്നതു കണ്ടു. ഇതെങ്ങിനെയെന്നു എല്ലാവരും കൂടി വ
 ലരെ ആലോചിച്ചിട്ടും കാരണം മനസ്സു വായിച്ചു അപ്പോൾ പൂ
 ജകന്മാർ എപ്പോഴും കൂടി ചിതപോയതായിട്ടു് കേൾ
 ത്തിൽത്തന്നെ കിട്ടുന്ന രാത്രിയിൽ ഭഗവാൻ സുപ്തനായി അ
 വരാതെ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: 'മഹാപുരുഷന്മാരെ! മഹാ ഏത
 പോയ ഒരു ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ ഈ ദിക്കിൽ വരികയുണ്ടു്' അ
 വർ ദിവസങ്ങൾക്കു രാവോ പെട്ടെനായി വെട്ടി വെട്ടി എന്തെന്നി
 വേദിക്കാറുണ്ടു് ഞാൻ ആ നിവൃത്തിയാൽ അതി പ്രതിയാൽ
 ക്ഷയിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങിനെ ചാർക്കുന്നവർക്കു തുടർ പത്ത്
 ആവളോടു്, ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു അനാചാരമെന്നും ഇ
 ത്തു് ഭഗവാൻ സ്വീകരിക്കുന്നതെന്നും പറഞ്ഞുതന്നു. അവർ
 വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു് നവേദ്രം നവവസ്ത്രം സമസ്തങ്ങളെ സ
 സ്ഥാദിക്കുന്നതും, കൂട്ടിപ്പോന്നു മാനം ശക്തിയില്ലാതെ ക്ഷയിച്ചു
 ന്നതും, മാനം കണ്ടിട്ടുള്ള ദുഃഖത്താൽ അവർ തന്നെത്തന്നെ
 ക്ഷയിച്ചു മഹാ കഷ്ടതയാൽ മരണമാണു. പിന്നെ നിന്ദിത
 നെ കേണയും ദുഃഖാകാശം ഞാൻ കിടിച്ചിട്ടു. അതുകൊ
 ണ്ടു് നിന്ദിത ഞാൻ പറയുന്നതാൽ കേൾക്കുവൻ. ആ ബ്രാ

ജ്ഞാസ്ത്രീ ദേവ എനിക്കു തന്നിരുന്നതുപോലെ, ആചാരം എന്നും ഉദ്യാതം, രാവിൻ പൊടിയറിയാതെ വെച്ചു എനിക്ക് നിയോഗിക്കുകയും ആ എനിക്കു അതിപ്രിയമാണ് അവൾ എന്നു മറ്റൊന്നി കഴുപ്പാടുകയും ഇന്നുതന്നെ ഏതൊ നിരം ഇങ്ങിനെയൊണ്. അവൾ തന്നെ പൊടിയെടുക്കാറിനെ ഞാൻ മുമ്പിൽ കെടുകയും പിന്നെ നിങ്ങളുടെ നിവേദ്യങ്ങളെല്ലാം സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളാം. അങ്ങിനെ ന.ശ.യെ അവളാടു ആചാരം പാഞ്ഞു ബ്രാഹ്മണനെന്നും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു അവളുടെ ഗൃഹത്തിൽ പോയ്, ദേവ തന്നിരുന്നതുപോലെ തന്നാൽമതി എന്നും, അതാണു ഇനിക്ക് അധികപ്രിയമെന്നും അവളാടു പറഞ്ഞു, വശവിൻ എന്നാൽ മാത്രമേ വിത്തളുടെ ദൈവം സ്വീകരിക്കുകയുള്ളൂ.

ഇങ്ങിനെ സ്വപ്നം കണ്ടിട്ട് അവർ രാവിൻല എഴുന്നീറ്റ്, ആചാരപാഞ്ഞ ബ്രാഹ്മണനെന്നും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു, അവളുടെ ഗൃഹത്തിൽപോയി അവളെ നമസ്കരിച്ചു, “ഓഹ ബ്രാഹ്മണി! നീ അതിപ നൃത്തം നിരന്നങ്ങിച്ച് ശ്രീജഗന്നാഥസ്വാമി ദേവിക്കു നീ മുമ്പത്തെപ്പോലെതന്നെ രാവിലെ പെട്ടിമർ വെച്ചു നിയോഗിക്കുക. നീ കഴുപ്പാടുകയും നീ കഴുപ്പാടുന്നതുകണ്ടു ഭഗവാൻ ദേവിക്കും. അതുകൊണ്ട് നിനക്ക് കഷ്ടമില്ലാത്ത വിധത്തിൽ നിന്റെ ഇഷ്ടപോലെയുള്ളതു ചെയ്യാൽ മതി. നീ ചെയ്യുന്നത് അനാഥമാക്കുന്നതു ഇവൻ ദേവ പാഞ്ഞുവല്ലോ. അതു കേട്ടിയില്ലാത്ത വശജ്ഞതാണെന്നു കേട്ടിയില്ലവർക്കു താക്കോലാചാരവും വിധിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു നിന്നാൽ സ്വാധീകരണതുപോലെ നീ ചെയ്യാൽ മതി. സ്വാമി നിന്റെ അന്നും ഭക്ഷിതം കെട്ടിയിരിക്കു ദൈവമേ അങ്ങിനെ നിവേദ്യങ്ങളെല്ലാം കെട്ടിക്കൊടുക്കുക. ഇങ്ങിനെയാണു് സ്വാമിയുടെ കല്പന. ഇതിന്നു ദൈവമേ അ.ശ.യെ ഏറ്റുവരും കൂടി ന.ശ.യെ ഗൃഹത്തിൽ

ലക്ഷ്യം വന്നത്. അങ്ങനെയൊരു പ്രകാരമുള്ള സിദ്ധിക്ക് — എന്തെങ്കിലും പാഠ്യം. ഇങ്ങനെയൊരു പാഠ്യം കേട്ട് ബ്രാഹ്മണി വളരെ സന്തോഷത്തോടെയും ആവേശത്തോടെയും പാഠ്യം പഠിക്കുകയും ചെയ്തു. “ഈ മഹാപാഠ്യം എന്തിനാണ്? ഇതിന്? ആവേശം മറ്റും അറിഞ്ഞുകൂടാ. നമ്മുടെ ഏറ്റവും പാഠ്യപുസ്തകം ഞാൻ ഭഗവാന്റെ പാഠ്യം” എന്നു പറഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട് എല്ലാം അത്.

അതുകൊണ്ട്, അവർ ഭഗവന്റെ പാഠ്യപുസ്തകം, കറുപ്പ് പൊട്ടിയതിനെ വെച്ചു നിർവ്വഹിച്ചു. ഭഗവാൻ അതിസന്തോഷത്തോടെ അതിനെ സ്വീകരിച്ചു. പിന്നെ പാഠ്യപുസ്തകം പത്മപാലം മഹാപാഠ്യപുസ്തകം ഉണ്ടാക്കി നിർവ്വഹിച്ചു. അപ്പോൾ ഭഗവാൻ പാഠ്യപുസ്തകം അതിനെ സ്വീകരിച്ചു. അതുകൊണ്ട് ഏറ്റവും സന്തോഷിച്ചു. ഇപ്പോഴും ഭഗവാൻ പാഠ്യം ആ ബ്രാഹ്മണി നിർവ്വഹിച്ചുപോലെ നിർവ്വഹിച്ചുവരുന്നു. ഇങ്ങനെയൊരു കാര്യം ബ്രാഹ്മണിയുടെ കൈമാറ്റം. ഇങ്ങനെയൊരു കൈമാറ്റം ഭഗവാന്റെ പ്രസാദിച്ച് പാലം സംസ്കാരം ഗതത്തെ കടന്നുകൂട്ടി. അതുകൊണ്ട് സർവ്വകർമ്മങ്ങളും വെച്ച് കൈമാറ്റം അങ്ങനെയുള്ളത്.

അറുപത്തിരണ്ടാംസംഗ്രഹം

കന്യാകാരി യാഗം.

ഇനി ഒരു കന്യാകാരിയുടെ കൈമാറ്റം പാലം. കന്യാകാരിയായ ഒരു കന്യാകാരി. അവർ രണ്ടാളും കന്യാകാരിയുടെ പാലം അന്വേഷണം വളരെ സന്തോഷത്തോടെയും പാലം കൈമാറ്റം ചെയ്തു. “ഈ മഹാപാഠ്യം എന്തിനാണ്? ഇതിന്? ആവേശം മറ്റും അറിഞ്ഞുകൂടാ. നമ്മുടെ ഏറ്റവും പാഠ്യപുസ്തകം ഞാൻ ഭഗവാന്റെ പാഠ്യം” എന്നു പറഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട് എല്ലാം അത്.

ത്തി ആ കട്ടികളോടുകൂടി പോയി ആ ഭരതനെ നന്മസ്സരിച്ചു പൂജിച്ചു മടങ്ങിവന്നു. ആ കട്ടികൾ രണ്ടാളും കൂടി ആ ഭരതന്റെ അടുക്കൽ പോയി അരിഭരതിയോടെ പ്രാത്ഥിച്ചു. “ഓഹ ഗുരുമേ! ഞങ്ങൾക്ക് പൂജിക്കുവാൻ ഒരു ദേവനെ തരുക. ആ പൂജകൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്ക് സൽഗതി ലഭിക്കട്ടെ” ഇങ്ങിനെ കന്യാകളുടെ വാക്കുകൾപ്പോൾ, ആ ഭരതൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട്, ഒരു കല്ല് എടുത്തു രണ്ടാൾ അവരെ രണ്ടാൾക്കും കൊടുത്തു. ആ മൂന്നിനുള്ള ഒരു പേർ ശില്പനെന്നും പില്ലനെന്നും ആണെന്ന ഹാസ്യത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു. ആ കട്ടികൾ അത്യന്തം ഭക്തയോടെ ആ കല്ല് ഒരു വാങ്ങി, ഗുരുവിനെ നന്മസ്സരിച്ച് പോയി, അവരുടെ ഗൃഹത്തിൽ കല്ലുനെ വെച്ച് അരിഭരതിയോടെ പൂജിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവരുടെ പ്രേരണകൊണ്ടു വശീകൃതനായ ഭഗവാൻ അവരുടെ പൂജയെ അതിസാന്ദ്രതയോടെ സ്വീകരിച്ചുവന്നു. അവർ നിഷ്കാശമായി പൂജിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഭഗവാനു വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടായി. ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ, ആ ഗ്രാമാധികാരിയുടെ വീട്ടിൽ ദായാദന്മാർ വന്നു ശബ്ദമെഴുത്ത് അവരെ ഓടിച്ചു അവിടെ എല്ലാം അപഹരിച്ച് അവരെല്ലാം വട്ടിയിടുന്ന പടിച്ചു പുറത്താക്കുകയും ചെയ്തു. ആ കൂട്ടത്തിൽ ആ കന്യാകളും പുറത്തുവന്നു. അവർ പൂജക്കുന്ന മൂന്നാളെ ഒരു പെട്ടിയിൽ ഇട്ടു വെച്ചിരിക്കുന്നു. അതും ശബ്ദമെഴുതുകയിൽ അകപ്പെട്ടപ്പോൾ. ഗ്രാമാധികാരി തന്റെ ദ്രവ്യങ്ങളെല്ലാം പോയതുകൊണ്ട് ദുഃഖിതനായി, ആവലാതി പറയുവാൻ രാജാധിപത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു പോയി. അപ്പോൾ ആ കന്യാകൾ, തന്റെ ദേവനെ കിട്ടാതെ ഉറക്കം കരഞ്ഞുകൊണ്ടു, ആഹാരം ഒന്നും കഴിക്കാതെ ഇരുന്നു. അപ്പോൾ അമ്മയും മറയ്ക്കു ബന്ധുക്കളും വളരെ സമാധാനം പറഞ്ഞപ്പോൾ, അവർ സ്വീകരിക്കാതെ കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ അവളുടെ ബന്ധുക്കൾ എല്ലാവരും കൂടി അ

വെളാട്ട്, “നീ കണ്ടു പോയി നിന്റെ ദേവനെ അവനാടു ചേർ
ഭിക്കുക; അല്ലാതെ ഒരു വഴിയും ഇല്ല” — എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതുകേട്ടപ്പോൾ, അവൻ ഒരു ദാസിയെയും തൂട്ടിക്കൊണ്ട്
പുറപ്പെട്ടു, ഭാര്യയെന്റെ പട്ടിക്കൽ ചെന്നു സമയം, അവൻ
അവളെ തടുത്തുനിൽക്കി “നീ എന്തിനായിട്ട് ഇവിടെ വന്നു? അ
തു പറക. ഈ ഗ്രാമത്തിലേക്ക് കടക്കുവാൻ പാടില്ല” — എന്നു
പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവൻ, “ഞാൻ അകത്തേക്കു കടന്നു
ല്ല; എന്റെ ദേവൻ അവിടെ ഉണ്ട്. അതിനെ ഇനിക്ക് ത
രണം. അതിനുവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ വന്നതു” എന്നു പറ
ഞ്ഞു. ഇതുകേട്ടപ്പോൾ അവൻ അതിനിഷ്ഠമായി ഇങ്ങനെ
പറഞ്ഞു: “നിന്റെ ഈ മിത്ഥ്യചരിക്കാൻ ഒന്നും ഇനിക്കു കേൾ
ക്കേണ്ട. മൂവൻ നിന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കു തന്നെ പെട്ടെന്നു ച
ത്തല്ല നിന്റെ ദൈവം സത്യമാണെങ്കിൽ, നീ വിളിച്ചാൽ വ
രുമല്ലോ. വന്നാൽ നീ കൊണ്ടുപോയിക്കൊള്ളുക”. ഇങ്ങനെ
കേട്ടപ്പോൾ, ആ കന്യക കരഞ്ഞുകൊണ്ട് പിന്നെയും പിന്നെയും
പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ അവളുടെ സങ്കടം കണ്ടു സ
ഹിക്കുവാൻ വരുത്തുക, ഭഗവാൻ ആ പെട്ടിയോടുള്ള കടമെടു
ടി, ആ കന്യകയുടെ മുമ്പിൽവന്നു. അതുകണ്ട് കന്യക വളരെ
സ്വന്താർത്ഥത്തോടെ തന്റെ പെട്ടിയെടുത്തു ഗൃഹത്തിലേക്കു പോ
കുവാൻ അവിടേക്കുവരിക, ആ ഭാര്യയെ അതിൽ എന്നാക്കുന്ന
ത കാണിക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ കന്യക പെട്ടിയുറന്നു
കാണിച്ചു അതിൽ ഒരു കല്ലുമാത്രം കണ്ടിട്ട്, അതിനെ കൊ
ണ്ടുപോകുവാൻ സമ്മതിച്ചു. ആ കന്യക തന്റെ ദേവനെയും
കൊണ്ടു തന്റെ അച്ഛന്റെ ഗൃഹത്തിൽപോയി, അത്യന്ത
ത്തോടെ പൂജിച്ചു താനും ഭക്ഷണം കഴിച്ചു.

ഇനി രാജപുത്രന്റെ കഥ പറയാം. രാജപുത്രി ആ മൂപ്പി
യെ പൂജിച്ചുകൊണ്ടു വസിക്കുമ്പോൾ, കന്യകയ്ക്കു വിവാഹകാല

മായി എന്ന് അറിഞ്ഞ്, അവളുടെ അച്ഛൻ ഒരു രാജപുത്രൻ വിവാഹം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. ആ കന്യക അമ്മയിന്റെ ശ്രദ്ധ തീർപ്പാക്കി പോകുമ്പോൾ തന്റെ ദേവനെയുംകൊണ്ടുപോയി. അമ്മയുടെ ശ്രദ്ധയിൽപോയി രൂപത്തെപ്പോലെ ദേവനെ പൂജിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇങ്ങനെ കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരു ദിവസം ദൈവയാഗത്താൽ ആ കന്യകയുടെ അമ്മയ്ക്ക് അവൾ പൂജിക്കുന്നതുകണ്ടും അദ്ദേഹം അമ്പാളാട്ട്, “ഹെ പ്രിയെ! നി ചെയ്യുന്നതെന്താണ്?” എന്നു ചോദിച്ചു. മറ്റു കേട്ടപ്പോൾ, അവൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ ചെയ്യുന്നതു ദൈവപൂജയാണ്. ഇതു കൊണ്ടാണ് മനുഷ്യർ ഇഹ ഭോകസുഖത്തെ സംഗ്രഹിക്കുന്നത്”. ഇതുകേട്ട് രാജാവ് വളരെ ദേഷ്യപ്പെട്ടു. ആ സാമ്പ്രദികമായ രാജാവ് പൂജയുടെ പേരുതന്നെ കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവനാണ്. അവൾ കാൽകൊണ്ടു പൂജാ സാധനങ്ങളെയും ആ മൂർത്തിയെയും തട്ടിക്കളഞ്ഞു. അപ്പോൾ ആ രാജപുത്രി വളരെ സങ്കടത്തോടെ നിലവിലിരുന്നു. രാജാവ് അധികം ക്രോധനായി, ആ മൂർത്തിയെ എടുത്തു പടിക്കലുള്ള നദിയിൽ എറിയുകയുണ്ടായി. അതുകണ്ട് രാജപുത്രി താനും വെള്ളത്തിൽ ചാടി മരിപ്പാൻ ഭാവിച്ചു. അപ്പോൾ ദൈവശക്തി അവളെ പടിച്ചുനിർത്തി. “നിന്റെ ദേവനെ ഓടാൻ തരാം. നി മരിക്കേണ്ട” — എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവൾ മരിക്കുന്നതിൽനിന്നു പിന്മാറി. അവർ എല്ലാവരും ആ മൂർത്തിയെ മറ്റു സ്ഥാൻ വളരെ ഉത്സാഹിച്ചു. അഗാധമായ ജലത്തിലാണ് ആ മൂർത്തിയെ, എന്നറിഞ്ഞിട്ട് എല്ലാവരും മടങ്ങി. ആ രാജപുത്രി കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. ഇങ്ങനെയവൾ കണ്ടദിവസം യാതൊരു ആഹാരവും കഴിക്കാതെ മരിപ്പാനായി കീച്ചുറപ്പുടുത്തിയിരുന്നു. മൂന്നാം ദിവസം അവളുടെ അമ്മയായ രാജാവ് അവളെക്കണ്ടു. വളരെകാലം പിടിച്ചുകൊണ്ട്

അവളെ ഭയപ്പെട്ട് തനി ഉമ്മിനെപറഞ്ഞു. “ചെട്ടി വെട്ടി” എന്നു പറഞ്ഞിട്ടാണ് ചെറിയൊരാൾ ഉമ്മിനെതിരെ നീറാൻ പോകാൻ പോകുന്നതു കേട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഇതാ, എന്റെ മകളെപ്പറ്റി വാർത്താക്കുക. ഇതുകൊണ്ട് ചെട്ടി നിന്നെ കൊല്ലും, സംശയമില്ല.” ഇതുകേട്ട് രാജപുത്രി ചിരിച്ചുകൊണ്ടുപോന്നു. “അതേ വാൻ ചെട്ടിയെത്തന്നെയാണ്. എന്നാൽ എനിക്കു വലരെ ഉപകാരമായി. എന്റെ ദേവനെക്കൂടാതെ ഞാൻ ജീവമുള്ളവരായെല്ലാ അതുകൊണ്ട് എന്നെ കൊന്നാൽ എന്താ മരിക്കുവാനുള്ള പ്രയത്ന കൂടാതെ കഴിയും.” ഇമ്മിനെ കേൾക്കുക വാങ്ങുകയ്ക്ക് ആ രാജാവു, “ഇനി ഞാൻ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതു്” എന്നു ആലോചിച്ചുകഴിഞ്ഞു. “ഇവൾ കല്ല് കിട്ടാത്തതാൽ തീച്ചയായും മരിച്ചാൽ മരണമിരിക്കുന്നു എങ്ങനെയൊക്കെ കല്ല് കിട്ടുന്നതു്? എന്നി ഞാൻ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതു്” — എന്നിങ്ങനെ ആലോചിച്ചു അവളോടു വലരെ സാധാരണമായി പറഞ്ഞു. “ഹേ! പ്രിയായ! നിന്റെ കല്ല് കിട്ടാതെ ഞാൻ വലരെ അശ്വശക്തിയിൽ എനിക്ക് അതുകല്ല് കിട്ടാതെ എനിക്ക് അതു എങ്ങനെയൊക്കെ കിട്ടുന്നതു്? അതുപോലെ വേറെ ഒരു കല്ല് നിനക്കുണ്ടാകും. നീ പ്രസാദിക്കണം.” ഇമ്മിനെ ഭയമായി പറഞ്ഞപ്പോൾ, രാജപുത്രിയും ഭയപ്പെട്ടതുകൊണ്ട്, “ഹേ! സാമി! ഞാൻ മരിച്ചാൽ മരണമിരിക്കുന്നു. എന്നെ കണ്ടു ഭയപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് ഞാൻ പറയുന്നതു ചെയ്യുക. എന്നെ വാൻ കൊല്ലുക, അല്ലെങ്കിൽ ഇതാ നീയിൽ എന്നെ എന്തൊക്കെ ചെയ്യുക. വെള്ളത്തിൽ മുക്കി ഞാൻ മരിക്കട്ടെ. ഇനി ചെറിയൊരാൾ എനിക്ക് മരിക്കട്ടെ. ഞാൻ മരിക്കട്ടെ.” — എന്നുപറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ട് രാജാവു, “ഞാൻ നിന്നെ കൊല്ലുന്നില്ല. നിന്റെ ഉമ്മിനെ വെട്ടി എങ്ങനെയൊക്കെ പറഞ്ഞുവരിക” എന്നുപറഞ്ഞു ചെട്ടിയും ചെട്ടി.

ഏതാ രാജപുത്രി കല്ല് കിട്ടിയെന്നു പറഞ്ഞു പറഞ്ഞു ആ നാളിൽ

ഇറങ്ങി തന്റെ ഉപാസനാമൂർത്തിയായ ശില്പവില്ലാഭവേണ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് അഗ്രാധാരായ വെള്ളത്തിലേക്കു ഇറങ്ങി. അപ്പോൾ കഗാധാൻ അവളുടെ ദൃഢവ്രതത്തെ അറിഞ്ഞ് ആ കല്ലിനെ പെട്ടിയോടുകൂടി അവളുടെ കാലിൽ തടയുവാൻ തക്കവണ്ണം വെച്ചു. അവൾ കാലിൽ ഏറത്താ തടഞ്ഞപ്പോൾ, അടഞ്ഞൊരണെന്ന് വെള്ളത്തിൽനിന്ന് ഏറ്റുത്തുനോക്കി. തന്റെ ദേവനേവെച്ചു പെട്ടിയൊരണെന്നറിഞ്ഞ് വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി, ആനന്ദബാഹ്യാം കൊണ്ടു കണ്ണുകാണാതെ, കണ്ണുസ്നാനംകഴിച്ച്, ആ പെട്ടിയെ തന്റെ വാഹനത്തിൽ കയറ്റി തൊടവിന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കുപോയി, തൊടവിനോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “ഞാൻ മരിപ്പാനായി വെള്ളത്തിൽ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ ഈ പെട്ടി എന്റെ കാലിൽ തടഞ്ഞു. ഹേ നാഥ! ഇതുനോക്കുക. ഇങ്ങിനേയാണ് ദേവന്റെ വ്രതം.” — ഇതു കേട്ടപ്പോൾ തൊടവിന് വളരെ ആശ്ചര്യം തോന്നി. അന്നുമുതൽ താനും ദാശാരുദ്രനെപ്പറ്റി ദൈവഭക്തിയിൽ പ്രഭവയുദ്ധവനായിത്തീർന്നു; ക്രമത്തിൽ ഭക്തിമാനായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഭക്തയായിരിക്കുന്ന അവളുടെ സംസർഗ്ഗംകൊണ്ട് ആ മൂലനായ രാജവൃത്രൻ ഭക്തിയുദ്ധവനായി ഭവിച്ചു. അതുകൊണ്ട് ഏതുവിധത്തിലൊക്കിലും ഭഗവാങ്കൽ മനസ്സിനെ ഉറപ്പിച്ചാൽ, അവർ മരിക്കലും ദുഃഖിക്കേണ്ടിവരില്ല.

അ രൂ പ ത്തി മൂ ന റ ങ്ങ ൾ

പാഞ്ചാലരാജാചരിതം.

പാഞ്ചാലരാജ്യത്തിൽ വിഷ്ണുഭക്തനായ ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വളരെ ധർമ്മീലനും സത്യധാനും ആയിരുന്നു.

വിശേഷിച്ചു അതഥിപുഷ്പകൾ അതികലശലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനോടു ചേർന്നു പങ്കാളിയും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാണനോടൊപ്പം പ്രിയയും ആയിരുന്നു. അവർ രണ്ടാളുംകൂടി സമസ്തസമുദായങ്ങളിലിരിക്കുമ്പോൾ, ഒരുദിവസം, ഒരു കോശശ്രമം വലുതെ ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടി അവിടെവന്നുചെന്നു. വടക്കുകാലത്തുകൊണ്ട്, അതു കഴിയുമ്പോൾ അവിടെ താമസിച്ചാൽ വേണ്ടിയാണെന്ന് അവർ വന്നത്. രാജാവ് അതിസന്തോഷത്തോടുകൂടി അവരെ നമസ്കരിച്ച് സൽക്കരിച്ചു. അവരുടെ അഭിപ്രായം അറിഞ്ഞ് അവരെ വസിക്കുവാനു ഒരു ആശ്രമവും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു, അവരെ കേരളത്തിന്നും മാനം വേർതിന്നതല്ല. അതിനാലായി കൊടുത്തുവന്നു. ഇങ്ങിനെ വടക്കുകാലം മുഴുവനും അവർ അവിടെ അതിസുഖമായി വസിച്ചു. വടക്കുകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ആ കേരളത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ ഇരുപതിനാലു, “ഹൈസദാ! വടക്കുകാലം കഴിഞ്ഞുവെല്ലാ, യാത്ര ഇവിടെത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നതോ? എന്നാൽ അങ്ങനെയൊന്നും പറ്റുന്നതൊന്നും പോയി. കേരളത്തിൽ യാത്രയ്ക്കു കൊടുക്കുന്ന മടങ്ങിവരാം. ഇവിടെ അങ്ങനെയൊന്നും സമ്മതം തരണം” എന്നുതാമിച്ച്. ഇങ്ങനെ ശിഷ്യന്മാർ പറഞ്ഞതുകേട്ട് ഗുരു, “അവനും നിങ്ങളോടുകൂടെ വരാം” എന്ന് പറഞ്ഞ് രാജാവോട്, “ഹൈ രാജാ! അങ്ങനെയുള്ള പണം ഇവിടെ അതിസുഖമായി താമസിച്ചു. ഇപ്പോൾ മഴക്കാലം കഴിഞ്ഞു, ഇനി അങ്ങനെയൊന്നും സമ്മതം തരണം. യാത്രയ്ക്കു കൊടുക്കുന്ന സമ്മതം തരണം” എന്നുപറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ടപ്പോൾ രാജാവിന്നു കണ്ണുനീരായി വെച്ചു എങ്കിലും, കേരളത്തിന്റെ സന്തോഷത്തിനോടുകൂടി ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞു “ഹൈ കേരളശ്രമ! യാത്രയെ പിരിയുന്നതിൽ എനിക്ക് അതിയായ സങ്കടം ഉണ്ട്” എങ്കിലും നാളെ രാവിലെ, ഇന്ന് നിങ്ങളും ആരും പോകരുത്” — ഇതുകേട്ട് അവർ അന്നു താമസിച്ചു. രാജാവ് അവരെ പിരിയുന്നതിൽ

തിൽ ഉള്ള വ്യസനംകൊണ്ടു വളരെ ചിന്താപരവശനായിട്ട് തന്റെ ഴഹത്തിൽ പോയിരുന്നു.

അപ്പോൾ ആ രാജാവിന്റെ ഭാര്യ ദൈവദന്ധ്യത്തോടുകൂടി യിരക്കുന്ന ഭക്താവന കണ്ട് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു. “ഹെ സ്വാമി! ഭവൻ ഏതു കൊണ്ടാണു ഇത്ര ചിന്താക്രാന്തനായിരിക്കുന്നതു? അതു ഏന്നോടു പറയുവാൻ പാടുള്ളതാണെങ്കിൽ പറയുക.” ഇതുകേട്ട്, രാജാവ് ഭാര്യയോടു “നമ്മുടെ ഴഹത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്ന ഭക്തൻ പോവാൻ വാങ്ങിട്ട് ഏന്നോടു യാത്രപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇന്നു പോവണം, നാളെ പോവാമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം നാളെ നശ്വരമായും പരാജയവും, എന്നാൽ പിന്നെ ഹർഷമയാവട്ടെ, കീടനമാവാട്ടു, ഭഗവന്നാമരവട്ടു, ഇവിടെ കേൾക്കിപ്പൂ. അതുകൊണ്ട് ഇനക്ക് വളരെ ദുഃഖമുണ്ടായതാണ്” എന്നു പറഞ്ഞുകേട്ടപ്പോൾ, ഭാര്യയും വളരെ വ്യസനം ഉണ്ടായി. ഭക്തനെ താമസിപ്പിക്കുവാൻ ഉപായം എന്താണെന്ന് ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് രണ്ടുദിവസം അവർ രണ്ടാളും അങ്ങിനെതന്നെ ഇരുന്നു. മൂന്നു ദിവസം ഭക്തൻ ശിഷ്യന്മാരോടുകൂടി വന്ന് രാജാവിനെ കണ്ട്, “ഞങ്ങൾക്ക് പോകുവാൻ സമ്മതം തരണം” — എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ രാജാവ് “ഹെ സ്വാമി! നാളെ രാവിലെ നശ്വരമായും പോവാം. ഇന്ന് ഇവിടെ താമസിക്കണം. ഏന്റെ അപരാധത്തെ കുറിക്കണം” എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ, ഭക്തൻ രാജാവിന്റെ ഭക്തികൊണ്ട് വശീകൃതനായി അന്നും താമസിക്കുവാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. രാജാവ് ഭക്തന്റെ വിരഹത്താൽ ആതുരനായിട്ട് ആഹാരം ഒന്നും കഴിക്കാതെ ഇരുന്ന അതുകണ്ട് രാജാവിന്റെ ഭാര്യ ആലോചിച്ചു. “ഭക്തൻ പോയാൽ രാജാവു ഭക്തന്റെ വശഹംകൊണ്ടും മരിക്കുന്നതിന്റെ വേർപാടുകൊണ്ടും നിശ്ചയമായും മരിച്ചുപോകും. ഭക്താവുമരിച്ചാൽ കുലശ്രീകൾക്കു പനംകൊണ്ടും പുത്രന്മാർകൊണ്ടും ജീവന

കൊണ്ടും എന്തു പ്രയാസമാണ്? അതുവരെ കേരളൻറെ യാത്ര മുടക്കുവാൻ വല്ലതും ഉപായം ചെയ്യണം. കേരളൻ ഇവിടെ ഇരുന്നാൽ അതായത് സുഖമായിരിക്കും, സംശയമില്ല” ഇങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ച് ആ രാജപതി അന്നു രാത്രിയിൽ ബാലനായിരിക്കുന്ന തന്റെ പുത്രനെ വിട്ടു കൊടുത്തു. “പുത്രൻ മരിച്ചാൽ ജീവിപ്പിപ്പാൻ ആരെക്കാണും സാധിക്കില്ല. ഈ സങ്കടം കണ്ട് കേരളൻ രാജാവിനെ പിരിയാതെ ഇവിടെ തന്നെ താമസിക്കും” ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ച്, അവർ ആ കുരിന്ദകൾ ചെയ്തു. കുരിന്ദനും കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ആ രാജപതി ഉറക്കെ കരയുവാൻ തുടങ്ങി. കരച്ചിൽ കേട്ട് എല്ലാവരും മാടിവന്നു. രാജാവും ബാലപുത്ര മാടിവന്നു, കേരളനും വന്നു. തന്റെ പുത്രൻ മരിച്ചു കിടക്കുന്നതു കണ്ടത് രാജാവ്, രാജ്യാധ്യക്ഷ, അതിന്നു കാരണമെന്താണെന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ അവർ, “ഞാൻ ചെയ്ത കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു മെൽക്കൽ പറയാം”. എന്നു പറഞ്ഞു ഇതു കേട്ട് രാജാവ്, “നിന്റെ അപരാധം എന്തായാലും കുറ്റമില്ലാത്തതല്ല” എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവർ, “കേരളൻ പോയാൽ വേറൊരു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു പ്രയാസമാണെന്നു ഇനിക്ക് ഭയപ്പെടുകയും, വേറൊരു മരിച്ചാൽ പുത്രനെക്കാണാത്തവേണ്ട, എന്റെ ജീവനെന്നൊക്കെയെന്നു എന്തൊരു പ്രയാസമാണെന്നു നിങ്ങളാവുക എന്നു വിചാരിച്ചും, ഞാൻ കൂട്ടിക്ക് വിട്ടുകൊടുത്തു. കൂട്ടി മരിച്ചാൽ കേരളൻ നാളെ പോയില്ല, കീഴ്ത്തന്നു. അപ്പോൾ വേറൊരു സങ്കടമുണ്ടായില്ല, ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചാണ് ഞാൻ ഈ ക്രമക്രമം ചെയ്തത്”—എന്നിങ്ങനെ രാജ്യാധ്യക്ഷൻ തുടർച്ച, രാജാവിന് നേർക്കിൽ വളരെ സന്തോഷം തോന്നി; രാജ്യത്തെ വളരെ പ്രശംസിച്ചു. അപ്പോൾ കേരളൻ അവരുടെ ഇടയിൽനിന്നു കേൾക്കുകയും തന്നെത്താൻ നിന്ദിച്ചു. ഈ ആപത്തുവന്നതു തന്റെ കുറ്റമാണെന്നു നിശ്ചയിച്ച് ശിഷ്യന്മാരെ എല്ലാം

വിളിച്ചു, രാജാരി ചെങ്കു പ്രവൃത്തിയെ അറിയിച്ചു. അവർ അതു കട്ടു മരിച്ചുകിടക്കുന്ന കുട്ടിയെയും കണ്ടു വളരെ ദുഃഖിതന്മാരായി നൽകാനായി, ആ കൈകളുടെ സമുത്ഭവത്തെയും കേൾക്കുക ഇങ്ങനെ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു “എന്റെ മേൽ ഉള്ള കേതികൊണ്ടാണ് ഇവൾ അതിപ്രമാണമായിരിക്കുന്ന പുത്രനു വിധം കൊടുത്തതു് അതുകൊണ്ട് ശ്രീഹരി ഈ കുട്ടിയെ ജീവിപ്പിച്ചുതന്നാൽ ഞാൻ ജീവനാടു കൂട്ടിയിരിക്കും, അല്ലെങ്കിൽ അഗ്നിപ്രവേശനം ചെയ്ത് എന്റെ ദേഹത്തെ ദഹിപ്പിക്കും, സംശയമില്ല” ഇങ്ങനെ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു ആ കൈൻ ഗോവരനെ സൂരിച്ചുകൊണ്ട് ഗീത അമളിക്കൊണ്ടും മന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഗതിവധപടരുന്ന സ്ത്രീകളെ വാൽ തുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ മദ്ധ്യായംവരെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, മരിച്ചുകിടക്കുന്ന കുട്ടി കണ്ണുനീഴിച്ചു, അവിടെ കൂടിയ ജനങ്ങൾ ആ ശബ്ദത്തെക്കുറേനേക്കി കൊണ്ട് മിക്കകരന്നു, ആ കുട്ടി എഴുന്നീറ്റി ജനം. കുട്ടിയുടെ സമീപത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന കൈൻ കുട്ടിയുടെ മുമ്പം കഴുകിച്ച് രാജാവിന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. രാജാവ് കുട്ടിയെ കണ്ടു വളരെ സന്തോഷിച്ച് ഭക്തനാട്, “ഹേ സ്വാമി, ഇനിക്ക് പുത്രമിത്രകളത്രാദികളെക്കൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. ദയാന്റെ സദനത്തെയും മാത്രമാണ് ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ കൈൻ ശിഷ്യന്മാരോട് “ഞാൻ ഈ രാജാവിന്റെ ഭക്തിയാൽ വശീകൃതനായിരിക്കുന്നു. എന്റെ ജീവകാലം ഭഗവാനും ഞാൻ ഈ രാജാവിനെ വേർപിരിയുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള കൈന്മാരെ ഉപേക്ഷിച്ചാൽ വലുതായ ധർമ്മ ഉണ്ടാവും. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഇവിടെ നീനും ഒരു ദിക്കിലേക്കും വരുന്നില്ല” — എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ ഗുരുസ്ഥാനം പാഞ്ഞുകൂട്ട് ശിഷ്യന്മാർ ഹോവാനായി പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ, രാജാവു തൊഴുതുകൊണ്ട്, അവരോട്, “നിങ്ങൾ ഏല്പുവരും സ്നാനം ചെയ്തു ഭക്തനും കഴിച്ചു ഹോകവിൻ, അതു ഇ

നിക്ക് ചലിയ അനുഗ്രഹമാണ്" എന്ന് പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ട ശിഷ്യന്മാർ എല്ലാവരും സ്നാനവും ഭക്ഷണവും കഴിച്ചു രാജാവിനാൽ സമ്മാനത്തനാമായി ചോദിക്കയും ചെയ്തു. ശിഷ്യന്മാരെല്ലാം പോയതിന്നുശേഷം, ഭക്തന്റേ, രാജാവുതന്നെ സകല പരിചയ്തയും ചെയ്തു വന്നു. ഇങ്ങിനെ ഭക്തശുശ്രൂഷകൊണ്ട് സകല പരപങ്ങളും നശിച്ചു് ആ രാജാവു് വിജ്ഞാപം പ്രസിദ്ധിച്ചു രാജാജ്ഞാവിനെ അനുഗമിക്കുകയും ചെയ്തു.

അന്നത്തരം അവരുടെ ഗുരുവായ്മിക്കെന്ന ഭക്തൻ ആ പുത്രനെ രാജ്യത്തിൽ രാജാവാക്കി വെച്ചു് യഥാർത്ഥം ഗവഹനെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ട് സഞ്ചരിക്കുന്നതും ചോദിക്കയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെയാണു് ഭക്തിയുടെ മാഹാത്മ്യം. ഇതു കേൾക്കുന്നവർക്കു ശ്രീവിഷ്ണുക്കു ലഭിക്കുന്നതാണു്.

അറുപത്തിനാലാം സർഗ്ഗം.

രാജപുത്രിചരിതം.

പുഷ്പകന്തിത്ഥത്തിന്റെ സമീപത്തിൽ ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. ആ രാജാവു അതി ഭാനശിഖരം വിഷ്ണുഭക്തനും വിഷ്ണുഭക്തന്മാരെ പൂജിക്കുന്നതിൽ അതി കല്പനയും ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നു് ഒരു പുത്രിയുണ്ടായി. അവളെ വ്യക്തനപ്പോലെ വളർത്തി. ആ കന്യക അച്ഛന്റെ നടുവടി കണ്ടിട്ടു് വളരെ ഭക്തിയുള്ളവളായി വെച്ചു. ദിനാന്തരം വിഷ്ണുഭക്തന്മാരെ കാൽകഴുകിച്ചു് ആ ജലം തന്റെ ശിരസ്സിൽ ധരിച്ചു് അവരെ പൂജിച്ചതിന്റെ ശേഷമേ അവൾ ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെയുള്ള നിഷ്കാരുണാടകത്തി ആ കന്യക വളന്നുവന്നു. വിവാഹത്തിന്നു

അതില്ല" എന്നുപറഞ്ഞു. ഉറക്കം കരയുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ആ രാജ്യവാസികളായ ജനങ്ങൾ എല്ലാവരും കട്ടിക്കയകണ്ടു, എല്ലാവരും വൃശ്ചനിച്ചുകൊണ്ടുനിന്നു. അപ്പോൾ രാജാവി അവരോട്, "എന്റെ അച്ഛന്റെ ശ്മശാനത്തിൽ ഇങ്ങനെവരുന്ന എന്റെ സ്വഹൃദന് രാജ്യം കൈമാടണം. അപ്പോൾ അച്ഛൻ വിജ്ഞാപനം വരുത്തി, പക്ഷെ പൂജിച്ചു അവന്റെ പാദത്തിൽക്കൊണ്ടു കുളിപ്പിച്ചു. ഭാരതവാൻ മരിച്ചു കട്ടിയുടെ അടുക്കലായിത്തന്നെ ശ്രീനാരായണസ്തോത്രം പൂജിച്ചു കട്ടിയെ മീവിപ്പിച്ചു. ഞാൻ ഇങ്ങനെ എന്റെ അച്ഛന്റെ ശ്മശാനം രാജ്യം വളരെ കഴിഞ്ഞു. അതു കൊണ്ട്, ഈ ഗ്രാമങ്ങൾ ഭാരതവാൻ ആരെങ്കിലും വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അവരെ വരുത്തി കട്ടിയെ മീവിപ്പിക്കുക." ഇങ്ങനെ രാജാവി പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവർ പോയി. "ഞങ്ങൾ ഇതുവരെ വിജ്ഞാപനം കൊണ്ടും കട്ടിയെ പൂജിക്കുന്നതാണ്. ഭാരതവാന്റെയടുത്തു ആയിരുന്നതെന്നും, അവന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നും പറയുക." ഇതു കട്ടപ്പാൾ രാജാവി, "എന്റെ ഭാരതം ഭാരതവാൻ വല്ലവർക്കും അറിയാം. എന്റെ അച്ഛന്റെ ശ്മശാനത്തിൽ ഭാരതവാൻ പൂജിക്കുന്നതു അവർ കണ്ടിട്ടുണ്ട്." — എന്നുപറഞ്ഞു. ആ രാജാവി വളരെ മാധുര്യം കണ്ടതാകെ ഭംഗിയെ വെച്ചു ഭംഗം വെച്ച്, "ഞാൻ എന്നാണ് ചെന്നു?" എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ആ രാജാവു പറഞ്ഞു, "നീ ഭാരതവാൻ അറിയുമല്ലോ. ഈ ഗ്രാമങ്ങൾ ആരെങ്കിലും വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഭംഗം കട്ട കൊണ്ടുവരി." ഇതു കട്ടപ്പാൾ ഭംഗിപറഞ്ഞു, "ഹേ! മഹാരാജാ! ഞാൻ ഇപ്പോൾ വരുന്ന ഭാരതവാൻ കണ്ടിരിക്കുന്നു. കൂടാതെ മരിച്ചിട്ടുള്ള ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. അവർ ചോരക്കൽ വന്നു വരുന്നതാണ്. ജനനാശം വരുത്തുന്നതാണ്." ഇതു കട്ട, രാജാവ് വളരെ സന്തോഷമായി, ഭംഗം ഭാരതവാൻ വരുത്തി, അവർ പൂജിച്ചു പാദത്തിൽക്കൊണ്ടു കട്ടിയുടെ മേൽ കട്ട

വന്നു നന്നായി. അന്നത്തന്നെ രാജാവ് ആ ഭക്തന്മാരെ നമസ്കരിച്ചു. ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: —“ഹേ! ഭക്തന്മാരെ! നിങ്ങളെ വരുത്തുവാനുള്ള കാരണം പറയൂ. ഈ ദേശം യാതൊരു രോഗവും കൂടാതെ മരിച്ചുപോയി. അപ്പോൾ കുട്ടിയുടെ അമ്മ ഏറുന്നാട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: ഈ നഗരത്തെ വിജ്ഞാപനമാർഗ്ഗം ഉണ്ടാക്കി വരുത്തി പൂജിച്ചാൽ അവർ കുട്ടിയെ ജീവിപ്പിക്കും. അവരെ പ്രാർത്ഥിക്കുക, എന്നും അവളുടെ അച്ഛന്റെ ധർമ്മം ഇങ്ങിനെ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നും സത്യമായി പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഭക്തന്മാരെ വരുത്തി പൂജിച്ച് പാദതീർത്ഥം കുട്ടിയുടെ മേൽ തട്ടിച്ചത്. ഇനി ദയാമാക്കാണ് ഇതിന്റെ ഗുണഭോക്താവ്. ഇങ്ങിനെ രാജാവു പറഞ്ഞതുകേട്ട്, ഭക്തന്മാർ അന്നേതന്നെ ഭവതുമാണെന്ന്, അല്ലാഹിയുടെ കയ്യിൽ, ഉണ്ടാകുമെന്നും. അപ്പോൾ അതിൽ അതിർക്കുമെന്നു ഒരു വൃദ്ധൻ “ഹേ ഭക്തന്മാരെ! രാജാവിന്റെ ഭക്തി മനോഹരം. ഈ മരിച്ച കുട്ടി ജീവിക്കുന്നതുവരെ നമ്മൾ എല്ലാവരും ഇവിടെത്തന്നെ ഇരിക്കണം. ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ കുട്ടിയെ ജീവിപ്പിച്ചു തന്നിട്ടില്ലെങ്കിൽ നമ്മൾക്കു മരിക്കേണ്ടതാണ്” എന്നുപറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞതുകേട്ട് മറ്റൊരാളും സമ്മതിച്ചു. ഒരു വസ്ത്രം കൊണ്ടാച്ച് ആ കുട്ടിയെയും അതിൽവെച്ച് അവർ എല്ലാവരും കൂടിയിരുന്ന് ഭഗവാന്റെ സ്തുതിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

ഇങ്ങിനെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് നേരം അന്യമായി. രാജാവ് മറ്റൊരു സകലജനങ്ങളും മരിച്ചുപോലെ ഇരുന്നു. ഇങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ ആ കുട്ടിയുടെ അവയവങ്ങൾ ഇളകുവാൻ തുടങ്ങി. അതു കണ്ടപ്പോൾ ജനങ്ങൾക്കു സന്തോഷം ഉണ്ടായി. പിന്നെ കറുപ്പുവേണം കഴിക്കുമ്പോൾ കുട്ടി ഏഴുനിറവിരുന്നു. ഇതു കണ്ടപ്പോൾ രാജാവ് അതിസന്തോഷത്തോടുകൂടി ഭക്തന്മാരെ പാദങ്ങളിൽ വിളി നമസ്കരിച്ചു. “ഹേ ഭക്തപ്രഭുന്മാരെ! മരിച്ച കുട്ടി ഇതാ

ജീവിച്ചു" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ, ആ ഭക്തന്മാർ കണ്ണുനീർച്ചു നോക്കി. അപ്പോൾ കൂടി ജീവിച്ചു എഴുന്നീറ്റു ഇരിക്കുന്നതുകണ്ടു. പിന്നെ സ്തുതികളല്ലാം തരിയാക്കി. അപ്പോൾ രാജാവിന്നു ഭക്തന്മാരുടെ പാദങ്ങളിൽ നമസ്കരിച്ചു.

അന്നേരം രാജാവ് അവരെ സ്നാനംകഴിപ്പിച്ചു ക്ഷണവും കഴിപ്പിച്ചു, താനും ഭക്തനാകുകയും പിന്നെ രാജാവും, ബന്ധുക്കളും, പരമാനന്ദസദൃശത്തിൽ മുങ്ങിയവരായിട്ട്, ഭക്തന്മാരെ അവിടെത്തന്നെ അനുസരിക്കുവാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു. അപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞു. "ഞങ്ങൾ ജഗന്നു മുമ്പറിയിക്കപ്പെട്ടിട്ട് ഭഗവദ്ദേവനാകുകയും ഇങ്ങനെയൊന്നു വരാം. അതുവരെ പോൽ ഭഗവൽപ്രാപ്തനായൊരാളിന്നു ഇരിക്കുക ഹിംസയെ തുടർച്ച, വിഷ്ണുപൂജയുംചെയ്ത്, ഭക്തിയോടുകൂടി ഇരിക്കുക. ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുവാനായി ഭവാന്റെ രാജ്യവാസികൾക്കും കല്പനയുണ്ടാകട്ടെ." ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞ് അവർ ഭഗന്നു മുമ്പുതന്നെ പോവുകയും ചെയ്തു. രാജാവ് അവരുടെ വാക്കിനെ ഭക്തിയോടെ സ്വീകരിച്ചു രാജ്യത്തിൽ എല്ലാവരും കല്പനയുണ്ടാകട്ടെ" അന്നും വിഷ്ണുവരണയും വിഷ്ണുഭക്തന്മാരും പൂജിച്ചു, ഹിംസയെ തുടർച്ച സത്യമർത്ഥികളോടുകൂടി രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്യാനാക്കിത്തന്നു; ഭക്തന്മാരുടെ സംസ്കൃതികിത്തം ക്രമത്തിൽ ഭക്തിവർദ്ധിച്ചു മഹാഭക്തനായി സലക സുഖങ്ങളും അനുഭവിച്ചു അന്ത്യത്തിൽ വിഷ്ണുപദത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

അ രൂ പ ത്ത ത്ത ഞ്ഞ ഞ്ഞ ഞ്ഞ

സ പ ഞ്ഞ ക ര ച നി ത്ത

ഭക്തിനീലിനിയിൽ പ്രീതിപരമായൊരു എന്നു പേരുള്ള ഒരു ഭക്തന്റെ. അവിടെ പ്രസംഗപ്പെട്ടതായ പ്രീതിയെന്നു മനസ്സിലാക്കി

ഒരു കോളത്തിൽ ആ ശ്രീമംഗനാഥൻ തന്നെയും കല്പകൃഷ്ണൻ
 ന്നും അവിടെ പ്രാഥമികമായി വെട്ടിക്കുറിച്ചിരിക്കുന്നു, മറ്റുള്ളവർക്കും
 ആ ദേവനെ ഭജിക്കുന്നു. അന്നുതന്നെ ഭജനം അവി
 ടെവന്ന് അവർവരുടെ അഭിഷേകമായിരിക്കുന്നത് ആ ദേവ
 നെ ഭജിക്കുന്നു. ആ കോളത്തിന് സമീപം വസിക്കുന്നവരായ
 ഒരു സമുദായം, തട്ടാമന്ത്, ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ഒരു
 അൻ അമ്മയും, ഒരു അൻ മക്കളും തുടങ്ങി. ആ ദി
 ക്കിൽ വന്നിരുന്ന ഒരു ഭക്തൻ അവരോടു ഭക്തിപ്രദമായ ഉപദേശ
 ശിക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആവർത്തനഭക്തനായി ഭ
 വിച്ചു. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ, ഒരിക്കൽ അവർ അകാശം
 മായി മനസ്സിൽ ഇങ്ങനെയൊരു “ഈ ശ്രീമംഗനാഥൻ
 ന്നെയും പുതിയതായി നിർമ്മാണം ചെയ്യേണ്ടതാണ് അതിന്നു ന
 ത്താക്കൾക്കുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കേണ്ടതാണ് കിട്ടുന്നതാണ്” —
 എന്നിങ്ങനെ ആവർത്തനത്തിൽ ആദ്യമായി ചിന്താശ്രമങ്ങൾ
 തുടങ്ങി. ഇങ്ങനെയൊരു പക്ഷം “ഈ ഗ്രാമത്തിൽ ഉള്ള അതിയ
 ന്നവനായ നാസ്തികൻ വീട്ടിൽപോയി അദ്ദേഹം സേവിച്ചു. അ
 വർത്തനം ആവർത്തിച്ചു നിന്ന് ഒരു ധനം കണ്ടെടുത്തു നന്മ
 കോളത്തിൽ അങ്ങനെയൊരു ചെയ്യും.” — ഇങ്ങനെയൊരു അവർ
 കണ്ടെടുത്തു നിശ്ചയിച്ചു ആ നാസ്തികൻ ഗ്രാമത്തിൽപോയി വെട്ടിക്കുറിച്ച
 കോളത്തിൽ പാഞ്ഞു. ഏകദേശം അങ്ങനെയൊരു ചെയ്യും
 ആവർത്തിച്ചു ചെയ്തു അവർ തന്നെ നന്മകൊണ്ട് ചിന്താശ്ര
 മം ചെയ്തു മറ്റൊരു വിചാരിച്ചുതാണ് വന്നത്. ഇന്നു അവർക്കു
 ഇങ്ങനെയൊരു ചെയ്യും. ഇങ്ങനെയൊരു അവർ പാഞ്ഞുവെട്ടി, നാ
 സ്തികൻ, “നന്മകൾ ഉണ്ടാകെ അത്യാവർത്തിച്ചു” എന്നു പ
 രമ്പം. ഇങ്ങനെയൊരു അവർ അവിടെ ആവർത്തിച്ചു തന്നെ
 ചെയ്തു. അവർ ആ ഗ്രാമത്തിൽ ധനങ്ങൾ എടുത്തുകൊണ്ടു
 നന്മ. എന്തെന്നു ചുറ്റും കണ്ടെത്തി ആവർത്തിച്ചു തന്നെ

തലിക്കിലും കണ്ടില്ല. വളരെ വിലപിടിച്ചതായ ഒരു ദേവീപ്രതിമയെ ഒരു അറയിൽ വെച്ചിരിക്കുന്നത് കണ്ടു. അവർ വിചാരിച്ചതുപോലെ താഴെത്താഴെ ദ്രവ്യവും കണ്ടുകിട്ടാത്തതിനാൽ, ആ ദേവീപ്രതിമയെ തന്നെ കള്ളികൊണ്ടുപോകുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഒരുദിവസം രാത്രിയിൽ ഏല്പാവരും ഉറങ്ങിയതിന്നുശേഷം, അവർ രണ്ടാളുംകൂടി ആ പ്രതിമയെ വെച്ചിരിക്കുന്ന മുറിക്കകത്തു കടക്കുവാൻ വഴിനോക്കിത്തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ആ മുറിയിൽ ഒരു കിളിവാൻ കണ്ടു. വളരെ പ്രയത്നപ്പെട്ട് കിളിവാൻകീഴിൽക്കൂടി അങ്ങോട്ടുനോക്കുവാൻ ആ മുറിയിൽ ഇറങ്ങി വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ട് ആ പ്രതിമയെ എടുത്തു മരമകന്റെ ഒരു കയ്യിൽ കൊടുത്തു. താൻ പുറത്തേക്കു കടക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ, ഒരു വിധത്തിലും കടക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

അപ്പോൾ അങ്ങോട്ടു മരമകനോടു, “ഞാൻ നിന്നോടു ഒരു കാര്യം പറയാം. അതു ചേർക്കുക. അല്ലാതെ ഇപ്പോൾ വേറെ ഒരു ഉപായവും ഇല്ല. നീ വേഗം എന്റെ ശിരസ്സിനെ അറയ്ക്കു് ഈ പ്രതിമയെയുംകൊണ്ടു പോവുക. അല്ലെങ്കിൽ ഈ മുറിയിൽ എന്നെ കണ്ടാൽ നമ്മളെ രണ്ടാളെയും കൊല്ലും. അതു കൊണ്ടു് നീ എന്റെ ശിരസ്സിനെ മുറിച്ചു പ്രതിമയെയും എടുത്തു കൊണ്ടുപോയി ഭക്ഷത്രനിർമ്മാണം ചെയ്യുക. ഇനി നീ ഒട്ടും ആലോചിക്കാതെ” എന്നു പറഞ്ഞു.

മരമകൻ ഇതു കേട്ടു് അങ്ങോട്ടു് ശിരസ്സിനെ അറയ്ക്കു് പ്രതിമയെ രാത്രിയിൽത്തന്നെ തന്റെ ധൂമ്രത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചു് നാസ്തികന്റെ ധൂമ്രത്തിൽ മുമ്പെ കിടത്തിയിരുന്ന കിടക്കയിൽത്തന്നെ കിടക്കുകയും ചെയ്തു. അവൻ അങ്ങോട്ടു് ശിരസ്സിനെ വെട്ടി പ്രതിമയെയും കൊണ്ടുപോയ കുന്നത്തിൽ, അങ്ങോട്ടു് ശ്രീകംഗനാ പ്രഭാവംകൊണ്ടു പിന്നെയും നീ പണ്ടാകി. ആവൻ ആ മുറിയുടെ വലിൽ ഇറങ്ങു് പുറത്തു

வரஸ் மருமகன் கிடங்கு டீக்கில் வரஸ் நுரெண்டைப்பத கிடங்குகளையும் சம்பந்தம். ரெவிலை ஸ்டீரீனீஸ் எவ்வாறு கலத்தில் கலக்கப் படுகிறது என்பதை மருமகன் மருமகன்.

അമ്മാമ്മൻ പറഞ്ഞു. “ശ്രീമാംഗത്താലമൻറെ കൃപക്കൊ
പാണ്ടയെത്തോളമെത്തന്നെയായിട്ട് നിന്റെ നാളെക്ക
”. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു ചിന്ന അമ്പൽ രണ്ടാളും
പ്രവൃത്തിഭോക്താക്കളായിത്തീർന്നു. നാന്നൂറുകൾ മാവി
നാ നോക്കുമ്പോൾ പ്രതിമയെ വെച്ച ദിറിയുടെ വാ
കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. അകത്തുപോയി നോക്കുമ്പോൾ,
കണ്ടില്ല. അപ്പോൾ അവൻ മോഹിച്ചു ഭൂമിയിൽ വീ
വ ബോധംവന്ന് വളരെ ദുഃഖത്തോടുകൂടെ കരഞ്ഞു.
ഒന്നിറു ആ ഭൂതന്മാരെ രണ്ടാളയും വീളിച്ച് കോപ
നടന്നു. “നിങ്ങൾ രണ്ടാളും ഇവിടെ ഉണ്ടായേ
? അകത്തു കള്ളന്മാർ കടന്നതു നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞി
ങ്ങിനെയുള്ള ഭൂതന്മാർ ഇനിക്കാവശ്യമില്ല. നിങ്ങൾ
കവിൻ” ഇതുകേട്ട് ഭൂതന്മാർ രണ്ടാളും വളരെ സ
ഹിതപാശ്വത്ത് അവരുടെ ഗൃഹത്താലക്കു പോയി.
സംഭവത്തെക്കുറിച്ചു. ചിന്ന പ്രതിമയെ ഏറ്റേതു
കണ്ടു കേൾക്കും അത് മനോഹരമായി തമ്മിച്ചു ഇ
ന്ന് ഭക്തിയുടെ മാഹാത്മ്യം. ശിരസ്സു മുറിച്ചിട്ടുള്ളതി
ഉണ്ടായി. ശ്രീമാംഗത്താൽ ഇപ്പോഴും ഈ ചുരുക്ക
തെ ജനങ്ങൾ പറയുന്നു. അന്താൻ ഭക്തികൊണ്ടു
നടന്നു മാഹാത്മ്യമുള്ള.

അദ്ദേഹം ന
 ണ്ടു് ഒന്നരനാ
 വന്നു.കിട്ടുന്ന
 മലയാളഭാ
 ഷല എഴുതി
 ത്തിൽ തുറന്ന
 പ്രതിമയെ
 ണം. പിന്നെ
 പരിഭാഷ എ
 രത്തമുള്ള പ
 രമമനോഹര
 ുറപ്പു് ഇ
 രട്ടനാളപര
 മനോഹര
 കൗച്ചമെന്ന
 ന്നു. പ്രസ്താ
 ത്തിൽ സാമുവേ
 മലയാളം
 പൂജതമുള്ള
 സ്ഥാപിക്കാ

അ ര ങ്ഗ മം

ശ്രീമാനവ്യായാചരിതം.

വിഷ്ണു, മധുരമാർദ്ദത്തിൽ ഒരു രാജാർക്കുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ദൈവം പൂവകർമ്മലകൊണ്ടു കഴുതോഹിയാതി ഭവിച്ചു. ഭൂമിയിൽ ഉള്ള ആനകൾ ഭയപ്പെട്ടു ഉപാധിചെയ്തും, അവർ ഗതനം ഒരു ശാലയും ഉണ്ടായില്ല. അവർപ്പാൽ രാജാവു രോഗംകൊണ്ടു അതിദുഃഖിതനായിട്ട് പ്രാശ്നം തീർത്തതിൽ പോയിക്കിട്ടുകയാണെന്നു വാചാരിച്ചു വ്യാജപ്പട്ടാമ്പൽ അവിടെ സമയമായ ഒരു ദിവസം വന്നു ചെവിനോടു പറഞ്ഞു. 'ഈ രാജാവ് ഭയാൻ എന്നിനാണു മരിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നതു' രോഗംകൊണ്ടാണെന്നതിൽ, ഭയാൻ മരണമുണ്ടു. രോഗം മൂന്നു ദിവസംകൊണ്ടു മാറിത്തരാം, എന്നു ബാൻ സകാ ചെയ്തതായും. എന്നാൽ ഒരു അയന്നായ ഒരു ജീവനാട്ടുകാരി എന്നിവരുടെയും, അയന്നായാണു ഭയപ്പെട്ടു ഉണ്ടാകുന്നത്." ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട്, രാജാവ് അതി സന്തോഷത്തോടു കൂടെ ഒരു വ്യായാസം ചെയ്തു, 'എന്തിനാണി ജീവനാട്ടുകാരിയെ ഒരു അയന്നായനെ പഠിച്ചു വേഗം കൊണ്ടുവരി, ഇനിക്ക് ഭയപ്പെടുന്നിനാണ്' രാജാവ് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട്, വ്യായാസം ചെയ്തു, 'ഈ നാലുദിക്കിലും തിരഞ്ഞു. അയന്നായനും ഒരു കളത്തിൽ ഒരു കയ്യിൽ മണൽ അയന്നായൻ ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് വ്യായാസം ചെയ്തു പഠിക്കുവാൻ ഉപായം നോക്കി. അവർപ്പാൽ അയന്നായനും പറഞ്ഞുപോയി. ഇങ്ങനെ അവൻ ദിവസം ചില ദിവസങ്ങളെല്ലാം പ്രയാണപ്പെട്ടിട്ടും അവയെ പഠിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവർപ്പാൽ രാജാവ് വ്യായാസംകൊണ്ടാണെന്നു മേ. അപ്പോൾ അവൻ വന്നതിൽ ഇനി നീ മൂന്നു ദിവസത്തിലക

ഇത് ഹംസരത്ന കൊണ്ടുവന്നു തന്നിട്ടില്ലെങ്കിൽ അപ്പോൾ നിന്നു കയ്യുറയത്തോടുകൂടി കൊന്നുകളയും എന്നുപറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ട് വ്യായൻ അപ്പോഴ് ചെടി പിടന്നതും കളത്തിന്റെ കരയിൽ പോയി നേ.ശരണവാരി, അവിടെ ഒരു വിജ്ഞാപനം ഇരുന്നു പൂജിക്കുന്നതും ആ പൂജയുടെ സമീപത്തിൽ ഒട്ടും അരില്ലാ ഒരു ഹംസരത്നം നടന്നുവെക്കുകയെന്നതും കണ്ടു. ഈ അത്യാശ്ചര്യത്തെ കണ്ടിട്ട് വ്യായൻ ഇങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചു “ഹംസരത്നം ദിവ്യവസ്തുവത്രേ കണ്ടിട്ട് അപ്പോഴുണ്ടല്ലോ, അതുതന്നെ ഞാനും ദിവ്യവസ്തുവത്രേ കണ്ടിട്ട് നാളെ രാവിലെ വന്ന് ഇവയെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി രാജാവിന് കൊടുക്കാം.” — എന്നിങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ച് തന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കു പോയി ദിവ്യവസ്തുവെ നേരത്തോൾ ചെങ്കോട്ടയ്ക്കു സമർപ്പിച്ച്, പിറോളിവസം രാവിലെ കളിച്ച്, നല്ലപറ്റും ഗോപിയും മാറും കളിച്ച്, തുളസിക്കലയും കഴുകിയിട്ട്, രാജകുഞ്ഞു എന്ന് ഉറപ്പു ചൊണ്ടുകൊണ്ട് ആ കളിക്കായിൽ പോയിരുന്നു. ആ വ്യായൻ വന്നതു കണ്ട് ഇതുതന്നെ ഉപദേശിക്കുന്നതെന്നു സംശയിച്ച് ഹംസരത്നം ഹംസരത്നം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “ഇവൻ വ്യായനൻ കളിച്ച് നാളെ ഉപദേശിക്കുന്നതാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്. ഇവൻ അതി ദൈവനായ വ്യായനൻ”. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ഹംസരത്നം പറഞ്ഞു: “ഇവൻ നമ്മളെ ഉപദേശിക്കുന്നതാണ് വന്നിരിക്കുന്നതെങ്കിലും, നാം അതുതന്നെ ഉപദേശിക്കുന്നതാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഈ വ്യായൻ ദൈവമെന്നു വിശ്വസം നമ്മെ ഉപദേശിക്കുന്നവനും, അതു കണ്ടപ്പോൾ നമ്മൾ അപ്പോഴ് ചെടി പിടന്നതിന്നു കലയും ദിവ്യവസ്തുവെന്താ അടുത്തു ചെല്ലാതെ നടക്കുന്നതു കണ്ട ആ വേദം കളിച്ച് വന്നിരിക്കുകയാണ്. അതുതന്നെ അമ്മൻ വേദം വെറുതെ ആവില്ല ഭഗവൽക്കേവേദത്തിന്റെ പ്രകാരം പ്രകാശമാകട്ടെ ഭഗവന്നാമോച്ചാരണത്തിന്റെ പ്രകാരം

കൊണ്ടും താമസൻ്റെ അഭീഷ്ടം സാധിക്കും, സംശയമില്ല. അതു കൊണ്ട് നമ്മൾ പൗന്നുപോകുന്നതു പശ്ചാത്താപം ഇവൻ പിടിച്ചു നമ്മളെ ഹിംസിക്കുമായിരിക്കും. ജനിച്ചാൽ മരിക്കൽ ഉരിക്കും” — എന്നിങ്ങനെ ഹംസി പാഞ്ഞു കേട്ടു ഹംസവും അതിനെ ശല്യീകരിച്ചു. ഇങ്ങിനെ ഉപാച്ചു് ആ ദിവ്യപക്ഷികൾ അവിടെ നിന്നു് ഇടകിടയ്ക്കു ഇല്ല. അപ്പോൾ വ്യായാസം ചെയ്ത അടുത്ത ചെന്ന് ഹംസത്തിനെ പിടിച്ചു; അതുകണ്ട് ഹംസി ഭയത്താൽ ഹത്താൽ വശികൃതനായ്തു് താൻ തന്നെ വ്യായാസൻ്റെ ദൈവത്വം ചർച്ചിക്കുക; അപ്പോൾ വ്യായാസൻ അതിനെയും പിടിച്ചു് അന്തർഗൃഹത്തിൽ പോയി, ഒരു കൂട്ടങ്ങാടി അതിൽ ആ പക്ഷികളെ ഇട്ടു് രാജാവിന്റെ സന്നിധിയിൽ കൊണ്ടുപോയി കൊടുത്തു. രാജാവു് വളരെ സന്തോഷിച്ചു് അവനെ നല്ല സമ്മാനങ്ങളെല്ലാം കൊടുത്തു വട്ടു. അനന്തരം ദൈവഭൂതനെ വശത്തി പക്ഷികളെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ദൈവഭൂതൻ വളരെ സന്തോഷിച്ചു് ഭോഗശാസിക്കു് ഈ ഭേഷ്യപണ്ടെ ഉണ്ടാക്കുമെന്ന് ആരംഭിച്ചു. രാജാവിനോടു് ദൈവഭൂതൻ പറഞ്ഞു “ഹെ രാജാ! ഭവാനു് സ്നാനം കഴിച്ച് ഇവിടെ വന്നിരിക്കുക. ഈ ഹംസത്തിനെ കൊണ്ട് അതിന്റെ ചേരയിൽ ഒരു ഭരണാധികാരിയു് ദേഹത്തിൽ ഭേഷ്യംണം” — ഇതുകേട്ടു് രാജാവു വന്നിരുന്നു. ദൈവഭൂതൻ ഹംസത്തിനെ കൊല്ലുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ, കേരവശലനായ ഭഗവാൻ അതിനെ അറിഞ്ഞു് “പക്ഷികളെ കൊല്ലുവാനാണെങ്കിലും എന്റെ ഭക്തന്റെ വേഷം വരാത്തതാൽ പരിച്ചു പക്ഷികളുടെ അടുക്കൽ ചെന്നപ്പോൾ ആ വേഷത്തിന്റെ പലം കൊടുപ്പാൻ അവർ മരിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചു് പറഞ്ഞുപോകാതെ വ്യായാസൻ്റെ ദൈവത്വം അകറ്റുട്ടു. അതുകൊണ്ടു് ആ പക്ഷികൾ എന്റെ ദയാക്കരന്മാർ തന്നെ സംശയമില്ല. അതുകൊണ്ട് അറകു പക്ഷികളെ കഴികയില്ല”. ഇങ്ങിനെ നിശ്ചയിച്ചു്, ഭഗവാൻ ഒരു ദൈവഭൂതൻ്റെ തു

പറഞ്ഞു, കൂടെ മനസ്സകളും എടുത്തുകൊണ്ട് മാന്യമായി
 യൽ എത്തി, രാജാവുനോട്ടം ചോദിച്ചു “ഹേ രാജൻ! ഏതി-
 നാണ് ഭയാൻ വെറുക്ക പക്കിക്കള കൊല്ലുന്നത്? രോഗശാസി
 ക്കാണെങ്കിൽ കൊല്ലേണ്ട, എന്തെങ്കിലും കൈയിൽ താപ്യ പ്രമാണമു-
 ന്നതലം ഉണ്ട് അതു കൊണ്ട് പിരിട്ടിയാൽ സകലവധ കഷ്ട-
 രോഗങ്ങളും നശിക്കും സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ പരീക്ഷിച്ചു നോക്കേ-
 ഈ കഠിനകർമ്മമായ ഹിംസയെ ത്യജിക്കുക” ഇതു കേട്ടപ്പോൾ,
 രാജാവ്, അങ്ങിനെ തന്നെ എന്നു സമ്മതിച്ചു ഉടനെ വൈദ്യൻ
 തെയ്യം കൊടുത്തു, രാജാവു അതു വ്രണങ്ങളിലൊക്കും തേച്ചു
 തുടർപ്പാൾ, എന്തൊരുതരമാണ് പരമേശ്വരൻ? വ്രണങ്ങൾ ഉ-
 ണ്ടായിരുന്നതല്ലാ ഉണങ്ങി അടഞ്ഞുപോയി. രാജാവുന്റെ ദേ-
 ഹം മുഴുവനകൽ അധികം വസാനമുണ്ടായി ഭവിച്ചു ഇതു
 കണ്ട് ജനങ്ങൾ വളരെ നടുങ്ങിപ്പോയി. പ്രവഞ്ചത്തിൽ ഈ ക-
 ഷ്ടരോഗം മാറുന്നത് അസാധ്യമാണ്. ഇതു ഇത്രവേഗം മാറിയതു
 കണ്ട് വളരെ സന്തോഷിച്ചു വൈദ്യരൂപത്തെ ധരിച്ച ഗോ-
 വത വേഗം സമീപിച്ചു ഏഴാറും തൊഴുതുകൊണ്ട്, ചാണ്ടു-
 “ഹേ വൈദ്യരാജ് ഭയാൻ കൂപാകാണ് മഹാരോഗസമുദ-
 ത്തിൽ മുങ്ങുന്നവനായ ഏതാനു ഉദ്ധരിപ്പിച്ചു എന്തൊരു ഭരണം സ-
 ഫലമായി. ഇതിന്നു ഞാൻ എന്താണ് പ്രത്യുപകാരം ചെയ്യു-
 ണ്ടത്? ഭയാൻ എന്നാണ് ഇഷ്ടമായത്, ഇതു പറയുക” ഇങ്ങി-
 നെ രാജാവു പറഞ്ഞുകൊടുത്തു, വൈദ്യൻ ചരിച്ചുകൊണ്ട് പറ-
 ഞ്ഞു: “ഹേ രാജൻ! ഭയാൻ എന്നാൽ ദൈവം അനുസരണമുള്ള
 ഒരാളിൽ ഈ ഹിംസയെല്ലെ എനിക്ക് അധികം ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസ-
 തായി വല്ലതും ഇനിക്ക് അനുഭവമുണ്ടെങ്കിൽ, അതു എന്തൊരു
 ഗുണവിന്യ കൊടുക്കുക. ഈ വൈദ്യശ്രേഷ്ഠൻ എന്നു ഇപ്പോൾ
 അറിയുന്നില്ല. ഞാൻ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭവനത്തിൽ വളരെ കാ-
 ലം താമസിച്ചു വിദഗ്ദ്ധനായും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്” — എന്നിങ്ങനെ ച-

നന്നു് ആ ദൈവദൂതന്റെ വീട്ടുപോലും പോലും ആ ദൈവദൂതന്റെ അച്ഛനമ്മമാരുടെ പോലും താഴ്മയുടെ പോലും പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ മനസ്സാലും പുല്ലാവരും അതു സത്യമാണെന്ന് തന്നെ വിചാരിച്ചു. രാജാവു് ആ ഹാസങ്ങളെ ആ ദൈവദൂതപ്രകാരമുള്ള ഗേവന്നു കൊടുത്തു. അപ്പോൾ ഗേവന്നു് ആ പക്കികളെയും കൊണ്ടു് ഗ്രാമത്തിൽ നിന്നു പുറത്തുപോയി, പക്കികളെ രണ്ടിനേയും വിട്ടു അപ്പോൾ ആ പക്കികൾ ഗേവന്നോടു് “ഹേ ധന്യ! ചോന്നാൽ ഞങ്ങൾ കൊടുപ്പട്ടു അല്ലെങ്കിൽ ആ രാജാവു് ഞങ്ങളെ ചെവറത കൊല്ലുവാനിരുന്നു” എന്നു പറഞ്ഞു പറന്നു പോയി. ഗേവന്നു് മറഞ്ഞുപോകയും ചെയ്തു.

അ നന്മയും രാജാവു് ഭവനവന്ന ദൈവദൂതനു വളരെ ദിവ്യങ്ങളെ പല്ലം കൊടുത്തതു സൂചനായി വശിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ ഹാസങ്ങളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന വ്യാധനും പിന്നെ ആ ദൈവദൂതനെ ക്രമിച്ചില്ല. “ഞാൻ മിഥ്യദാവണം ധരിച്ചിട്ടു കൂടി ആ പക്കികൾ എന്നെ വിശ്വസിച്ചു് ഇനിക്കു വശഗന്മാരായി. അങ്ങിനെ ഇരിക്കാം, ഈ ദേവനും യഥാർത്ഥമായിട്ടുള്ളതാണെങ്കിൽ, ഇനിക്ക് ദുഷ്ടമായിട്ടുള്ളത് എന്താണ്?”—ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു് വ്യാധനും ആ ദേവനും ക്രമിക്കും. ഒരു ഗേവന്നാദോദ്ധാരണം ചെയ്തു് കേരളത്തെ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. ഈ ദേവനോടോദ്ധാരണം ചെയ്തു് കേരളത്തിലെ ഇങ്ങിനെയാണു് കേരളത്തിലെ അധികവും ദുഷ്ടനായ വ്യാധനും കേരളത്തിലെ കേരളത്തിലെ കേരളത്തിലെ വിവിധ. അതു കൊണ്ടു്, കേരളം സകലവും കേരളത്തിലെ കേരളത്തിലെ. ഗേവന്നു് തന്നെ എല്ലാകലത്തും എല്ലാവിധിലും തന്നെ കേരളത്തിലും കേരളത്തിലെ കേരളത്തിലും കേരളത്തിലും. ‘അനൃഗമണന്മാരുടെ എണ്ണത്തന്നെ ശരണംപ്രാപിച്ചു് എന്നതന്നെ വിശ്വസിച്ചു കേരളത്തിലെ കേരളത്തിലെ കേരളത്തിലെ ഞാൻ തന്നെ വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു’ എന്നത്രീ ഗേവന്നു്.

ഒന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുതന്നെ, ഭഗവാൻ ഉള്ള വിശ്വം സർവ്വതരീതി തന്നെയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഇതു വായിക്കുന്നവരും കേൾക്കുന്നവരും ഭക്തി വളർത്തുകയും ചെയ്യും.

അനുപമനാഭം സത്യം

വൈദ്യഭക്തിപരിതം.

പണ്ട്, പടിഞ്ഞാറെ ദിക്കിൽ, വളരെ പുനയായ ഒരു വൈദ്യൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ സന്തതിയില്ലാത്ത ദുഃഖിതനായിരിക്കുമ്പോൾ, അവന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ഒരു വിഷ്ടഭക്തൻവന്നു. അപ്പോൾ വൈദ്യൻ ഭക്തിയോടെ നമസ്കരിച്ചു ചുമച്ചതിന്റെ ശ്രദ്ധയും, ഭക്തനാട്ടു വളരെ സങ്കടത്തോടെ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “ഇനിക്ക് സന്തതി ഇല്ല. ധന്മാണെങ്കിൽ, അനന്ധി ഉണ്ടു്. ഞാൻ മരിച്ചാൽ ഇവതല്ലാം ആരാണ് അനുഭവിക്കുന്നതു്? അതുതന്നെ ഏങ്ങിനെയാണു് ഇനിക്ക് സന്തതി ഉണ്ടാവുന്നതെന്നു ചോദ്യം കൃപാചയ്യു പറയുക”. ഇതുകേട്ട് ഭക്തൻ പറഞ്ഞു: “നീ പറഞ്ഞതു സത്യം തന്നെ. പുത്രനില്ലാത്തവരെ സുഖമില്ല. വിശേഷിച്ചു്, ഗൃഹസ്ഥന്മാർ പുത്രനില്ലെങ്കിൽ ജന്മം വൃഥാതന്നെ. അതുതന്നെ നിനക്കു് സന്തതി ഉണ്ടാകുവാനുള്ള ഉപായം പറഞ്ഞുതരാം. നീ ഇന്നുകേൾക്കു സങ്കടങ്ങളായ വിഷ്ടഭക്തന്മാരെ സേവിക്കുക. അതുതന്നെ ഭഗവാൻ പ്രസാദിക്കും. ഭഗവാൻ പ്രസാദിച്ചാൽ മനുഷ്യൻ അസാധ്യമായി യാതൊന്നുമില്ല” — ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു് ആ ഭക്തൻ പോവുകയും ചെയ്തു. വൈദ്യൻ അന്നുകേൾക്കുന്നവരും വാക്കുകൾക്കും കർമ്മംകൾക്കും സജ്ജനസ്ഥ ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ സാധുസമ്പത്തി

കൽ അതിജാഗ്രതയോടുകൂടിയെന്നു കാലത്തു്, ആ ദൈവശ്വേന്ദ്രൻ ഒരു പുത്രിയുണ്ടായി ഒരു സന്തതിയും ഇല്ലാതെയായിരിക്കുന്ന ആ ദൈവശ്വേന്ദ്രൻ പുത്രിയിങ്കൽ പുത്രനാത്മ്യോല്പന്ന സന്താനവും സ്നേഹവും ഉണ്ടായി പിന്നെ, മൂന്നുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരു പുത്രനും ഉണ്ടായു. അപ്പോൾ ദൈവശ്വേന്ദ്രൻ അതിസന്തുഷ്ടനായിട്ടു്, അതു് സാധ്യാസവയുടെ ഫലമാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. പിന്നെ ദൈവശ്വേന്ദ്രൻ സാധ്യാസവയിങ്കൽ അതികാല്പശ്ചാത്തപനായി ഭവിച്ചു സാധുക്കൾവന്നു് എന്തു ചോദിക്കുന്നതായാലും കൊടുത്തുതരുന്നി.

ഇങ്ങിനെതിരിക്കുമ്പോൾ, ഒരു ദിവസം, ഒരു രോഗിയായ ഭക്തൻ വന്നു ദൈവശ്വേന്ദ്രൻ ആ രോഗിയെക്കണ്ടു് വളരെ ആദരവോടെ കൊണ്ടുപോയി മുക്കുപങ്ങളും മറ്റും കൊടുത്തു വളരെ പത്മപ്രാണാദമെന്നോക്കി. കുറച്ചദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രോഗിയുടെ രോഗം ഭൂതവന്നു ശരിച്ചു. അപ്പോൾ ഭക്തൻ ദൈവശ്വേന്ദ്രനെ ടു പറഞ്ഞു. “ഞാൻ നിന്റെ കൃപയാൽ ജീവിച്ചു. ഞാൻ ആഗതനാണ് ഞാൻ ദൈവശ്വേന്ദ്രകുലത്തിൽ ജനിച്ചവനാണ് ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ അച്ഛനും അമ്മയും മരിച്ചു. പിന്നെ യോഗ്യകളായ ഭക്തന്മാർ എന്നെ വളർത്തി. ഇനി ഞാൻ നിന്റെ ഴഹത്തിൽ തന്നെ ഇരിക്കാം. വേദം എഴുതേയും പോകുന്നില്ല. ഇനിക്ക് ഒരു നേരം മാത്രം ഭക്ഷണം കിട്ടിയാൽ മതി.” ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ദൈവശ്വേന്ദ്രൻ തൊഴുതുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. “എന്റെ ഴഹവും ധനവും എല്ലാം വാഗ്ദാനമെന്നതാണ്. ഇപ്പോൾവെ വേണ്ടുന്നതെല്ലാം അനുഭവിക്കുക.” ഇങ്ങിനെ ദൈവശ്വേന്ദ്രൻ പറഞ്ഞതുകേട്ടു്, ഭക്തൻ അവിടെ സുഖമായി താമസിച്ചു. ഇങ്ങിനെ ‘കരം കരം കഴിക്കുന്നപ്പോൾ ദൈവശ്വേന്ദ്രൻ വളരെ വിശപ്പാർന്നായി ഭവിച്ചു. ആ ദൈവശ്വേന്ദ്രൻ പുത്രനായ മാലനും ഭക്തനെ തന്നെ അച്ഛനെന്നുപോലെ വിശപ്പാർന്നു സ്നേഹിച്ചുവന്നു.

ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ, ഒരു ദിവസം, അവിടെ സമീ

പോ മെ വനത്തിൽ ഉള്ള ഒരു ശ്രീകൃഷ്ണക്കുരുതിൽ, കൃഷ്ണഭഗവാനിന്ന് ആ ഗ്രാമവാസികളും വൈശ്യാനും പണിയും ചെന്നു, ഭടനും കഴിഞ്ഞു എല്ലാവരും മടങ്ങി വരികയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ആ വൈശ്യാന്റെ പുത്രനായ ബാലൻ കൈനായ വൈശ്യാനാടു പറഞ്ഞു “ഇവർ എല്ലാവരും പോകുന്നത് എവിടേക്കാണ്, തുവിടെക്കു എനിക്കും പോകുവാൻ ആഗ്രഹം ഉണ്ട് എന്നു കൊണ്ടുപോവുക, ഞാനും അതേന്നു കാണുക.” ഇതുകേട്ട് ഭക്തൻ കുട്ടിയെ കൊണ്ടുപോയി കാണിച്ചുകൊടുത്തു. പിന്നെ ദിവസവും കുട്ടി ആ ചങ്ങരക്കുപോകണമെന്ന് ശാശ്വതം വിടിച്ചുതുടങ്ങി. ഭക്തൻ ദിവസവും കൊണ്ടുപോയും ഇങ്ങനെ കുറച്ചുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരു ദിവസം കുട്ടിയേയും കൊണ്ടുപോയ സമയം കൈന്റെ മനസ്സിൽ അകിടുകൊണ്ടു ഒരു വിചാരം ഉണ്ടായി. ഉടനെ ഭക്തൻ ആ കുട്ടിയെക്കൊണ്ട് ആരണമേൾ എല്ലാം എടുത്തു വസുത്തിൽ കെട്ടിയ ഒരു ദിക്കിൽ സൂക്ഷിച്ചു. പിന്നെ കുട്ടിയെ എടുത്തു ഒരു കഴിയുണ്ടാക്കി അതിൽ ഇട്ടുകൂടി, പിറ്റേന്നു രാവിലെ പോവാമെന്ന് നിശ്ചയിച്ച്, കള്ളന്മാർക്കു കൊടുത്തു. അപ്പോൾ വൈശ്യാപണി വളരെ നേരമായിട്ടും കുട്ടിയെ കാണാതെ അടുക്കലെയല്ലാ തിരിഞ്ഞു എന്നിട്ടും കണ്ടില്ല. അപ്പോൾ ഭക്തനോടു ചോദിച്ചു “എന്റെ അടുക്കലേക്ക് കുട്ടി വന്നിട്ടില്ലല്ലോ” എന്ന് അവൻ പറഞ്ഞുകേട്ട്, അവൻ വളരെ പരിഭ്രമത്തോടെ വൈശ്യാനാടുപറഞ്ഞു. “വളരെ നേരമായി കുട്ടിയെ കണ്ടിട്ടും ഇവിടെയെല്ലാം തിരിഞ്ഞു കാണാതില്ല.” ഇതുകേട്ട് വൈശ്യാൻ ഭാസിയോടു ഗ്രാമത്തിൽപോയി നോക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. ഭാസി ഗ്രാമത്തിൽപോയി എല്ലാവരോടും ചോദിച്ചു. ആരും കുട്ടിയെ കണ്ടിട്ടില്ലെന്ന് പറഞ്ഞു. ഭാസി മടങ്ങിവരുമ്പോൾ, വഴിയിൽ ഒരു സന്താനിയെ കണ്ടു. അവളോടും ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ സന്താനി പറഞ്ഞു: “നിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ഒരു കൈരി

[illegible][illegible]

ദാനം ചെയ്യേണ്ടതാണ്. നിങ്ങളുടെ അഭിഷേക ശ്രീഹരി സാധിപ്പിക്കും.”

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ വൈശ്യൻ പുരോഹിതനെ വരുത്തി പുത്രിയെ വിധിപ്രകാരം കേരണം കൊടുത്തു. അപ്പോൾ ലാജഹാരത്തിന്നു സമ്മതമാവാതെ, ഗുരു പറഞ്ഞു, “ലാജഹാരം ചെയ്യേണ്ടത് ഇവരുടെ സ്വാധാരണമാണ്. ഇങ്ങിനെയാണ് ശാസ്ത്രവിധി. ഇവർക്ക് സ്വാധാരണമാണ്.” ഇതുകേട്ട് വൈശ്യന്റെ അന്ധ കുമാരനും കരയുകയും ചെയ്തു. വൈശ്യൻ അവനെ വിരോധിച്ചു. അപ്പോൾ ഗുരു പറഞ്ഞു: “ഇവർക്ക് സ്വാധാരണമുണ്ട് ഉണ്ട്, അവൻ ഇപ്പോൾ വരും.”—ഇതുകേട്ട് ഏല്പാവരും അന്യോന്യം നോക്കിക്കൊണ്ടു വന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, കുട്ടി മരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്ത് ആ ഗ്രാമവാസിയായ ഒരാൾ പുണ്യത്തിനുപോയി അപ്പോൾ വൈശ്യന്റെ കുട്ടി നിൽക്കുന്നതുകണ്ടു. ‘ഇതു ഒരു ശത്രുക്കൾ പത്രം നാണാല്ല, പുണ്യനായൊരു തന്നെ ഇവടെ വന്നു’, എന്നു വചനം ചുട്ടു കട്ടിയെ ഏറ്റയ്ക്കു വേഗം വൈശ്യന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടു വന്നുകൊടുത്തു. ഇതു കണ്ടിട്ട് സകലജനങ്ങളും നല്ലതല്ലെന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഗുരുവനെ പ്രശംസിച്ചു. അപ്പോൾ ഗുരു താൻ തന്നെ കുട്ടിയുടെ കൈകളെ ലാജഹാരം ചെയ്തുകൊടുത്തു. പിന്നെ വിവാഹകരണമെല്ലാം കഴിഞ്ഞു. അപ്പോൾ വൈശ്യൻ ചോദിച്ചു. “ഇതു എന്താണ്? സാധുമാ? മിത്തലമാ? അതൊന്നല്ല, സാധുസമ്പന്നന്റെ ഫലം തന്നെയാണ്.” എന്നു നിശ്ചയിച്ചു.

അന്നുതന്നെ ഗുരു ചൊല്ലിയ അപ്പോൾ വൈശ്യനും കേരണം കുട്ടി വെച്ചു. അയ്യോ കയ്യോ ചെയ്തു. പിന്നെ വൈശ്യൻ അതൊരു കേടാക്കി കരുതി. “സത്യം മിതമാണെന്ന്, സാധുസമ്പന്നൻ തല്പരനായിരുന്നു. കേരണം കുട്ടിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തോടു കൂടി എടുത്തുകൊടുത്തു. കുട്ടിയെ കെട്ടി താൻ ചെയ്ത പറ്റകൾ.

എല്ലാം പറ്റിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ അതെല്ലാം കേട്ടിട്ട് ഒട്ടും വ്യസനമാ-
 വം നട്ടിക്കാതെ, സന്തോഷത്തോടുകൂടി, “അവൻ ഇതുതന്നെയാ-
 തെന്ന് കേൾക്കുകയും ഇല്ല. എല്ലാം ഭഗവാന്റെ കൈകളിലാണ്”
 എന്നു പറഞ്ഞ് അവർ എല്ലാവരും ഭഗവൽക്കേന്ദ്രമായിത്തീർന്നു.
 വൽപ്പിച്ചതും കേൾക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഭക്ത-
 വര്യനായ ഭഗവാൻ നിശ്ചിതവൃത്തിയായ വൈദ്യന്റെ കേന്ദ്ര-
 യാൽ യന്ത്രിതമായിട്ട് താനെന്ന വന്നു ബാലനെ ജീവിപ്പിച്ച്
 അവനെ ആപത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചു.

ഇങ്ങനെ കലികാലത്തിലും നിശ്ചിതമനുഷ്ഠാനത്തോടുകൂടി ഭഗവാ-
 നെ ജ്ഞാതാൽ ഭഗവാൻ നിശ്ചയമായും സമീപത്തിൽത്തന്നെയി-
 രുന്ന് രക്ഷിക്കും, സംശയമില്ല. ഭഗവാൻ ഭൂതന്മാരും ഇരിക്കുന്നത്
 എന്ന് ഒരിക്കലും വിചാരിക്കരുത്.

അനുപമത്തട്ടാസഗ്ഗം

ഭവനസിംഹകളിനം.

ഗൗരവമുള്ളതും എന്നു പേരായ രാജ്യത്തിൽ വിജ്ഞാതനായി
 ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ നല്ല
 കൈകൊള്ളാത്തതായ ഒരു വിജ്ഞാതന്റെ വെച്ചു പൂജിച്ചുകൊണ്ടിരു-
 ന്നു. ആ രാജാവിന്നു ഒരു സേനാപതി ഉണ്ട്. അവൻ രാജാവിന്നു
 വളരെ വിശ്വസ്തനും രാജഗൃഹത്തിൽ മാത്രമുള്ള ജനങ്ങളെക്കാൾ
 അധികാരസ്ഥനാണത്രെ. അവൻ ശമ്പളവും മാത്രമല്ല വാക്കുകൾ
 അധികമാണ്. അവനുപേർ ഭവനസിംഹൻ എന്നാണ്. ഇങ്ങി-
 നെ ഇരിക്കുമ്പോൾ, ഒരുദിവസം രാജാവും ഭവനസിംഹനുംകൂടെ
 നായാട്ടിനായി കാട്ടിലെക്കുറിച്ചായി. വളരെ ദൂരംകൂടിയിരിക്കു-
 ന്നു ഗൃഹത്തിലെക്ക് ഉടഞ്ഞൊരു ഭാവികളെന്നും, ഒരു മാൻപട്ട

രാജാവിന്റെ സമീപത്തിൽക്കൂടി മാട്ടുപ്പോയി. അതുകണ്ടാപ്പോൾ, രാജാവു മാറുള്ള സൈന്യങ്ങളെ അവിടെയെന്ന നെയ്യു ഭവനസിംഹമെന്നാലും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു അതിരേഖപോയി രാജാവിന്റെ പണയല മാട്ടു കണ്ട പൂരം ചെയ്യാപ്പോൾ, ഒരു കളത്തിൽക്കയറുക എന്നി, അപ്പോൾ രാജിന്നു അയക്കൊണ്ടു മാട്ടുവാൻ ശക്തിയില്ലാത്തായി. രാജാവു, 'അതിനെ വേഗം കൊടു ക' എന്നു ഭവനസിംഹനോടു പറഞ്ഞു. ഉടനെ അവൻ വാൾകൊണ്ടു മാറ്റിനെ വെട്ടി രാജാവിന്റെ വയറിലാണ് കൊണ്ടു് അപ്പോൾ അതിന്നു പ്രസവകാലം അടുത്തിരുന്നതുകൊണ്ടു വയറിൽനിന്നു ഒരു കുട്ടികൾ കൂടിയിൽ ചീങ്ങ. അതു കണ്ടപ്പോൾ ഭവനന്നു അത്ഭുതം ഭയവും പശ്ചാത്താപവും ഉണ്ടായി. ഇനി യാതൊരുഹിംസയും ചെയ്തില്ലെന്നു അവൻ മനസ്സുകൊണ്ടു തീച്ചുണ്ടുടത്തു.

അന്നുതന്നെ, ഏതത്തിലേക്കു മടങ്ങിവന്നു. ഭവനസിംഹൻ തന്റെ വാൾ വലിച്ചെറിഞ്ഞു് തന്റെ കൈയിൽ വാളുണ്ടെന്നു രാജാവിന്നു തോന്നുവാൻ വേണ്ടി മരക്കൊണ്ടു് ഒരു വാൾ ഉണ്ടാക്കി ഉറയിൽ ഇടുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഇരക്കുമ്പോൾ, ഒരു അഭിവസം ഭവനന്റെ വരോധികൾ രാജാവിനോടു ചെന്നു് ഭവനന്റെ വൃത്താന്തമെല്ലാം പറഞ്ഞു ബോധിപ്പിച്ചു. "ഈ രാജൻ! ഭയാനകൻ സേവകനായ ഭവനസിംഹൻ കപടവേഷത്താലാണു ഭയാനക സേവിക്കുന്നത്, അവൻ വാളിനെ കളഞ്ഞു് ഇളസിമാലയും മാറമാണു ചരിച്ചിരിക്കുന്നത്. മരക്കൊണ്ടു് ഒരു വാളുണ്ടാക്കി അതു ഉറയിൽ ഇട്ടു് അതാണ് അറയിൽ തൂക്കിക്കൊണ്ടു നടക്കുന്നത്. ദവാൻ ആ ധൂതനെ വളരെ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നുവല്ലോ" ഇങ്ങിനെ ആ വഞ്ചനയാൽ ഒരു വാക്കു കേട്ടു, "ഞാൻ ഇതു പരീക്ഷിച്ചറിയാം", എന്നു രാജാവു പറഞ്ഞു, അവനെ വിട്ടു കരെ ദിവസം കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം, രാജാവു ഉദ്ദേശം കാണുവാനായി കരെ ഭവനസിംഹനെ ചിലപ്പോൾ ഭവ

പാലാട്ടു കൂടി ഉദ്യമത്തിൽ പോയി. അവിടെ കർമ്മപ്രദാനം
 ത്വരിൽ വാഴുകയെക്കുറിച്ചു പഴയ വാഴുകൾ വെട്ടുവാൻ ദ്രവ
 നംനോട്ടു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ രാജാവിനോടു ഏകദേശം പറഞ്ഞു
 വർദ്ധനം വാഴുകയെക്കുറിച്ചു രാജാവിന്റെ അടുത്ത വെട്ടു
 ദ്രവനൻ ചിന്താകരനായിട്ട്, വളരെ ശക്തിയുണ്ടാക്കി, തന്റെ
 ചതുർമുഖിയായ പ്രാണിയു മനസ്സുകൊണ്ട് ആ മൂർത്തിയോടു
 ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു “ഐസുര്യംകൊണ്ട് നോക്കു ദേവനും രക്ഷി
 കയ്യാൻ കെട്ടിയിരിക്കുന്നവനായ ദേവനോടു ദേവനെന്ന രക്ഷി
 കയ്യാണെന്നു പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്റെ ജീവനും യശ
 സ്സും ചോരന്റെ അധീനത്തിലാണ് ഇരിക്കുന്നത് അതുകൊണ്ട്
 എന്റെ രക്ഷിക്കുകയോ ശിക്ഷിക്കുകയോ, ദൈവന്റെ ഇഷ്ടം പോ
 ലെ, ചെയ്യൂ” എന്നു പറഞ്ഞ് ഇങ്ങനെ മെക്കുകൊണ്ട് ഉറപ്പി
 ത്തും വലിയതും കൊണ്ടുകൊണ്ടു വാൾ ഉടർന്നു വേൾ വാഴുകയെ വെ
 ട്ടി ദ്രവനൻ വാൾ ഉറപ്പിൽനിന്ന് ഉറപ്പി എടുത്തപ്പോൾ, അവി
 ടെ നില്ക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കും രാജാവ് നും ഇടിമിന്നുന്നതുപോലെ
 തോന്നി, ഭയത്താൽ എല്ലാവരും കണ്ണുനീർ കൊണ്ടു ന്നും. പ
 നെ രാജാവു കണ്ണു ഇന്നു ദ്രവനനോടു ചോദിച്ചു “നിന്റെ
 വാൾ എവിടെനിന്നാണ് വന്നത്? അതു ഓൻ നോക്കൂ. ഇ
 ഞോടുകൂടും” ഇതുകേട്ട്, ദ്രവനൻ വാളെന്തൊരു രാജാവിന്റെ കൈ
 യിൽ കൊടുത്തു. രാജാവ് ആ അതിദിവ്യമായ വാൾ കണ്ടിട്ട്
 ദൈവത്തോടെ ഏകദേശംകൊണ്ടു ചോദിച്ചു നോക്കുക. അ
 പ്പോൾ അവർ രാജാവിനെ നന്ദിച്ചു ഉള്ളിനെ പറഞ്ഞു
 “ഐ രാജൻ! ഈ വാൾ മരിക്കുകയുണ്ടാക്കിയതാണ്. സത്യം
 തന്നെ. അല്ലെങ്കിൽ ദ്രവനനോടു ചോദിക്കുക”. ഇതുകേട്ടു രാ
 ജാവ് ആ വാൾ ദ്രവനന്റേ കൊടുത്തു ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു.
 “ഐ ദേവൻ! ഇങ്ങനെയോണ് ഇവർ ഇത്ര ഉറപ്പു കൂടി ഉറപ്പാക്കി

ന്ന് പറയുന്നത്? ഇപ്പോൾ കാണുമ്പോൾ അങ്ങനെ തോന്നില്ലല്ലോ. ഇവർ ഇങ്ങനെ പറയുവാനുള്ള കാരണം എന്താണ്? നാണിരത്തിൽ വല്ല കലഹവും ഉണ്ടാ? ഇതുകേട്ട് ദേവനൻ പറഞ്ഞു “ഓഹ രാജൻ, അവർ പറയുന്നത് സത്യം തന്നെയാണ്. അവർ കളവു പറയുന്നവരില്ല. എന്റെ വൃത്താന്തം യഥാർത്ഥമായി പറയാം, കേൾക്കുക. കുറെ ദിവസം മുമ്പു നാവാട്ടിന് പോയപ്പോൾ ഒരു ഗർഭിണിയായ മാനുപേട്ടയെ വോറോ കല്ലമ്പ്രകാരം ഞാൻ വെട്ടിയ സമയം അതിന്റെ വയറിനുള്ളിൽ രണ്ടു മാൻ കുട്ടികൾ വീണു. അതു കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അതായത് ഭയവും ദൈവരാഗ്രവും ഉണ്ടായി. ഞാനാപ്പോൾ ചതുരഭൂമിയിലെ സ്കൂൾക്ക് ഹിംസയേ തുളിച്ചു. പക്ഷെ അത് ജീവരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി കലശലായി ഭയാനക സംഭവമായിരുന്നു. ഈ വാർത്ത കേൾക്കാത്ത ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിയതാണ്, ഇതിനെ ധരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഭയാനക മുമ്പിൽ നന്നിരുന്നത്. ഇതല്ലാതെ, ദേവൻ ഒരു വാർത്തയും, അത് എവിടെനിന്നുവന്നതും ഹാൻ അറിയില്ല. ഈ മരവാർത്തയായിരിക്കാം. വളരെ വാർത്തയെപ്പോലും ഭാഗ്യവശം ആക്കിയത്. ഭയാൻ എന്നൊരു പഴക്കമുള്ള വെട്ടുവാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ, ഞാൻ ശക്തിയുണ്ടാക്കിയ ചതുരഭൂമിയിലെ മനസ്സിൽ സൂര്യൻ ഉയിർത്തിയപ്പോൾ വാർത്ത. അപ്പോൾ ആ അത്ഭുതമായ കല്ലുണ്ടായത്” ഇങ്ങനെ ഭവനൻ പറഞ്ഞതുകേട്ട്, രാജാവ്, “ഇനി ഒരിക്കലും തിരികെ വാർത്ത ഉണ്ടാകുന്നില്ല എന്ന് എടുക്കുക” എന്ന് പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഭവനൻ ഉയർത്തിയപ്പോൾ എടുത്തു രാജാവിന്നു കാണിച്ചു. രാജാവ് അതിനെ ശ്രദ്ധയോടെ കണ്ടുപിടിച്ചു. ഭവനന്റെ കൈയിലെ വളരെ പ്രശസ്തിയുള്ള കൈയെഴുത്തുപാത്രം. ‘ഓഹ ദേവ! നന്മക്ക് ചതുരഭൂമിയിലെ ആത്മം ദൈവമുണ്ട്, സഹജമായിട്ട് നിങ്ങൾ കൈ

കൊണ്ടു പ്രീതിനായ ആ പതുഭുജമുഞ്ചിതെന്നയാണു ഇതെല്ലാം ചെയ്യു്. നിളനിമേൽ ഗൃഹത്തിൽ സ്വസ്ഥനായിരുന്ന് ആ മൃത്തയെ ഭജിക്കുക. ഇപ്പോൾ തന്നെ ശവചരത്തിൽ ഇരട്ടി ഞാൻ നിനക്ക് തരാം. ഏറുന്ന ദിവസം ഒരു പ്രാവശ്യം മാത്രം വന്നു കണ്ടാൽ മതി" ഇതുപട്ട്, ഭൂപന്തർ, "വോന്റെ കല്പന പ്രകാരം ചെയ്യാം" എന്നുപറഞ്ഞു്, രാജാവിനെ നമ്മുരിച്ചു. രാജാവും മാരജുവരും ഈ ആശുപത്രിയെ കണ്ടിട്ട് ഭൂപന്തരും കേതിയേയും പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടു ഗൃഹത്തിലേക്ക് പോയി. ഭൂവനനാവാട്ടു, ജീവകാലം മുഴുവനും, ഇങ്ങിനെ പതുഭുജനെ ഉപാസിച്ചിട്ട്, അന്ത്യത്തിൽ പരമപദത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ഭൂപന്തരിഹരൻ കേരിമാഹാത്മ്യം കേൾക്കുന്നവരും വല്ലഭിപ്പിക്കുന്നതാണ്.

അറുപതാം വയസ്സും സത്യം.

ദേവാജിചരിതം

ഇനി.യും ആ രാജാവിന്റെ ചക്രതന്നെ പറയുന്നു. ആ രാജാവിന്റെ ഗൃഹത്തിൽവെച്ചു പൂജിക്കുന്ന പതുഭുജമുഞ്ചിയെ ദിനന്തരം പൂജിക്കുവാൻ, രാജാവും, ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ ബ്രാഹ്മണന് ദേവാജി എന്നായിരുന്നു പേര്. അദ്ദേഹം മഹാ വിഷ്ണുഭക്തനാണ് രാജാവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം മൂന്നു കാലവും അദ്ദേഹം കേതിയോടെ പൂജിച്ചുവന്നു. രാജാവും ദിനന്തരവും പ്രാതഃകാലത്തിൽ സ്നാനം ഭജലായതു എല്ലാം കഴിച്ച്, പതുഭുജമുഞ്ചിയെ ഏകാഗ്രഹത്തോടുകൂടി സേവിച്ച്, പ്രസാദവും വാങ്ങി, രാജകുടുംബം അവിടുപോയി

െറാപ്പുപുറം ചെമ്പും. ഇങ്ങിനെയാണ് രാജാവിന്റെ നായരും
 മറ്റും രാജാവിനെ ചതുർജ്യത്തിലായ സേവിക്കുവാൻ വരുമ്പോൾ,
 ചതുർജ്യത്തിലുള്ള കഴത്തിൽ രാത്രി ചാത്തിട്ടുള്ളതായ മാലയെ
 ദേവാജി ഏടുത്തു രാജാവിന് കൊടുക്കും. രാജാവ് കേൾക്കയാട്ട
 കൂടി ആ മാലയെ വാങ്ങി തന്റെ ശിരസ്സിൽ ധരിക്കും. ഇങ്ങി
 നെ നന്നുവരുന്ന കാലത്തു്, ആ ദേവാജി ഏകാദശി ഉപവസി
 ച്ച് പ്രാദേശിദിവസം നഗരകാലത്തിൽ ചതുർജ്യത്തിലായ കേസി
 യോട്ടുകൂടി വൃദ്ധിച്ച് രാജാവിന് കൊടുപ്പാനുള്ള മാലയെ തന്റെ
 കഴത്തിൽ ഇട്ടുകൊണ്ട് രാജാവു വരുന്നതും കാത്തിരുന്നു. കറച്ചു
 നേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, രാജാവു വരുന്നതു കണ്ടു. അപ്പോൾ ദേ
 വാജി ചെല്ലെപ്പട്ട് മാലയെ തന്റെ കഴത്തിൽനിന്ന് ഏടുത്തു രാ
 ജാവിന് കൊടുപ്പാനുള്ള പാത്രത്തിൽ വെച്ചു. ഉടനെ രാജാവു്
 മൂന്നിലെ നമസ്സരിച്ചു. അപ്പോൾ ദേവാജി മാലയെ രാജാവിന്
 കൊടുത്തു. രാജാവു മാലയെ കഴത്തിൽ ഇട്ടു മാൻ മാവിച്ചപ്പോൾ,
 ആതിൽ ഹരമുതായ രോമങ്ങൾ കണ്ടു. രാജാവു വളരെ ക്രുദ്ധനാ
 യി, “ഈ മാലയെ ഈ വൃദ്ധൻ കഴത്തിൽ ഇട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കു
 ണം, അതാണ് നരച്ച രോമം കാണുന്നത്” എന്നു വിചാരിച്ചു്,
 ബ്രാഹ്മണനാട്ടു ചോദിച്ചു. “ഐ ബ്രാഹ്മണാഭ്യന്തേഃ ഈ ചതുർ
 ജ്യത്തി വൃദ്ധനാകുന്നുവോ? ഈ മൂന്നിലുള്ള കലശരോമം നരച്ചിട്ടു
 ണോ?” ഇതു കേട്ടു്, ദേവാജി ധൈര്യത്തോടെ പറഞ്ഞു. “ഐ രാ
 ജൻ! ചതുർജ്യൻ വൃദ്ധൻതന്നെ, സംശയമുണ്ടോ. ഇദ്ദേഹമാണ്
 ബ്രാഹ്മണനെ കൂടി സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അങ്ങിനെ ഇരിക്കെ, ചതു
 ർജ്യൻ വൃദ്ധനാകാതെരിക്കുമോ? അദ്ദേഹത്തിന്നു കലശരോമം വെട്ടു
 ത്തിരിക്കുന്നതും കരുത്തിരിക്കുന്നതും രോമംതന്നെ ഇല്ലാതിരിക്കു
 നതും ഏറ്റവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇച്ഛയാണ്. ഇതുകൽ ദേവാൻ
 ഒറ്റം സംശയിക്കണ്ട” ഇതു കേട്ടു് രാജാവു പറഞ്ഞു “ആക
 രട്ട നരനെ ഇതു പറിക്കിക്കൊ. ഇന്ന് പ്രാദേശി കറച്ചുമാത്രമായതു

കൊണ്ട് പാർത്തു സഭയായി" എന്ന പറഞ്ഞു കാണു വേണ്ടു വകയും വെച്ചു.

ദേവാലിയാകട്ടെ, രാജാവിന്റെ വാക്കുകൾ, വളരെ ചിന്താ ശ്രാന്തമായി, കേൾക്കും ഒന്നും കഴിക്കാതെ ബാധിക്കപ്പെട്ടെന്നു ഇതന്നു വിചാരിച്ചുതുടങ്ങി: "ഞാൻ മാത്രമേ എന്റെ കഴുത്തിൽ ഇട്ടിട്ടു കൊടുത്തതാണെന്നു രാജാവ് അറിഞ്ഞു ക്രോധത്തോടുകൂടിപ്പോയെന്ന് എന്താ? പോയിപ്പോയെന്ന് ഞാൻ ഒന്നും ആലോചിക്കാതെ മറുപടി പറഞ്ഞുവെല്ലോ. ഇനി ഏതെല്ലാം സംഭവിക്കുമോ? കൈവെട്ടും? ഞാൻ എവിടെക്കൊണ്ടു കൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതു്? ഇനിക്ക് വെറും അധികമായൊരു ഞാൻ വിചാരിച്ചിട്ടു് ഒന്നും നിവൃത്തിയില്ല. എന്റെ ചതുർത്ഥ്യത്തിനെന്നു എനിക്കുശരണമേ. അല്ലാത്തതും ഇല്ല" — ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു, ആ മുതിയുടെ മുമ്പിൽ താ തൊരാഹാരവും കഴിക്കാതെ കിടന്നു, പക്ഷെ മുഴുവനും കഴിഞ്ഞു. രാത്രിയായപ്പോൾ ക്ഷീണംകൊണ്ടും വിശപ്പുകൊണ്ടും തളന്ന്, ദേവാലി ഉണി. അപ്പോൾ ചതുർത്ഥൻ, സമസ്തത്തിൽ, ദേവാലിയോടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: "ഹെ ബ്രാഹ്മണ! ഓരോ എഴുന്നീറ്റാ വേഗം കേൾക്കും കഴിക്കുക. ഒട്ടും വ്യസനിക്കേണ്ട. ദേവന്റെ വാക്കു ഒരിക്കലും തിഥ്യയായി വരില്ല. എന്റെ ശരണത്തിലും ഭാവിതരിലും വെളുത്തതോടൊന്നും നോക്കുക. രാജാവു വന്നുവന്നാൽ ഇതു കണ്ടിട്ടു് വൃദ്ധനായ നിന്നെ ഭക്താത്മനെന്നെന്നെന്നു സമ്മതിക്കും. ഇനി വേഗം എഴുന്നീറ്റാ കേൾക്കുക"

ഇങ്ങനെ ഗോവാനെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടിട്ടു് ദേവാലി വളരെ സന്തോഷിച്ചു് എഴുന്നീറ്റാ വേദന്റെ ശരണത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ, വളരെ വെളുത്ത തോമങ്ങൾ കണ്ടു. ഗോവാനെ വളരെ വൃദ്ധനെ പോലെയാകട്ടെ, ബ്രഹ്മസംഗ്രഹമായ ഗോവാനെ ഇങ്ങനെ കണ്ടു, ദേവാലി പരമാനന്ദസമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങിയവനായ

ട്ട് അല്പം ഫലമുലങ്ങളെ കേിച്ച്, സപ്തവൃത്താന്തങ്ങളെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അനന്തരം, പ്രഭാതത്തിൽ, രാജാവു നിത്യകർമ്മങ്ങളെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് ദേവഗൃഹത്തുലേക്കു വന്നു, ചതുർത്ഥസ്ഥാനിയെ നാസ്തരിച്ചുനിന്നു. അപ്പോൾ ദേവാജി രാജാവിനോടു് അല്പം ഹാസ്യരസത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു: “ഹേ രാജൻ! ചതുർത്ഥസ്ഥാനി വൃദ്ധനോ, അദ്ദേഹം യൌവനമുൾക്കൊണ്ടു, നോക്കുക.” ഇതു കട്ട് രാജാവു് അല്പം കോപാത്തോടെ ചതുർത്ഥസ്ഥാനിയുടെ സമീപത്തിൽ ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ, ആ മൂത്തിയുടെ ശിരസ്സിലും മാറിടത്തിലും വെളുത്ത മോമങ്ങൾ കണ്ടു. അപ്പോൾ രാജാവിന്നു് അത്യാത്മമുഖമായി. അവിടെ നിൽക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണക്കു എല്ലാവരും കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അവർ എല്ലാവരും ദേവന്റെ വലരെ അടുക്കെ ചെന്നു നോക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ ദേവാജി ദേവന്റെ മേലേക്കു വന്നുയും ശിരസ്സിലുള്ള കിരീടവും എടുത്തു്, നല്ല പൂക്കും നോക്കുവൻ, എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ രാജാവു് നല്ല പൂക്കും സോക്കീട്ട് അല്പം സന്ദഹം തോന്നുകയാൽ, ശിരസ്സിൽനിന്നു രണ്ടു മോമം പിടിച്ചു വലിച്ചുനോക്കി. അപ്പോൾ ആ മോമവും അതിമന്ദം ചുവട്ടിൽനിന്നു് മെക്കവും വന്നു. അതുകൊണ്ടു് രാജാവു് വളരെ യോഷ്ടു് ദേവാജിയുടെ കാക്കൽ വീണു. “ഹേ ബ്രാഹ്മണമന്ത്രേ! ഏതൻ ദോഷമെന്നു കേിച്ച് എന്തൊ മക്കിക്കുന്നം എനിക്കു ദോഷൻറെ മേൽ ശങ്കമുണ്ടായിരുന്നതെല്ലാം തന്നെ. മോമം വലിച്ചപ്പോൾ അതൊ മെക്കം പാരയായി വന്നു. ദേവനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു് അതു നിന്റുക” എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതുകട്ടു്, ദേവാജി ദേവന്റെ അടുക്കലേയായി, “ഹേ ഗവീശ! കൃപാശിരസാ! സവ്വജ്ഞാ! ഈ മൂടൻറെ അപരാധത്തെ ക്ഷമിക്കണമ” എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു. അപ്പോൾ ദേവന്റെ ശിരസ്സിൽനിന്നു മെക്കം വരുന്നതുനിന്നു. രാജാവു വളരെ യോ

തോടെ തൊഴുതുകാണ്ടു നിന്നു. അപ്പോൾ ദേവാജി ദേവനെ വൃജിച്ചു് പുതുതവൻ രാജാവിനേക്കു പറഞ്ഞു: “ഹേ രാജന! ഇനി വ്യസനിക്കണ്ടു. പോന്നു വലുതായ അനന്തമുണ്ടാവും. ചക്ക, കൃപാസിന്ധവായിരിക്കുന്ന ഭഗവാൻ ഇതെല്ലാം കൂർച്ചിച്ചു ഇനി സുഖമായി ഭവനത്തിലേക്കു പോവുക.”

ഇതുകേട്ടു് രാജാവു നല്ലതൃപ്തിവരാനു, തന്റെ ഭവനത്തിൽ പോയി ആഹാരം ഭക്ഷണം കഴിക്കാതെ ചിന്താപാവശനായി ഇരുന്നു. രാത്രി ഉറങ്ങിയപ്പോൾ, ഒരു വൃദ്ധശ്യാവർണനെ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടു. ആ ശ്യാവർണൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “നീ ഏന്തിനാണു് വ്യസനിക്കുന്നതു്? നിന്റെ ദേവനായ ചതുർത്ഥസ. രാജി ഇവിടെനിന്നു പോവും. നിന്റെ രാജ്യമെല്ലാം മൈഥിലർ വന്നു പിടിച്ചുകൊള്ളും.”

ഇങ്ങിനെ സ്വപ്നം കണ്ടു്, രാജാവു് വളരെ പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി ഏഴനീന്റു് മന്ത്രിമാരെ ഏല്പാ വരുത്തി ആലോചിച്ചു. തൽക്കാലം അവർ ചില സമാഹരണങ്ങളെല്ലാം പാഞ്ഞുവെങ്കിലും, കുറച്ചുകാലത്തിനുള്ളിൽ ഡൽഹിരാജാവു് വന്നു് ആ രാജാവിന്റെ രാജ്യമെല്ലാം പിടിച്ചുകൊണ്ടു ചെന്നു. ആപ്പോൾ ചതുർത്ഥസ. രാജിയുടെ പുകകന്മാർ ആ മൂർത്തിയെ ഏഴത്തുകാണ്ടു് ഓടി, ഗോകുലത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വെച്ചു. ഇപ്പോഴും ആ മൂർത്തിയെ ഗോകുലത്തിൽ വെച്ചു വൃജിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്

—o—

ഏഴുപതാസത്ത്.

—

കാമരൂപചരിതം

—

പണ്ടു്, ഉദയപുരത്തിൽ പ്രസിദ്ധനായ ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. ആ രാജാവിന്നു് കൂന്തിയനായ ഒരു ഭൂതനും ഉണ്ടായിരുന്നു.

രാജാവിന്റെ അതിഥിയുടെ വിശ്വസ്തനും ആയ ആ ഭക്തനോടുമി, രാജാവ്, കിടപ്പിൽ ശത്രുക്കളോടു യുദ്ധത്തിന്നുപോയി. ശത്രുക്കൾ രാജാവിന്റെ ഭിത്തിയെ വെട്ടി ആ ഭക്തനെ കൊന്നുകളഞ്ഞു. യുദ്ധം അവസാനിച്ചതിന്റെശേഷം രാജാവ്, വളരെ വ്യസനത്തോടെ, ആ ഭക്തന്റെ നാലു പുത്രന്മാരെയും വിളിച്ചു സഭാധാനമെടുത്തു, അൽക്കാരം കെട്ടിവന്നു. അവരിൽ നാലാമ അവനായ കാമരൂപൻ എന്നവനും, ശ്രീരാമഭക്തനായി ജനിച്ചു, രാജസഭയിലൊട്ടും ആഗ്രഹമില്ലാത്തവനായിത്തീന്നു. രാജാവിന്റെ മൂന്നുപേരും രാജാവിനെ സേവിക്കുകയായിരുന്നു. കാമരൂപൻ രാജാവിനെ ഏഴുനീറം കാട്ടിപ്പോയി രാജാവും ജപിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കും, ഉച്ചയാകുമ്പോൾ ഗൃഹത്തിൽവന്ന് ഭക്ഷണം കഴിച്ച് പിന്നെ വെറും കാട്ടിൽപ്പോയി രാജാവിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഇരുന്ന് രാജനും ജപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ദിനമൊന്നും അവൻ ഇങ്ങിനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതുകണ്ട്, രാജാവിന്റെ സഭാമന്ത്രിമാരും മന്ത്രികളും മറ്റും രാജാവോടു ചേർന്ന് അഭ്യർത്ഥിച്ചു. യുദ്ധമുറയെ ഇങ്ങിനെ പാഴാക്കി. “എന്താ മൂഢ! നീ ദിവസവും രാജാവിനെ ഏഴുനീറം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നവല്ലോ. ഉച്ചയ്ക്കു ഭക്ഷണത്തിന്നു വരുന്ന, ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെയും അപ്പോൾത്തന്നെ പോകുന്നു, ഗൃഹത്തിൽ വെണ്ടുന്ന യാതൊരുവസ്തുക്കളും നീ കൈയ്ക്കുന്നില്ല. നിന്റെ മൂലം എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇങ്ങിനെ ആയത്? ഇങ്ങിനെ ചെയ്ത മൂലം നിനക്കു ആർ ഉപദേശിച്ചതാണ് തമ്മറക്കു ജീവനാക്കിത്തീർത്തതും രാജസഭയെല്ലാം അങ്ങനെ മൂന്നുപേരും അകന്നു പോകുന്നതു നീ കാണുന്നില്ലേ? നീ ദിവസവും രാജാവിനെ ഏഴുനീറം കാട്ടിയെങ്കിലും പോകുന്നത് മൂലത്തല്ലേ രാജാവ് ഇതെപ്പം അറിഞ്ഞാൽ എന്തെല്ലാം ചെയ്യുമെന്ന് ധർമ്മധാരാതരസ്സു നോക്കട്ടെ. ആയുരനുമുഖം വാഴും വിചാരിച്ചിട്ടാണ് ഒരു യുദ്ധം ശമ്പളംതന്നെ ആയതുകൊണ്ട് ഇനിതെങ്കിലും

നിങ്ങളുടെ ഒരുമിച്ചു രാജ്യങ്ങൾ അഭിലാഷ വന്നു കൊൾക; അല്ലെങ്കിൽ രാജാവു മൂന്നു നാളുകൾക്കും ശേഷം താൻ കയ്യെടുത്തു. ഇങ്ങനെ സ്വരാജ്യങ്ങൾ പാഞ്ഞുവന്നു. കാര്യങ്ങൾ ചിലിട്ടു കൊണ്ടു പറഞ്ഞു: “എല്ലാവരും സമഹാരം വരുത്തും, നിങ്ങൾ പരസ്പരം സഹിക്കണം. എന്നാൽ ഞാൻ വെറും ഒരു രാജാവ്. നിന്റെ ഭക്താവനെന്നു സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ രാജ്യങ്ങൾക്കും മറ്റും പ്രതിവിധി പട്ടം മറ്റൊരാളെ സേവിക്കുവാൻ ഞാൻ വെട്ടി. ഞാൻ ഈ പറയുന്നതു സത്യമാണ്. അപ്പോൾ മേൽപറഞ്ഞവരെന്നു സേവിച്ചിരുന്നു. ഇപ്പോൾ നങ്ങളും സേവിക്കുന്നില്ല. നിങ്ങളുടെ ഒരു രാജാവ്. പ്രതിവിധിയിൽ, എന്തൊരു ഉള്ള കോപം കൊണ്ടു ഹലം എന്താണ്? ചിലന്നു എന്തിനു ശേഷം തങ്ങളാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞവർക്കു നഷ്ടം?”—ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. കാര്യങ്ങൾ മിണ്ടാതെ നിന്നു. അപ്പോൾ സമഹാരങ്ങൾ അവന്നു ഭ്രാന്തനെന്നു വിചാരിച്ചു, പിടന്നു വലയെ തേയ്ക്കുക അവനാട്ടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “എന്നാൽ നീ ശ്രമത്തിൽ തന്നെ ഇരിക്കു. കാട്ടിലെ ഒരു പൊയ്ക്കൽ കട്ടിൽ സിംഹം മേലായ ദൃഷ്ടിഗോളം ഉള്ളതുകൊണ്ട് വലയെ തേയുകയാണ് ദൈവത്തോടു നീ മരിച്ചുപോയാൽ, നിന്റെ ശവസംസ്കാരം കൂടി മെറ്റാൻ അകത്തോടു കൂടി കയ്യെടുക്കും. അതുകൊണ്ട് മൂന്നു കാട്ടിലെ പൊയ്ക്കൽ.”

ഇങ്ങിനെ ആവർ പാഞ്ഞതുകൂട്, കാര്യം ജൻ വളരെ വി നമുക്കുമാടെ പാഞ്ഞു 'നിങ്ങൾ പാഞ്ഞതെല്ലാം യഥാർത്ഥമാ ണ്' എങ്കിലും ഞാൻ എടുപ്രദവിനെ ബുദ്ധിമുട്ടിരിക്കുന്നുവെ, ആ പ്രദ ഉന്നം, ഞാൻ മരിച്ചാൽ ശവസംസ്കാരം ചെയ്യും. നമു പ്രദ വിന്റെ ഭൗനായ എണ്ണ കാക്കസന്മാർ കൂടി ഉപദവി പ്താൻ കഴിയല്ല. അങ്ങിനെയായിരിക്കെ വ്യക്തംഭേദം ആൽ ദൈവത്തു കണ്ടു പാഞ്ഞുവെല്ലല്ലോ. ദൈവംകണ്ടാൽ ആതു ഭൂമിയിന്നു ഭൂത

യോർ ആരും ദുഃഖിക്കുന്നില്ലെന്നു നീണ്ടു മനസ്സിലാക്കുക. നീ നാ
തുറകാണു് എന്നുണ്ടായിപ്പോയവർ വ്യസനിക്കേണ്ട." എന്നു
അന്നു പറഞ്ഞു് കാമല ജൻ ശ്രീരാമനെ പ്രാനിച്ച്കൊണ്ടു് കാ
ട്ടിലകലെയായ മേമ്പടത്തുപ്രാലയത്തെ ഉച്ചയ്ക്കുമാത്രം പ്രാ
ശ്നീകവന്നു കേൾക്കു കഴിച്ച് പിന്നെയും കാട്ടിലത്തുനിന്നു മോ
യിൽക്കു. ഇങ്ങിനെ കണ്ടുതുടകാണു് സ്വഹാദരന്മാർ ഇവൻ പ്രാ
ന്നനുഭവനയമാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് ഒന്നും പറയാതിരുന്നു.

ഇങ്ങിനെ കിരക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരു ദിവസം കാ
മല ജൻ ശ്രീരാമസ്വാമിയെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടു് മരിച്ച ഭാര്യയെ
ലൊന്നു ഭഗവാൻ, അവൻ മരിച്ചതു് അറഞ്ഞപ്പോൾ, അവനെ ദ
ഹിപ്പിക്കുവാനായി വാനരന്മാരെ നിയമിച്ചു. വാനരന്മാർ വന്നു്
ആ ശവശരണ എടുത്തു് നദീതീരത്തിൽ ശുദ്ധിയായ ഒരു ഉപാ
ല്ല വിരുകൾ കൊണ്ടുവന്നു് ചിതപ്പെടുത്തുകയും അതിൽവെച്ചു് അ
ഗ്നിമലപ്പുറംവെക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ കാമല ജൻ പ്രാ
ശ്നീകിൽ അവന്റെ സ്വഹാദരന്മാർ അവനെ കാണാതെ ഒരാൾ
കാട്ടിലക്കു തിരിഞ്ഞുപോയി. കാട്ടിൽചെന്നു നോക്കുമ്പോൾ ചി
തയിൽ കിടത്തി വാനരന്മാർ ദഹിപ്പിക്കുന്നതു കണ്ടു, വാനരന്മാരെ
മോശപ്പെട്ടിട്ടു് അടുക്കലുപോകുവാൻ കഴിയാതെ, കണ്ടുതുടകാണു്
പ്രാശ്നീകിൽ വന്നു നോക്കുമ്പോൾ വൃത്താന്തം പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ
അവർ വളരെ സങ്കടത്തോടെ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് ആ ഗ്രാമവാസി
കളെയുംകൂടി കാട്ടിലക്കുപോയി. ദുഃഖിതന്മാരായിരിക്കുന്ന അവ
രെകണ്ടു്, വാനരന്മാർ കര ദുഃസ്വാസ്ഥ്യം വന്നു. അപ്പോൾ അ
വർ ചിതയുടെ അടുക്കൽപോയി കാമല ജൻ ശവത്തിനെ ക
ണ്ടു, ഗ്രാമ ക്ഷണാനന്ദംകൊണ്ടു് ദഹിച്ചു കയ്യടക്കുകയും ചെയ്തു.
അപ്പോൾ കാമല ജൻ സ്വഹാദരന്മാർ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് കാ
ട്ടിലക്കു ഒരു ദിക്കിൽ വന്നിരുന്നു. ഉടനെ വാനരന്മാർ ആ നദി
താൽ ഇറങ്ങി കളിച്ച് കാമല ജൻ ജന്മിയും മെച്ചം. അവ
ർ കാട്ടിലക്കു മോശപ്പെട്ടവരെയും മെച്ചം

മരുന്നുകൊണ്ട് കാമരൂപത്തിന്റെ സമയാഭാവവും മറയ്ക്കുവാനും വളരെ വിഷ്ണുവിട്ടുകൊണ്ട് ശൃംഗത്തിലേക്കു പോയി; അവന്റെ പിന്തുട്രിയയെല്ലാം ചെയ്ത്, അന്നഭോജനം മുതലായ ഭോജനങ്ങളും ചെയ്ത്, അത്യാശ്ചര്യത്തോടെ കാമരൂപത്തിനെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഇങ്ങിനെ കാമരൂപത്തിന്റെ ഭക്തികൊണ്ടു നഷ്ടീകൃതനായ ഭഗവാൻ അവന്നു വിജ്ഞാപവും കൊടുത്തു്, അവന്റെ സമ്പത്തു ഭവീഷ്യത്തെയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെയാണു് ശ്രീഹരികൾ ഭക്തന്മാരിലുള്ള വാത്സല്യം. ഇതു കേൾക്കുന്നവർ ഭക്തി നശിച്ചു്, ഭഗവാൻ പ്രസാദിക്കുകയും ചെയ്യും.

എഴുപത്തിനൊന്നാം സർഗ്ഗം

ജയമല്ലാഹിതം.

മനുഭവത്തിൽ ജയമല്ലാഹിതം എന്നുപേരായി ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ചതുർബാഹുവായിരിക്കുന്ന കൃഷ്ണമുന്തിയെ തന്റെ ഭവനത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചു, ഭക്തിയോടെ പൂജിച്ചുവന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ രാജ്യത്തിലാവട്ടെ, ശൃംഗത്തിലാവട്ടെ, വിദേശമായ സ്ഥലത്താലും എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടായാൽ, അതെല്ലാം കൃഷ്ണത്തിങ്കൽ സമർപ്പണംചെയ്യും. എന്നു മാത്രമല്ല; തന്റെ രാജ്യത്തെയും ഗന്ധത്തെയും തന്നെയും ആ കൃഷ്ണമുന്തിയുടെ സമർപ്പണം ചെയ്ത്, താൻ കൃതകൃത്യനായി എന്നു വിചാരിച്ചു്, ഭക്തിയോടുകൂടി സേവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. രാവിലെ എഴുന്നീറ്റാൽ സ്നാനംചെയ്തു കൃഷ്ണമുന്തിയെ പൂജിച്ചുല്ലാക്കി, മഹാരാജാവിന്റെ കാണുകയാവട്ടെ, ആരാകെങ്കിലും സംസാരിക്കുകയാവട്ടെ, കാഴ്ച കർവ്വതും നോക്കുക

യഥാർത്ഥമായിത്തന്നെ തിരുന്ന രാജാവിന്റെ പ്രതം ഇങ്ങനെ നടന്നുവന്നു കാലം, ആ രാജാവിന്റെ ശത്രുക്കൾ രാജ്യത്തെ അപഹരിച്ചുപോയി തുടങ്ങിയതായി തുടങ്ങി. “ജയമല്ലൻരാവിനെ ഒരു യാത്ര കഴിഞ്ഞു ചെറു പൂജാശാലയിൽ നിന്നുവെക്ക എവിടെക്കു പോയില്ല. ആ സമയം നാക്കിനമുക്കു അവന്റെ ഭാര്യ, തിരിൽ കടന്നു വന്നുവെക്കുകയും ചെയ്തു.”—എന്നു ബിരുദ നിശ്ചയിച്ചു, ശത്രുക്കൾ, തെറ്റിയവർ രാജാവിനെ ഭയപ്പെട്ടു നോക്കിപ്പോയി. ജയമല്ലൻരാജാവിന്റെ രാജ്യം നാശിച്ചുപോയി. വളരെക്കൂടെ മന്ത്രികൾ കൊടുത്തു പൂജാശാലയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവർ ഈ വർത്തമാനം രാജാവിനോടുകൂടി.

രാജാവ് പൂജാശാലയിൽ നിന്നുവെക്ക സമാധാനവും പറഞ്ഞു. “ഇനി നിന്നിട്ടു ഫലമില്ല. വലം ദൈവനന്ദങ്ങളെ കൂട്ടി യുദ്ധത്തിന്നു പോവുക” എന്നുപറഞ്ഞു, മന്ത്രികൾ ദൈവനന്ദങ്ങളും കൂട്ടി യുദ്ധത്തിന്നു പോയി, പിന്നെയും രാജാവിന്റെ അടുക്കൽ പോയി ചോദിച്ചു. അപ്പോഴും രാജാവു കണ്ടു ഉത്തരം പറഞ്ഞു. “എല്ലാം കൃഷ്ണമുനിയുടെതാണ്, ആ കൃഷ്ണ സാമിതന്ന രാജ്യം കൊടുത്തുകൊള്ളും”—എന്നു നിശ്ചയിച്ചു വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ നിശ്ചയത്തെയും ദ്രവ്യകേരളിയെയും അറിഞ്ഞ ഭക്തവത്സലനായ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ചാടി കണ്ട ഒരു മനുഷ്യരൂപം പരിച്ഛിന്നമായിത്തന്നെയും ഒരു കരിമ്പുറത്തു കയറി, ശത്രു ദൈവനന്ദങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ചെന്നു ദൈവനന്ദങ്ങളെ കൊല്ലുവാൻ തുടങ്ങി. അവർ എന്തായാലും പ്രയാഗിച്ചാലും, ആ മനുഷ്യന്റെ ദേഹത്തിൽ കടന്നില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ആശ്ചര്യവും ദൈവനന്ദൻ വളരെ നശിക്കുന്നതും കണ്ടിട്ട്, ബാക്കിയുള്ള ശത്രുക്കൾ, അവരവരുടെ പ്രണവങ്ങളെ വേണ്ടി നാശം ചെയ്തും കൊടുത്തു കൊള്ളുന്നു. രാജകാൽ കിടന്നു കിടക്കുന്ന രാജാവ് ദൈവനന്ദൻ കിടന്നു കിടന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു യാത്ര കഴിഞ്ഞു

പ്പോൾ, ജമല്ലരാജാവും പൂജകഴിഞ്ഞു പുറത്തുവന്ന് തന്റെ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി മന്ത്രമൊഴൊടും തന്റെ സൈന്യങ്ങളോടുകൂടി യുദ്ധത്തിന്നു പുറപ്പെട്ടു. കോടുമു പുറത്തുവന്നു നോക്കുമ്പോൾ, നാനാധി സൈന്യങ്ങൾ മരിച്ചുകിടക്കുന്നതും, വലുതെളുപ്പങ്ങളും നായവങ്ങൾ മുറിക്കുത്ത് മരിക്കാതെ കിടന്നു നിലവിലിരിക്കുന്നതും കണ്ടു. അപ്പോൾ രാജാവ് മന്ത്രമൊഴൊട ചൊരിച്ചു, “ഇത്ര മേൽ രമായ യുദ്ധം ആരാൺ് ചെയ്യുന്്? ഇപ്രകാരം കണ്ടാൽ തന്നെ മനുഷ്യ നടുങ്ങുന്നവല്ലാ.”

ഇതു കേട്ടു മന്ത്രിമാർ പറഞ്ഞു, “ഐ രഹാ രാജാവേ! ഞങ്ങൾ ചോരന്റെ കല്പനയെ കാത്തുനിന്നതല്ലാതെ, ആരാൺ് ഇവിടെ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതന്് ഞങ്ങൾക്ക് അറിവില്ല.” ഇതു കേട്ടു, രാജാവും, കാൽ മുറിക്കുതകിടക്കുന്ന ഒരു ഭടനോടു ചൊരിച്ചു, “യുദ്ധം ചെയ്യു് നിങ്ങളെ ഏല്പാം ഇങ്ങിനെ ആക്കിയ ശൂരൻ ആരാണു്?” അതു കേട്ടു ഭടൻ പറഞ്ഞു, “ഐ രഹാ രാജാവേ! ഞങ്ങളുടെ കയ്യാമ്പനമിയ പരയാ; കേൾക്കുക. ഈ രാജ്യത്തിൽ ഞാൻ ഒരു യൌവനാധിപതിന്റെ ഒരു ചെട്ടിയെ കീഴ്പ്പാത്തു കയറിയെന്നു, അവന്റെ കയറിയും പനവാൻ പ്രയാസം. നിന്നു കൗതുകമേ ഉണ്ടു പോലെ ഇരിക്കുന്നു. ഹീനാംബരം ഉടുത്തിരിക്കുന്നു. അവന്റെ കയ്യാമ്പനം അതാണു നാഥരങ്ങളായിരിക്കുന്നു. അവൻ കൈയ്യിൽ ആയുധങ്ങൾ പരിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു് അതിന്നു കൗതുകമേ ഉണ്ടെന്നു യുദ്ധം ചെയ്യു് ഞങ്ങളു ഈ വിധത്തിലാക്കി ഞങ്ങളെ ഒരു യുദ്ധം അവന്റെ വാൽ കട്ടിയില്ല. അതുകൾ് മോശപ്പട്ടു് മോശപ്പട്ടു പരിപൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നു. അവൻ യുദ്ധകഴിഞ്ഞു് ഇപ്രകാരം വെട്ടെക്കുന്നതെന്നാണു് മേൽപ്പറഞ്ഞു് ഞങ്ങൾ മരിക്കാതെ കിടന്നു ആയിരുന്നതും, വിശപ്പാ ദാനം ഉപഹിക്കുന്നല്ല. അംഗങ്ങൾ മുറിക്കുതകിയവരെന്നും, പായങ്ങളില്ല.” ഇതു കേട്ടു രാജാവ് ചേറു കീഴ്പ്പാത്തുനിന്നു് ഉറങ്ങി അവന്റെ

മയ്യുൾപ്പു “ഹെ ധന്യന്മാരെ! നിങ്ങൾ ദുഃഖിക്കേണ്ട. നിങ്ങളെ ഞാൻ ഏതൻ ഹൃദയത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വേദനകളെല്ലാം മാറിത്തരാം” — എന്ന് പറഞ്ഞു, മരിക്കാതെ കിടക്കുന്നവരെല്ലാം വാഹനങ്ങളിൽ എടുപ്പിച്ച് ഹൃദയത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി, ഒരു ഷഡ്ഘ്നം മേറും കൊടുത്തു സംരക്ഷണമൊഴിച്ചു, സൂക്ഷ്മപ്പെട്ടതി, അവർക്ക് വേണ്ടുന്ന സാമാനങ്ങളും കൊടുത്തുയച്ച യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചവരെ അവരുടെ ജാതിക്രമപോലെയുള്ള സംസ്കാരങ്ങളെയും ചെയ്യിച്ചു.

ജനതലാം കണ്ട്, രാജാവിടുനാടു മന്ത്രികൾമോദിച്ചു “അല്ലയോ മഹാരാജാവ! ശത്രുപക്ഷത്തിൽ മരിച്ചവരും മരിക്കാത്തവരും ഇങ്ങിനെമുള്ള ഒരുദായ്ക്കങ്ങൾ ഭവാൻ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള കാരണം എന്താണു്? ഇതു അസാധാരണമല്ലെ?” — അതുകൂട്ട്, രാജാവു പറഞ്ഞു. “ഏതൻ രക്ഷാകരനായായ ശ്രീകൃഷ്ണമുന്തിയാണു് ശത്രുക്കളെ എല്ലാം തോല്പിച്ചതു്. ആ ജഗദ്ഗതിയുടെ ദിവ്യവിഗ്രഹത്തെ കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടതുകൊണ്ടു് അവരെല്ലാം മഹാധന്യന്മാർതന്നെ, സംശയമില്ല. അതുകൊണ്ടാണു് അവരെ ഇത്രയെല്ലാം സൽക്കരിക്കുവാനു് ഞാൻ ചെയ്യതു്” — ഇതുകൂട്ട് ആ രാജാവു സിംഹം എല്ലാം രാജാവിന്റെ ഭക്തിയെയും കൃഷ്ണമുന്തിയുടെ ആശ്രിതത്വബലത്തെയും പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടുപോകയും ചെയ്തു. രാജാവു് പിന്നേയും അതിഭക്തിയോടുകൂടെ ഗോധരനെ ആരാധിച്ചുകൊണ്ടു് അന്ത്യകാലത്തിൽ വിജ്ഞപദത്തെ പ്രാപിക്കയും ചെയ്തു. ഈ ഉത്തമമായ ജന്മമല്ലാത്തതും കേൾക്കുന്നവരും ശ്രീഹരിഭക്തിലഭിക്കുന്നതാണു്

എഴുപത്തിയൊന്നാം ശതകം

ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

ഭാരതത്തിൽ ആദ്യമായിട്ടുള്ള ഒരു ഇടയൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവന്റെ പ്രവൃത്തിയിൽ അവന്റെ അമ്മയും, അമ്മയുടെ എഴുപതും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ എഴുപതയുടെ പാലകനായവനാണ് അവർ രണ്ടുപേരും ജീവനും കഴിച്ചവനും. പക്ഷെ ആ ഇടയൻ എഴുപതയെ കാട്ടിയിടകാലത്തുപോയി മോഷ്ടം, കഷ്ടിയിൽ പ്രവേശനം കൊണ്ടുവന്ന് കുറന്ന് പാൽ അമ്മയ്ക്കും കൊടുത്തു, അന്നും ഭക്ഷിച്ചു, സുഖമായി കഴിഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ നടന്നുകാലത്തു, ആ ഇടയൻ സാധുസേവയിൽ ഏതെങ്കിലും കാലത്തു വന്നായി തീർന്നു. അവൻ കാട്ടിയിടകാലത്ത്, പക്ഷെമുഴുവനും സാധുക്കൾക്കു വിരമം കൊണ്ടുകൊടുത്തും, ഹൃദയം കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തും, ഇലകളും പൂക്കളും അർപ്പിക്കുകയും, പരിചരിച്ചുവന്നു. അതിൽ ചിലർ അവനെ ഹരിനാമത്തെ ഉപദേശിച്ചു.

അനന്തരം, അവൻ ആ നാമത്തെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് ഭക്തി തോടുകൂടെ സാധുസേവയ്ക്കു്, എഴുപതയെയും നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരുദിവസം അവൻ ചില മഹാത്മാക്കൾ പരിചരിച്ചിരിക്കുകയാൽ, എഴുപതയെ നോക്കുവാൻ മറന്നുപോയി. അപ്പോൾ, ഒരു കള്ളൻ, എഴുപതെ കാട്ടിയിടകാലത്തു നില്ക്കുന്നതുകണ്ടു്, അതിനെ ആട്ടിക്കൊണ്ട് യമുനാനദിയുടെ തീരത്തുകയ്ക്കു കടന്നുപോയി നേരം സന്ധ്യയായപ്പോൾ, അവൻ എഴുപതയെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. കുറേ നേരം അങ്ങിങ്ങും തിരഞ്ഞിട്ടും എഴുപതെ കണ്ടില്ല. വീട്ടിലേക്കു യാൽ അമ്മ എഴുപതയെ, എന്നു മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടു്, അവൻ പതുക്കെ വിട്ടുവലക്കുവാൻ അമ്മ അവനെ കണ്ടു ഉടനെ, എഴുപതെ എവിടെയെന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ അവൻ അമ്മയെ

യരിച്ചപ്പോൾ ഒരു വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു: “അമ്മേ! ഞാൻ ഏതുമായ ഒരു ബ്രാഹ്മണനായ ഒരിക്കൽ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനെ മൂന്നു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞാൽ അതു ചാർ ഉണ്ടാവുന്ന കുട്ടികളോടുകൂടെ മടങ്ങിയതും. അതിന്റെ നെയ്യും നായർക്കതും. മോതിരകാണ്, ആ ബ്രാഹ്മണൻ ചെലവു കഴിക്കും. അതു വലയ ഒരു ഉപകാരമാണ്. അതു കണ്ടാൽ ഞാൻ അതിനെ ചെല്ലൂർ.” ഇതുകേട്ടപ്പോൾ അമ്മയ്ക്കു രസമുണ്ടായ, മൂന്നും മിണ്ടാത്തതായതും, ചെന്ന അമ്പനും, അമ്മയും കൈകൾ കഴിച്ച് ഉറങ്ങി. പാറോടവസം അമ്പൻ പത്മപുഷ്പമല കാട്ടിലേക്കുവന്നു. പക്ഷേ മഴവന്നു സാധുക്കളെ ഉപചരിച്ച് ഫലപൂലങ്ങളും കൊണ്ടുവന്ന് അമ്മയ്ക്കും കൊടുത്ത്, തന്നും കൈച്ചു കിട്ടുന്നതായി. ഇങ്ങനെ മഹാപത്മമയോടുകൂടെ മൂന്നുകൾ കഴിച്ചു. അപ്പോൾ അവന്റെ നിസ്തുലമായ കൈകളെ ഗോപാൻ പ്രസാദിച്ചു. അപ്പൻ ഏതുമായ അവൻ കൊടുപ്പിക്കണമെന്നു വിചാരിച്ചു. ഏതുമായ കൊണ്ടുപോയ കണ്ണൻ അതിനെ നല്ല ഉണ്ണു കൊള്ളിത്തന്നു. അതിന്നു മൂന്നു കുട്ടികളും ഉണ്ടായതെന്നു. ആ കണ്ണൻ ഏതുമായ കാണ്ഡം മറ്റും ചാൻ അതു കൊണ്ടുണ്ടായ ഒരു ദ്രവ്യകാണ്ഡം ആ ഏതുമയ്ക്കു കുട്ടികൾക്കും വല ആ ദ്രവ്യങ്ങളിൽ ഉണ്ടാക്കി, കഴിഞ്ഞു കൊട്ടിച്ച് വളരെ ദ്രവ്യമയോടുകൂടെ കൊണ്ടുവന്നു കാലത്തു, ഒരു ദിവസം ആ ഏതുമയ്ക്കും, അതിന്നു അവൻ കൊണ്ടുവന്നതാൽ ഉള്ളതായ ഒരു കുട്ടിയും, ചെന്ന ഉണ്ടായതായ മൂന്നു കുട്ടികളെയും കൂട്ടി, മ. മ. ചാൻ മേൽ കഴിച്ചാൻ കൊണ്ടുവന്നു, ചെല്ലുവന്നു. ഇവർ ചാൻ, കുട്ടികളും തമ്മിലും അമ്മയ്ക്കു നീന്തിത്തുടങ്ങി. കണ്ണൻ വലരെ തടുത്തും ഏതുമകൾ നിന്നല്ല ചെല്ലത്തു കണ്ടു കണ്ടു കൂട്ടിച്ച് കണ്ണൻ വെള്ളത്തിൽനിന്നു കയറിക്കൂട്ടത്തു, ഏതുമകൾ ഉൾക്കൊണ്ടു മറ്റൊരു ജീവനന്റെ വീട്ടിലേക്കു വന്നു. അപ്പോൾ ആ ഗോപൻ കണ്ടു, അതിനെ ഏതുമയും കുട്ടികളോ

[illegible]

കൂടി ഇരുന്നു. ബ്രാഹ്മണൻ ശ്രീകൃഷ്ണഭക്തിയോടുകൂടി തന്നെ രണ്ടുപട്ടാണു ഇരുന്നു. അന്ത്യത്തിൽ കൃഷ്ണസാമൂഹ്യത്തെയും പരച്ചു ഭക്ഷണസ്വനായ ഭഗവാൻ ഇപ്പോഴും ഇങ്ങിനെതന്നെ തന്നെ ഭക്തന്മാരെ ആപത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു.

എഴുപത്തിനാലാം അദ്ധ്യായം.

ഹരിപാലചരിതം.

മനുദൈവത്തിൽ ഹരിപാലൻ എന്നുപേരായി ധനവാനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്ന്, വാല്യപ്രകാരം വസതുവരെക്കും, പുത്രന്മാരായിരുന്നില്ല. പിന്നെ അനവധി, ദിവ്യ ചെലവുചെയ്തു പുത്രകാമേച്ഛിയാശ്ചെയ്ത് ഒരു പുത്രനെ ലഭിച്ചു. അപ്പോഴത്തു ലഭിച്ച പുത്രനാകയാൽ, വാല്യകൊണ്ട് അച്ഛൻ അധികംകൂറും പഠിപ്പിച്ചില്ല. എങ്കിലും ആ പുത്രൻ ജനനാ മുതൽക്കുതന്നെ ദൈവഭക്തി ഉള്ളവനായിത്തീർന്നു. ഭക്തന്മാരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ടും പുത്രന്റെ ബുദ്ധി സത്ത്വധിയാണു്; നല്ലകാര്യങ്ങളെ ചെയ്യുന്നത് എന്തു വിചാരിച്ചു് അച്ഛൻ താൻതന്നെയും വിരോധം പറഞ്ഞിട്ടു പുത്രനെ വിധിപ്രകാരം ഉപനയനം കഴിച്ചു, വിവാഹവും ചെയ്തിച്ചു, കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഹരിപാലൻ രോഗംകൊണ്ടുമരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ ഭർത്താവിനോടുകൂടെ മരിച്ചുകൂടത്തു. പുത്രൻ ഭാര്യയോടുകൂടി ഗൃഹത്തിൽ വസിച്ചു. തന്റെ ധനംകൊണ്ടു് സാധാരണ ഇഷ്ടാഭവലെ പൂരിച്ചുവന്നു. ഇങ്ങിനെ കുറെ കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, അവന്റെ ധനമെല്ലാം അവസാനിച്ചു. എന്നിട്ടും സാധുസൽക്കാരത്തെ തൃപ്തിച്ചില്ല. ഗൃഹത്തിൽ ഉള്ള പാത്രങ്ങളെയും, ഭാര്യയുടെ ആഭരണങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളും ഇവയെല്ലാം

യും വിനീതും, സാധുക്കളെ ആദരിച്ചുവന്നു. സകല സാധുവരും കഴിഞ്ഞൊപ്പാൾ, അവൻ കടംവാങ്ങി സാധുവുമാർച്ചു പിന്നെ കടം കിട്ടാതായപ്പോൾ, ഗ്രാമങ്ങളിൽ കടക്കുമപ്പോൾ, തന്റെ ദൈവമു സാധുക്കളെ പൂജിച്ചു. അപ്പോൾ അവന്റെ സമുദായത്തിൽ ഗ്രാമവാസികളായ മറ്റുള്ളവരും അവനെ പരിഹസിക്കുവാനും അപമാനിക്കുവാനും തുടങ്ങി. അവൻ കേൾപരവശനായതുകൊണ്ട്, ഒന്നും മറുപടിയില്ല. അവസ്ഥ താഴെത്തന്നെയും ഇല്ലാതായതുകൊണ്ട് ജനങ്ങൾ എല്ലാവരും പരിയാസാത്താകുകയും, "പാശ്ചിമനൻ, ദരിദ്രൻ" എന്നു പേർ വിളിച്ചുതുടങ്ങി. പന്നെ അവനും കടയും നല്ലവണ്ണം കിട്ടാതായി. അപ്പോൾ വിജ്ഞാനൻ സാധുക്കൾക്കു ഭക്ഷണവും മറ്റും കൊടുപ്പാനു കഴിയാതെ ദുഃഖിതനായി. പിന്നെ അവൻ മെടയ്ക്കത്താകുകയും മോഷണം തുടങ്ങി. കളവുവെച്ചു കിട്ടുന്ന ദ്രവ്യത്തെ ഭുജനം സാധുക്കൾക്കു കൊടുക്കും. താനും കായ്ക്കും അത് അല്പമേലും അനുഭവിക്കുകയാണെന്നു മനോഭൂതി. അതിനെ വർണ്ണപാഠവ വിചാരിച്ചവരികയും ചെയ്തു. അതും കട്ട തായാപ്പാൾ, കാട്ടിൽപാമ്പ്. പടിച്ചവരികയും തുടങ്ങി. ദിവസവും മറ്റുപലാണ് അവിടേ കാട്ടിൽപാമ്പിന്റെ ചുവപ്പിന്റെ കിടന്ന പന്നുകൊണ്ട് സാധുക്കൾക്കു പന്നു തുടങ്ങി. എന്നും അവൻ ജനങ്ങളെ ഭയപ്പെടുത്തിയും അപഹരിക്കുന്നതല്ലാതെ, യിഹം മോഷ്ടാക്കൾ വെച്ചിട്ട് ആരെയും ഒന്നും കൊല്ലാറില്ല. ചന്ദ്രൻ ചുറ്റും വെളിച്ചമേറിയതായിരിക്കാൻ, അവനാകട്ടെ പന്നു അപഹരിക്കുകയില്ലെന്നു കേൾക്കുന്നു.

ഇങ്ങിനെ കാരകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരു ദിവസം ആ പ്രവൃത്തികൊണ്ടും ഒന്നും കിട്ടാതെയെന്നു നേരം സന്ധ്യയായപ്പോൾ ശ്രീഹത്തിലേക്കു വന്ന് കായ്ക്കും കട്ടയായതും പറഞ്ഞ് വൃസമ്പന്നാക്ക കിടന്നാണി. പിറ്റേദിവസം താൻ ചെയ്ത എഴുന്നീറ്റ കായ്ക്കും കട്ടയായതായി, ഇല്ലവരെയും ഒന്നും കിട്ടിയില്ല. ഉള്ളതും

കാത്തിൽ വന്നപ്പോൾ, അതി പന്ത്രണ്ടരയ വയസ്സുകാരനാർ എ
 ഹത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്നതുകണ്ട്, അകത്തുപോയി ചായ്യാട്ട്
 “അല്ലയോപ്രിയ! ഉമ്മറത്ത് കേരളാൻ വന്നിരിക്കുന്നു അവർ
 വഴിന്നു വാണു ഇരിക്കുന്നത് അവരെ കേൾക്കണം കൊടുക്കാത്താൽ
 ഞാൻ മരിക്കും, നിത്യംതന്നെ” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ട
 ചട്ടാരി, കയ്യൊഴുത്തു “ഓഹ നാഥ! ഭവാനു ഇങ്ങിനെ നിശ്ചയി
 ച്ചാൽ, എന്താ നിശ്ചയവും അങ്ങിനെതന്നെ. ഭവാനെ ഒരു
 മിച്ഛ് ഞാനും പ്രാണനെയു കിടക്കും എന്നാൽ അവിടെ വന്നിരി
 കുന്ന ഭക്തന്മാരെ സ്നാനത്തിന്നു പാഞ്ഞയക്കുക എന്നത് മരി
 പ്പാനുള്ള ഉപായമൊന്നും. അപ്പോൾ, അതിനോടൊപ്പമുള്ള ഭ
 ക്തന്മാർ നമ്മളെ മരിക്കുവാൻ സമ്മതിക്കുമല്ല” ഇങ്ങിനെ ചായ്യാ
 ട്റെ വാക്കുകൾ, നല്ലിങ്ങിനെ ചുരുക്കമായി, കേരളാശാസ്ത്ര
 സ്നാനം കഴി ചുവക്കുവാൻ പറഞ്ഞയച്ചു. ആ സമയത്തു കേരളസ്ത
 രനായ ശ്രീമൂസ്സുപാൽ അയിൻ ദേവിയെട്ട്, “ഓഹ ഭഗവാനേ!
 റിട്ടെച്ചു നികുണ്ഡ് ജീവനും കഴിക്കുന്നവനായ എന്റെ ഒരു ഭ
 ക്തൻ ഉച്ചു അമ്പന കര പന്ത കൊടുപ്പാനായി ഞാൻ പോകു
 ന്നു” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ട് അയിണം പറഞ്ഞു. “എന്നാൽ
 എന്തെന്നും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുക.”

അപ്പോൾ ഭഗവാനു, “നി വരുന്നവകിൽ വന്നുകൊൾക
 എന്നാൽ നെന്താ കൂടെക്കൊണ്ടു പോകണം അവൻ പിടിച്ചുപറി
 ക്കും. അപ്പോൾ നിന്റെ കൈയെ ഇട്ടു മറ്റൊരാളെ മാത്രം നീ
 സ്പർശിക്കണം” എന്നു പറഞ്ഞു. അയിൻമോടുകൂടി, മരിപ്പാൻ
 തീച്ചരപ്പട്ടത്തിലേക്കു ഭക്തനെ കൊണ്ടുവന്നു, വിനോദത്താ
 ദെ ചുരുക്കിട്ടു. ഒരു വെളിച്ചം പ്രകാശിച്ചു, വളരെ ആര
 തങ്ങൾ അങ്ങിനെട്ട്, ചായ്യാട്ടുകൂടി നിശ്ചിതനാകാ പടിക്കൽ
 ചെന്നു, “നല്ലിത്തന്നെ എന്നു പറയുന്ന പ്രാമണ്യം എവി
 ടെ” എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ നല്ലിത്തന്നെ ചാക്കുവന്നു,

അതിദിവ്യമായ വസ്ത്രമണഞ്ഞിരിക്കാൻ കൊണ്ട് അലങ്കരിച്ചവനായ ദൈവതകൾ കണ്ട്, അതിസന്തുഷ്ടനായിട്ട് പറഞ്ഞു. “നിഷ്ഠിമയനായ ഒരാളാണ്. ഏതൊ കൊണ്ട് വിജയിക്കേ എന്നാണു ചോദിച്ചത്? അതു പറഞ്ഞാൽ ഓരോ മനുഷ്യനും”

ഇതുകേട്ട് ഒരവശ്യം പറഞ്ഞു. “ഞാൻകൂടി ഈ കാട്ടിൽ കൂടി ഭ്രമിക്കുമ്പോൾ പോകണം. ഈ കാട്ടിൽ വഴിപോക്കത്തോടു വിട്ടുപോകുന്നവർ ഉണ്ടെന്നു കേൾവിയിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ വശം വളരെ ആനന്ദമുള്ളതും മറ്റും ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ നാം കൂടെ ചെല്ലുകയും ചെയ്ത് ഞങ്ങളെ സുഖമായി ഈ കാട്ടുകടന്നിരിക്കുക. ഞാൻ അതന്നെ കൗഠവും ചെയ്തതായും. ഈ ഉപകാരം ഞങ്ങൾക്കു ചെയ്യുക” — ഇങ്ങിനെ ലീലാത്രിപലാരിയായ ഒരവശ്യം പറഞ്ഞതു കേട്ട്, നിശ്ചിതനായ അടക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത സുന്ദരങ്ങളായതുകൊണ്ട്, മറ്റൊരവശ്യം, “നമ്മൾകൂടും മേൽപ്പാടുകൾ, ഏതൊരു കൂടെ വന്നു കൊൾവിൻ. ഞാൻ ഉള്ളപ്പോൾ ആരും കേൾ ചെയ്തില്ല” എന്നു പറഞ്ഞു, “ഞാൻ ചേക്കുവാൻ” എന്നു ചേക്കുമ്പോൾ പറഞ്ഞു, “അവരും കൂടെകൊണ്ടു കാട്ടിലേക്കു നടന്നു നടുക്കൂട്ടിൽ എത്തിയപ്പോൾ നിശ്ചിതനായ ഒരവശ്യം മേൽപ്പാടുകൾകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: “ഒരവശ്യം നടന്നു ചേക്കുമ്പോൾ സുന്ദരങ്ങളായ സകല പക്ഷികളും ചേക്കു ഇങ്ങനെ തരിക. അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ മിണ്ടലും കൊണ്ടുകൂടും”

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ രണ്ടരശതകോടി രൂപയുടെ "നാഗ ബ്രഹ്മാജ്ഞാ" എന്ന ബ്രഹ്മാജ്ഞാ പത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധിച്ചു. ഇങ്ങനെയുള്ള പത്രം ചെയ്യുന്നത് എന്താണ്?" അപ്പോൾ ബ്രഹ്മാജ്ഞാ ന്റെ പേര് "നാഗ ബ്രഹ്മാജ്ഞാ" എന്നായിരുന്നു. അതിന്റെ പേര് "നാഗ ബ്രഹ്മാജ്ഞാ" എന്നായിരുന്നു. അതിന്റെ പേര് "നാഗ ബ്രഹ്മാജ്ഞാ" എന്നായിരുന്നു.

കുടുംബ ക്ഷേമം, പണം കിട്ടാത്തവർക്ക്, മുദ്രാമതിയടങ്ങാ
കൂടുതൽ പ്രതിഫലം പണം വേണ്ട, അനവധി കടനങ്ങൾ വരുത്തിയ
തിനാൽ ആ ബ്രഹ്മചരന്മാർക്ക് ജീവപര്യന്തം കടമയൊന്നും ആവാം
കൂടി, അന്ത്യത്തിൽ വിശ്വപദാർത്ഥം ലഭിച്ചു

ഇങ്ങിനെ നിശ്ചിതമനുസരം പരിഭ്രം ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞു. ക
കുറിയുടെ മഹാഭാരത്തെ പാവമാനു മാത്രമെന്നു സമതമനാദ്യം

உறுதி பின்புலம் உடையவர்கள்.

സമാജികന്മാരുടെയും

ഒന്നു പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ അദ്ധ്യക്ഷതാ പ്രസംഗം പ്രകാരം ഗ്രാമം ഉണ്ട്. ഒരു വേദാന്തപരമായും സാമ്പ്രദായികമായും ഇരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണമതമുണ്ട്. നിറഞ്ഞതായിരുന്നു ആ ഗ്രാമത്തിൽ അതിഥനന്മാരും പരമപുരുഷനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണനും തീർന്നു. അദ്ദേഹം അയ്യപ്പസ്വാമിയിൽനിന്നും ഗുഹയിൽ വസിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും, അദ്ദേഹം അതിലൊട്ടും വിശേഷനായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹത്തിന് തീർത്ഥാടനം ചെയ്യണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹം പൂജനാലയത്തിൽ, അന്നു പാകുന്നതു് എങ്ങനെയൊക്കെയാണുള്ള ചിന്തയെക്കണ്ടു് പരമപുരുഷനായിട്ടു്, ഇങ്ങനെയും ഒരു ബ്രാഹ്മണനാടു പാഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ആ ബ്രാഹ്മണൻ പറഞ്ഞു: “ഇത് ഗ്രാമത്തിൽ കൃഷ്ണമതമായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ട്. അവൻ അച്ഛനമ്മമാരും ഇല്ല, വിവാഹവും ചെയ്തിട്ടില്ല. അവൻ കണ്ടു് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതാണെന്നല്ലതു് സഹായിച്ചിരിക്കുക, ദുരയ്യായം കരിക്കലം ചെയ്തുകൊണ്ടു് എന്താ അഭിപ്രായം”. ഇങ്ങനെയൊക്കെയൊക്കെ

ഹിമാലയം, കൃഷ്ണമേനോൻ ബ്രഹ്മണൻ കണ്ടു. അപ്പോൾ
 വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു: “നീവന്നു നന്നായി. ഞാൻ കീഴ്മയാത്ര
 ചെയ്തതാണ് ആലോചിക്കുന്നു. വാല്മീകിയാണ്, തന്നെ
 ഹൈന്ദവം. യോജിച്ച് നീ എന്റെ കൂടെ വരുന്നതിൽ, ഞാൻ
 പാടില്ല.” ഇതുകേട്ടു, അധർവ്വരൻ അങ്ങനെയൊരു പറഞ്ഞു:
 “ഞാനും വളരെ ദിവസമായി കീഴ്മയാത്ര ചെയ്തതാണ്
 ആലോചിക്കുന്നു. ഇനിക്ക് വെറുപ്പാകാൻ എന്റെ മുമ്പിൽ
 തന്നെ ഇല്ല. അതുകൊണ്ട്, ഞാൻ നശിച്ചതും വരും, പുറ
 പെട്ടുകൊള്ളുക.” ഇതുകേട്ടു, വൃദ്ധൻ, അങ്ങനെയൊരു പുത്രനോട്
 മാത്രം യാത്ര പറഞ്ഞ് വേഗം പാടില്ല. കണ്ടപോൾ കൂടി വള
 രെ സന്തോഷത്തോടെ പോയി. ആദ്യം ഗംഗയിൽ ചെന്നു
 ശ്രാദ്ധം ചെയ്തതുകൊണ്ടും കഴിച്ച് സന്തോഷത്തോടെ കോടി
 യിൽ പോയി, ഗംഗാസ്നാനം ചെയ്തും കഴിച്ച്, പ്രയാഗത്ത് പാടി
 യിൽ ഒരു മാസം താമസിച്ചു. അവിടെ നിന്ന മധുരപുരിയിൽപ്പോ
 യി അപ്പോൾ വൃദ്ധൻ രോഗം പിടിപെട്ടു. യുവാവായ ബ്രാ
 ഹ്മണൻ അതിജീവനത്തോടെ ശുശ്രൂഷിച്ചു, രോഗം മാറി. അ
 പ്പോൾ വൃദ്ധൻ സന്തോഷത്തോടെ പറഞ്ഞു: “നീ എന്നെ അ
 ക്ഷണത്തോടെ ശുശ്രൂഷിച്ചു. ഇനിക്ക് അതുകൊണ്ട് അതിയാ
 യ സന്തോഷം ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, ഞാൻ ഒരു കാഴ്ചം പറയാം.
 അതുകൊണ്ടും. എന്റെ ഹൃദയിൽ ഒരു കന്യകയുണ്ട്. അ
 വളരെ ഞാൻ നിനക്കായി തന്നിരിക്കുന്നു. ഹൃദയിൽ എത്തി
 യാൽ, അപരിമിതമായ വിധിപ്രകാരം വിവാഹം ചെയ്തതും.
 ഇതുകേട്ടു യുവാവ് പറഞ്ഞു: “ഹേ ബ്രഹ്മണ! ഞാൻ ഇതി
 നെ അയാഗ്രഹിച്ചു വരുന്നതാണ്.” അപ്പോൾ വൃദ്ധൻ പ
 രഞ്ഞു: “എന്താണ് അയാഗ്രഹം? ഞാൻ ഇരിക്കുമ്പോൾ എ
 ന്റെ പുത്രിയെ മറ്റൊരാൾ കൊടുക്കുന്നതു? കന്യകയെ നന്നെ
 നല്ല അവകാശം അയക്കുന്നു എന്നാണ് അർത്ഥം. അതു

കൊണ്ട്, എന്റെ പുത്രിയെ ഞാൻ നിങ്ങളെ കുന്നു; ഇതന്നെ സാക്ഷി ഈ ഗോപാലസ്വാമികളെന്നതാണ്” — എന്നുപോയപ്പോൾ, അവർ രണ്ടാളും കൂടി ഗോപാലസ്വാമിയുടെ മുമ്പിൽ നിന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു: “ഹേ! സ്വാമി! ചോൻ ചാലാമങ്ങളായ പ്രപഞ്ചത്തിനെല്ലാം സാക്ഷിയാണല്ലോ. ഞങ്ങളുടെ ഈ നിശ്ചയത്തിന്നും ചോൻകുന്ന സാക്ഷിയായിരിക്കട്ടെ.” ഇങ്ങിനെ പ്രാർത്ഥിച്ച്, പിന്നെ കൗടീവസം അവർ അവിടെ അമിടിച്ച്, സ്വദേശത്തേക്കു മടങ്ങി. വഴിയിൽ, യുവാവായ ബ്രാഹ്മണൻ, വൃദ്ധനെ കണ്ടുവെക്കുകയും കൈയോടെ തുശ്ശുയിച്ചു. അവർ രണ്ടാളും സുഖമായി റൂറത്തിൽ എത്തി. വൃദ്ധൻ ഭാര്യയോടും പുത്രന്മാരോടും കാരണ ബന്ധുക്കളോടും, താൻ രോഗത്തിൽ പെട്ട ബുദ്ധിമുട്ടിയതും, യുവാവായ ബ്രാഹ്മണൻ തല്ലപുണ്യം തുശ്ശുയിച്ചതും, താൻ പുത്രിയെക്കൊണ്ടു പ്രതിജ്ഞാചെയ്തതും, എല്ലാം പറഞ്ഞു. അതുകേട്ട് പുത്രന്മാർ പറഞ്ഞു: “അച്ഛൻ എന്നോ ഈ ഇങ്ങിനെ എല്ലാം പറയുന്നത്? മുമ്പി ഇങ്ങിനെയാരുത്? എങ്ങിനെയാണു്? കണമുതറ വംശത്തിൽ ജനിച്ച കന്യകയെ ഇങ്ങിനെ യുദ്ധ ബ്രാഹ്മണൻ കൊടുപ്പാൻ ഹദിപ്പു. ഇവന്നു കന്യകയെക്കൊടുത്താൽ, ജാതിയിൽ നിന്നു പുറത്തു പോകേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ട് അച്ഛൻ മിണ്ടാതിരിക്കണം. ഞങ്ങൾ ഇതിന്നു ഉത്തരം പറഞ്ഞുകൊള്ളാം.” ഇതുകേട്ട്, അച്ഛൻ നന്നായി മിണ്ടാതിരുന്നു; കൗടീവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, യുവാവായ ബ്രാഹ്മണൻ വൃദ്ധൻ വാഗ്ദാനം ചെയ്ത കന്യകയെ ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ വൃദ്ധന്റെ പുത്രന്മാർ ആ ബ്രാഹ്മണനെ ചിരിച്ചു ചിരിച്ചു തല്ലിക്കൊല്ലുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ആ യുവാവായ ബ്രാഹ്മണൻ, ക്രോധത്തോടെ, താമ്രവിരൻറെ തട്ടുകൾപ്പോയി സങ്കടം പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ രാജാവു്, പ്രത്യാപനംകളയും ആ രാജ്യത്തിലുള്ള വിദഗ്ദ്ധന്മാരെയും വരുത്തി അറക്കോട്ടു പറഞ്ഞു: “കന്യാ

നിമിത്തമായി ഇവർ തമ്മിൽ ബന്ധമായ വാദമുണ്ട്. അതു നിങ്ങൾ ന്യായപാലരായിച്ചുവെടുത്തുവിൻ” ഇതുകേട്ട് വിദഗ്ദ്ധന്മാർ എല്ലാവരുംകൂടി ഒരു സമരം കൂടി. രണ്ടു കൂട്ടത്തെയും വാദമേകട്ടെ. ജാതിപ്രഭാവമുണ്ട് കന്യകയെ കൊടുക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നാണ് ആ ദേശമർദ്ദാദി. ഏകിലും കന്യകാദാനത്തിന്നു വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുപോയാൽ, കന്യകയെ കൊടുക്കാനിച്ഛിക്കുന്നു തരമില്ല. ന്യായം ഇങ്ങിനെ കണ്ടപ്പോൾ, വിദഗ്ദ്ധന്മാർ എല്ലാവരും, ധർമ്മകാരമല്ല ഒരു, കലശത്തുപോയ വൃദ്ധന്റെ വൃദ്ധന്മാരെ ഭയപ്പെടുത്തുക. ന്യായംകൊണ്ട് യുവാവിനെ അല്പംകൊണ്ട് തരമില്ലെന്നു കണ്ടു, വേറെ ഒരു ഉപായം പറഞ്ഞു. “നിപറയുന്നത് ന്യായമാണെന്നിരിക്കിലും, നിനക്ക് വൃദ്ധൻ വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുകയായി വല്ല ലക്ഷ്യവും ഉണ്ടാ? അല്ലെങ്കിൽ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു കേട്ടതായ സാക്ഷികൾ ഉണ്ടാ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു ഒരു ഉപാധിയായിട്ടു കന്യകയെ നിനക്കു തരാവുന്നതാണ്.” ഇങ്ങിനെ വിദഗ്ദ്ധന്മാർ പറഞ്ഞുകേട്ടു, പ്രാപ്തന്മാർ പറഞ്ഞു: “വൃദ്ധന്റെ ലക്ഷ്യം ഒന്നും ഇല്ല. അതിന്നു സാക്ഷിയും ദൈവത്തിൽ ആരു ഇല്ല. മധുരപ്പുരിയിൽ ഉള്ള കേരളനാഥനായ ശ്രീഗോപാലനാഥിനെ ഇതിന്നു സാക്ഷിയുണ്ട്” ഇതു കേട്ടപ്പോൾ വിദഗ്ദ്ധന്മാർ പറഞ്ഞു “എന്നാൽ ആ ഗോപാലനാഥി ഈ സമരത്തിൽ വന്ന് സാക്ഷി പറയാട്ടെ. അപ്പോൾ കന്യകയെ നിനക്കു തരണമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കും” ഇതുകേട്ടപ്പോൾ ആ പ്രാപ്തന്മാർ, വളരെ ദേഹിതനായിട്ട് വിചാരിച്ചു “ഞാൻ ഇതിന്നു സാക്ഷി ചെയ്യണമോ? ആ ഗോപാലനാഥിയെ തന്നെ തന്നെ പ്രാപിക്കുക, അപ്പോഴെ വേറെ ഒരു ഗതിയും ഇല്ല. ആ സമരം എന്തു ചെയ്യണമോ? അതു ചെയ്ത അനുഭവിക്കാം” എന്നു നിശ്ചയിച്ചു വിദഗ്ദ്ധന്മാരോടു പറഞ്ഞു. “എന്നാൽ ഞാൻ ഒരു ചെയ്യണം. അതു നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ട്, എടുക്കേണ്ടതാ

നന്നകിൽ എടുക്കവെ ന്, അല്ലെങ്കിൽ തള്ളുവിൻ. ഇവിടെനിന്നു്
 മധുരശ്ലേഷപാൽ വരുന്നതെങ്കിൽ, നാലുമാസം വേണം. അതുവരെ
 ഈ കന്യകയെ മരാനകം കൊടുക്ക. വെണ്ണം കൊടുത്താൽ സിംഹ
 ലിക്കുന്നവൻ ബ്രാഹ്മണനാക, ചെങ്കു ചന്ദ്രോദയ നിന്ദ്ര നാശമെ
 ന്ന, പശ്ചിമത്തൊഴിയ നിന്ദ്ര പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുവിൻ. എന്നാൽ
 ഞാൻ മോചിതനാവാവതായ മുമ്പെങ്കിലും വരും. ഇതു ക
 ള്ളപ്പാൾ, വിദഗ്ദ്ധൻ പറഞ്ഞു “നിപാത്ത പ്രകാരം ഞങ്ങൾ
 സത്യം ചെയ്യാം. എന്നാൽ ഇന്നുമുതൽ നാലുമാസം കഴിഞ്ഞാൽ,
 അഞ്ചാം മാസത്തിന്റെ മുദ്രയെ ദിവസത്തിൽ കന്യകയെ
 കൊടുക്ക. നിശ്ചയം തന്നെ” ഇങ്ങനെ വിദഗ്ദ്ധൻ പറഞ്ഞതു
 കേട്ട്, അങ്ങിനെതന്നെ എന്തൊക്കെയും, അപ്പാൾതന്നെ ആ ബ്രാ
 ഹ്മണൻ മധുരശ്ലേഷ വാങ്ങി. വൃശ്ചികമാസം പരമ്പരനായി,
 പരമ്പരനായിരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ, ശ്രീഹരിയെത്തന്നെ
 എങ്കിലുമിത്തന്നായി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ, ഒരു മാസം കൊണ്ടു മ
 ധുരയിൽ എത്തി. ഗോപാലാക്ഷത്രത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വല മഹനി
 തനാൽ തന്റെ സങ്കടങ്ങളെല്ലാം സമാധാനമാകുവാൻ. “എ
 ന്ന ഈ പത്തിൽനിന്നു വേർപെട്ടുതന്നിട്ടില്ലെങ്കിൽ,
 ഞാൻ ഇവിടെ തന്നെ ജീവിക്കട്ടെ. — എന്നിങ്ങനെ പ
 രഞ്ഞുകൊണ്ടു, വിശപ്പുകൊണ്ടും ക്ഷീണംകൊണ്ടും പരമ്പരനായി,
 അവിടെത്തന്നെ കിടന്നു. അപ്രകാരം ദുഃഖിതനായ ഭക്ത
 നെ കണ്ടു്, ഭക്തരക്ഷകനായ ഗോവർദ്ധൻ, സപ്തത്തിൽ, അവ
 മന്ദാദ് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: “ഹേ ബ്രാഹ്മണ! ദുഃഖിക്കണ്ട.
 ഞാൻ നിന്നോടു കൂടി വരാം. നിന്റെ ഇഷ്ടമിന്നുവേണ്ടി ഞാൻ
 അവിടെവന്നു സത്യം പറയാം. നീ മാവ്വിലെ എഴുന്നീടു സ്നാനം
 ചെയ്തു ഭക്ഷണം കഴിക്കുക. നാളെ അശ്വരാത്രിയിൽ ഞാൻ പ
 രപ്പടയാം. നിമിഷത്തിൽ നടന്നുകൊൾക. പിന്നാലെ ഞാനും വ
 രാം. എന്റെ കാൽമീലയിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടുകൊണ്ടു നീ നട

കൈ. പിന്നോക്കം നിമിഷവും തിരിഞ്ഞുനോക്കരുത് നോക്കിയാൽ മരവാൻ ആവിടെ നന്നാകളയും. പിന്നെ നടക്കയില്ല. ഈ സംഗതിയെ നല്ലവണ്ണം ഓർമ്മവെച്ചുകൊണ്ടു നിപോയ്ക്കാളുക". ഇങ്ങിനെ സ്വപ്നം കണ്ട്, ബ്രാഹ്മണൻ സന്തുഷ്ടനായിട്ട്, രാവിലെ എഴുന്നീറ്റത് സ്നാനം ചെയ്ത്, ഭക്ഷണം കഴിച്ചു ഭക്തത്തിൽക്കൊന്നു, ശ്രീമതി ഏവ്വാഴാണ് പൂജപ്പെടുന്നത് എന്നു ചാത്തുകാണിക്കുന്നു അദ്ധരാത്രിയായപ്പോൾ ഭക്താനുകമ്പയായ ഭഗവാൻ ഭക്തത്തിൽനിന്നു പുറത്തുക്കൊള്ളുന്നു. അപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ നൂപുരശബ്ദം കേട്ടുമ്പോൾ നടന്നുതുടങ്ങി.

—❧—

എഴുപത്തൊന്നാം സർഗ്ഗം.

സാക്ഷിഗോപാലമഹിമ. (2)

തീർന്നതും ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ, ഭക്തിയന്ത്രിതനായിട്ട്, ഗൗഡബ്രാഹ്മണന്റെ പിന്നാലെ ഗൗഡഭേരത്തേക്കു പോയി. ആ ബ്രാഹ്മണൻ തന്റെ ഗ്രാമത്തിന്റെ സമീപം ഏത്തിയപ്പോൾ, സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു. താൻ ഭഗവാനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ഗ്രാമത്തിൽ എത്തിയല്ലോ എന്നുള്ള സന്തോഷംകൊണ്ട്, ഭഗവാൻ പറഞ്ഞ പ്രതിജ്ഞയെ മറന്നു പിന്നോക്കം നോക്കി. അപ്പോൾ ഭഗവാൻ ശിലാഭൂപിയായി അവിടെത്തന്നെ നിന്നു. അപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ അങ്ങിനെ നിൽക്കുന്ന ഗോപാലസ്വാമിയെക്കണ്ട്, സന്തോഷസമുദൃത്തിൽ മുങ്ങിയവനായിട്ട്, ഭഗവാനെ സ്മരിച്ചും നമസ്കരിച്ചും ധ്യാനിച്ചും ആ രാത്രി അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. ഗോപാലസ്വാമിയെ തന്നെ ഇരുത്തി ഗ്രാമത്തിലേക്കു പോകുവാൻ മനസ്സു വന്നില്ല. ആ രാത്രിയിൽ ആ ഗ്രാമ

വാസികളായ വിദേശികൾക്കും താങ്കളും സമൂഹം കണ്ട “അനന്ദം പ്രാപ്തനായും ഇതാ വന്നുവരുന്നു. അൻ ഈ കാഴ്ചയിൽ സ്വതഃ പാത്രം. വൃദ്ധപ്രാണനും ഇവന്നു കന്യാകാദനും ചെ യ്ക്കു സത്യമാണ് അൻ അതിന്നു സാക്ഷിയാണ്”. ഇങ്ങിനെ അകൃത്യമായ സമൂഹകണ്ട്, താങ്കളും കാണുവതും വളരെ വിസ്മയിച്ചു. പിന്നാദിവസം താവിടെ, ആ ഗ്രാമത്തിൽനിന്നു് ഒരാൾ കൂട്ടു പട്ടിത്തൊട്ട് എങ്ങന കാഴ്ചയിന്നുവെണ്ടി പോയപ്പോൾ, അയാളെ അതിഥിപരമമായ ഒരു വിജ്ഞാപനപത്രം അതിനെ വൃദ്ധകാളിയിൽനിന്നു പ്രാണനേയും കണ്ടു. അദ്ദേഹത്തെ നമസ്കരിച്ചു, “വേദ പ്രാണനാ! വേദനം ഗോപാലസംഗിതം വന്നുവന്നു് വേദൻ അതിഥിനാൻ തന്നെ” എന്നു പറഞ്ഞ് വേദം ഗ്രാമത്തിലേക്കു വന്നു, എല്ലാവരോടും പറഞ്ഞു. “പ്രാണനൻ കാഴ്ചയിൽ സാക്ഷി പറയുവാൻ ശ്രീ ഗോപാലസംഗിതം ഇതാ വന്നിരിക്കുന്നു”. ഇതുകേട്ടു, അവർ എല്ലാവരും അവിടേക്കു പോയി. താങ്കളും ഇതുകേട്ടു സന്തോഷത്തോടെ വന്നു. പ്രാണസംഗ്രഹിയായ ജഗദീശ മരണ കണ്ടിട്ടു, താങ്കൾ ആനന്ദപരവന്നായി. ഉടനെ പ്രാണനൻ കാഴ്ചയിൽ നമസ്കരിച്ചു. വൃദ്ധൻ കന്യാകയെ വരുത്തി വേദം ആ പ്രാണനനു കൊടുത്തു. താങ്കൾ വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി അന്നുപിറ്റേയും കൊടുത്തു. പിന്നെ ഗോപാലസംഗിതം കേൾക്കും അതിവിശേഷമായി പണിചെയ്തിച്ചു. പ്രാണനൻ സൽകലാതയായ കന്യാകയെ ലഭിക്കുകയായും, ശ്രീഗോപാലസംഗിതം തന്നെ സാക്ഷിപറവാൻ വന്നതുകൊണ്ടും, താങ്കൾ മുതലായവർക്ക് മാനുസായിട്ടു, ഗോപാലസംഗിതം അതിഭക്തിയോടുകൂടി മനസ്സുകൊണ്ടും വാക്കുകൊണ്ടും കർമ്മകൊണ്ടും സേവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പ്രാണനനു സാക്ഷിപറവാൻ വന്നതുകൊണ്ട്, ആ വിജ്ഞാപനം സാക്ഷിഗോപാലൻ എന്ന പേർ സംഭവിച്ചു. ഇ

രൂപ്പാഴും ആ ഗൊഡുഗോശ്വരയിൽ ഗോവൻ സാക്ഷിഗോപാലൻ
പുറന്ന പേരാട്ടുകൂടി ഇരിക്കുന്നു. ഗോവൻ്റെ ആശ്രിതർക്കുണ
കാലുള്ള നഷ്ടവും ഭരണത്തിലുള്ള വ്യക്തിത്വവും നോക്കേവിൻ'

അനന്തരം, മധുരയിൽ ഗോപാലസ്വാമിയെ കാണാനെ
ക്കുന്നതും വളരെ ചെന്നാകുമ്പോഴായി, എല്ലാവരുംകൂടി ആരോ
മിച്ചു. "സ്വാമി ഏവിയേക്കേ പേരായിരിക്കേ? മനസ്സു താങ്ങിക്കൊ
ണ്ട് ആ വിഗ്രഹത്തെ ഇരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. വല്ല ദേ
വന്മാരോ അസുരന്മാരോ കൊണ്ടുപോയതായിരിക്കും. അതിന്നു
മനസ്സുതാങ്ങാതെ നമ്മുടെക്കൊണ്ടു താങ്ങാതെ നില്ക്കുന്നതും ഇല്ല",
ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ച് എല്ലാവരും വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒ
രു ദിവസം ഗൊഡുഗോശ്വരയിൽനിന്ന് ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ അവിടെ
വന്ന് തീർത്ഥാടനംചെയ്ത്, സ്വാമിഗോശ്വരയിൽനിന്നായി കേൾ
ത്തിൽ മഹത്ത്വവും, എല്ലാവരും ദേവീമൂർത്താണിരിക്കുന്നതു
കണ്ടു. ദിവ്യത്തിന്റെ കാരണം അവരാട്ടു ചോദിച്ചപ്പോൾ,
അവർ സകല വൃത്താന്തവും പറഞ്ഞു. അതു കേട്ട് ആ ബ്രാഹ്മ
ണൻ പറഞ്ഞു, "നിങ്ങൾ ഇനി ദേവീദേവന്മാരെ നിങ്ങളുടെ സ്വാ
മിയുടെ സ്വരൂപം ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം". ഇതു കേട്ടപ്പോൾ, അ
വർ എല്ലാവരും സന്തോഷിച്ചു ബ്രാഹ്മണനോട്, "ഏതു രഹസ്യ
താൽ ഞങ്ങളുടെ സ്വാമിയുടെ വൃത്താന്തത്തെ ഞങ്ങൾക്കു പറ
ഞ്ഞുതരിക. ഞങ്ങളുടെ ഭാഗ്യമെന്താണെന്ന് ചോദിച്ച് ഇപ്പോൾ ഇ
വിടെ വന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ട് ആ ബ്രാഹ്മണൻ
പറഞ്ഞു. 'എന്റെ ദേശമായ ഗൊഡുഗോശ്വരയിൽ കുറെ പട്ടി
ഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഏകദേശം എന്ന് പേരായ ഒരു ഗ്രാമമുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ
ഗോപാലസ്വാമി അവിടെ ഉണ്ട്. അവിടെ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ
തമ്മിൽ ഒരു കന്യാദാസനെന്നപ്പാരി വ്യവഹരിക്കേണ്ടായി. അ
തിന്നു തക്കതായ ലക്ഷ്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഗോപാലസ്വാമിയു
ടെ മുമ്പിൽവെച്ചാണ് അവരെ നിശ്ചയം ഉണ്ടായത്. അതു

കൊണ്ട് ഗോപാലസാമിതന്നവന്ന് ഈ കാൽക്കൽനിന്നു യഥാ
 യഥം ചാഞ്ഞുവെക്കുന്നത് രാജാവും സഭാവാസികളും നിശ്ചയി
 ക്കുകയാൽ, അതിൽ വാദമായ ബ്രാഹ്മണൻ ഇവിടെ വന്ന് ഗോ
 പാലസാമിയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അപ്പോൾ രാജാവ് ആ
 ബ്രാഹ്മണനെ വേർതിരിച്ചു, ഗോപാലസാമിക്ക് വിശേഷമായ
 ഭക്ഷണം പണയിച്ച് ആദരവോടെയും അവിടെ ഇരുത്തീട്ടു
 ണ്ട്. ഇതുകൂടി അവർ എല്ലാവരും സന്തോഷിച്ചു, ആ ബ്രാ
 ഹ്മണനോടുകൂടെ അപ്പോൾതന്നെ പുറപ്പെട്ടു ഗോവധാമത്തിൽ
 എത്തി, ഗോപാലസാമിയെ കണ്ട് എല്ലാവരും ഉറക്കം കര
 കൊടുത്തു. “ഓഹ സാമി! എന്താണ് ചാൻ ചെയ്യൂ,”
 എന്ന് പൗത്തുക്കൊണ്ട് പ്രതിരോധം അടക്കം ചെയ്ത് പ്രതി
 മായ എടുക്കുമെന്ന് ഭ്രമിച്ചു. അവർ എന്തുചെയ്തിട്ടും പ്രതിമ
 ഇളകിയതെ ഇല്ല അപ്പോൾ എല്ലാവരും നിരാഹാരതാപാലി
 ട് അവിടെ തന്നെ ഇരുന്നു. ക്ഷീണംകൊണ്ടു തളന്ന് ഉറങ്ങിയ
 പ്പോൾ, ഗോപാലസാമി, അവരോടു സമീപത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന
 പൗത്തു: “നിങ്ങൾ എല്ലാവരും മധുരമായ ഒരു ചോറോളമു
 വിൻ. എന്താ ഈ പ്രതിമയെ ഇവിടെനിന്നു കൊണ്ടുപോകു
 വാൻ നിങ്ങളുടെയൊക്കെ സാക്ഷാത്കാരി എന്റെ കൈനും പര
 വരണായതു കൊണ്ട് ഞാൻ ഇവിടെ ഉറച്ചുപോയി. നിങ്ങൾ വേ
 രാ ഒരു പ്രതിമയെ ഉണ്ടാക്കി അവിടെ സ്ഥാപിച്ചുകൊള്ളവിൻ.
 എന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം അവിടെ ഉണ്ടാവും.”

ഇങ്ങിനെ ഗോപാലസാമി ചെന്നെത്തുകയ്ക്ക്, അവർ രാ
 വിചല എഴുന്നീറ്റ് സ്നാനം കഴിച്ച് സാമിയെ നമസ്കരിച്ച് പുറ
 പ്പെട്ടു. അപ്പോൾ കൈനായ ബ്രാഹ്മണൻ അവരോടൊന്നും ഭക്ഷ
 ണം ദ്രവ്യം മേലാക്കുകയും കൊടുത്തു. ആ ബ്രാഹ്മണൻ
 ഈ സംഭവത്തെ കണ്ട് വളരെ വിസ്മയിച്ചു. അന്നുതന്നെ, മധുര
 വാസികളായവർ മധുരപുരിയിൽപോയി ഒരു ഗോപാലപ്രതിമ
 യെ ഉണ്ടാക്കി സ്ഥാപിച്ചു ദേവതാത്വം പ്രാപ്തം വരുത്തി.

ഇങ്ങിനെ കേതവഞ്ചനയായ കേരവാൻ കേരന്മാരെ സൂക്ഷിപ്പിച്ചതും ഭാഗ്യമായിരുന്നു. ഈ ആത്മീയമായ ചരമം കേരവഞ്ചനയുടെ അനന്തരം കൃഷ്ണഭക്തി കലിക്കുന്നു.

—

എഴുപത്തൊമ്പതാം സഗ്രം.

—

മാമദാസചരിതം.

—

ദോഷകയിൽനിന്ന് കുറെ കിഴക്കാരി ഡകോരം എന്ന പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തായ ഒരു ഗ്രാമം ഉണ്ട്. ആ ഗ്രാമത്തിൽ മാമദാസ എന്ന പേരിൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കവ്യംവിശാരദനായിരും, വിജ്ഞാനികൾ അതി കല്പനയായിരുന്ന അദ്ദേഹം മാതൃഭാഷയും ഏകാദശി ദിവസം പ്രാർത്ഥനയിൽ പോയി, ഏകാദശി ഉപവസിച്ചു, മാന്ത്രികമായി ഉറക്കമൊഴിച്ചു, പിറ്റേ ദിവസം ഗൃഹത്തിലേക്കു തന്നെ മടങ്ങി വന്നു. ഇങ്ങിനെ യാത്ര നിരന്തരം. താൻ മിക്കയെടുത്ത സാധുസേവയും വിജ്ഞാനവും ചെയ്തും ഇങ്ങിനെ കുറെക്കാലം നടന്നുവന്നതിന്റെ ശേഷം, മാമദാസൻ വരവെടുത്ത സംഭവിച്ചു. എന്നിട്ടും ദോഷകയാത്ര വിട്ടില്ല. കാലക്രമംകൊണ്ടു വളരെ ജാതരമായി. ആ ബ്രാഹ്മണൻ ഒരു ഏകാദശിദിവസം വളരെ പണിപ്പെട്ട് ദോഷകയിൽ ചെന്നു മണൽകുഴപ്പത്തിൽ തളിച്ച്, പൂജയും കഴിച്ച്, ഉപവാസത്തോടു കൂടി ക്ഷേത്രത്തിൽതന്നെ ഇരുന്നു. മാന്ത്രികമായി തന്നെ കൃഷ്ണമുത്തിയെ സേവിച്ചു, പിറ്റേ ദിവസം ഗൃഹത്തിലേക്കു നടപ്പാൻ വരുത്താൻ. അപ്പോൾ അവിടെ തന്നെ പാർത്തു കഴിച്ച്, മണൽകുഴപ്പത്തിലൂടെ ക്ഷേത്രത്തിൽ തന്നെ കിടന്നുറങ്ങി.

അപ്പോൾ ആ ബ്രാഹ്മണനോടു കൃഷ്ണമുത്തി, സ്വപ്നത്തിൽ, പറഞ്ഞു: “ഹേ ബ്രാഹ്മണ! ഞാൻ വേദന്റെ നിഷ്ഠ കണ്ടു വള

ഒരേ സമയത്തുണ്ടായി. ബാക്കൻ കെട്ടിച്ച് എഴുന്നേറ്റു കൈകളുപോലും ഒരു വഴി കൊണ്ടുവന്ന് അദ്ധ്യക്ഷനായി എഴുന്നേറ്റു വന്നിരിക്കുമ്പോൾ വേ. നും വഴിയിൽ കയറി പോയ് കൊള്ളുക” — എന്നുണ്ടെന്ന സ. ഫ്ഫം കണ്ടു, പ്രൊഫസർ സ. നായാട്ടോടുള്ള പിറന്ന ദിവസം ഹൃദയത്തിലേക്കു പോയി. പിറന്ന എക്കാലം വന്നപ്പോൾ, ഒരു വഴിയിൽ കയറി ദാഹകൂലി ചെന്ന് അന്ന് ഉപവസിച്ചു, പിറന്ന ദിവസം ചാണയും കഴിച്ചു, അന്നു അദ്ധ്യക്ഷനായി എല്ലാവരും ഉറങ്ങിയപ്പോൾ, അദ്ധ്യക്ഷൻ അകത്തു കടന്ന് മണത്തുരുത്തിയ ഒരു വിഗ്രഹത്തിന്മേൽ അലകുലിച്ചിരുന്ന ആദരണയോടു എല്ലാം അഴിച്ചു, അവിടെ കരന്നു വെച്ചു, ആ പ്രതിമയെ എടുത്തു വഴിയിൽ വെച്ചു, ആദരകൂലം കണ്ടുവെച്ചു എന്നുള്ള യോജിക്കു, അതി വേഗത്തിൽ വഴി കാട്ടിച്ച് അന്നു ഹൃദയത്തിലേക്കു പോയി.

പിറന്ന ദിവസം അവിടെ, ദാഹകൂലിയിൽ, പൂജകന്മാർ വന്നു നോക്കുവാൻ, മണത്തുരുത്തിയ ഒരു കണ്ടി. “ഇതെന്തൊരു കണ്ടിയാണി! ഈ കണ്ടിയെന്തൊരു ആദരം കൊണ്ടുപോയതി?” എന്നു കണ്ടിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു, അവിടെ വന്നിട്ടുള്ളവരെ എല്ലാം അന്നു കണ്ടി. അദ്ധ്യക്ഷനും വഴിയേയും കാണാത്തതുകൊണ്ടു, അവനാണു ഇതു ചെയ്തതു എന്ന് അവർ നിശ്ചയിച്ചു. അദ്ധ്യക്ഷനായാണു അദ്ധ്യക്ഷൻ വഴിയിൽ പോയതു എന്ന് അവിടെ കണ്ടിയെ എല്ലാവരും പറയും ചെയ്തു. ഇതെന്ന പൂജകന്മാർ ആ വഴിയെ കണ്ടി കാട്ടി. അദ്ധ്യക്ഷൻ വഴിയേയും കൊണ്ടു അന്നു ഗ്രാമത്തിൽ എത്തുമ്പോഴേക്കു പൂജകന്മാരും കാട്ടി എത്തി. അദ്ധ്യക്ഷൻ അവർ കാട്ടിയതൊന്നു കണ്ടിട്ടു കണ്ടിയെ വേഗം എടുത്തു അവിടെയുള്ള കണ്ടിയിൽ ഇട്ടു അന്നു വേഗം വന്ന് വഴിയിൽ കണ്ടി കയറി ഇരിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ പൂജകന്മാർ വേഗമെടുത്തു വന്ന് വഴിയിൽ നോക്കി, പ്ര

തിമയെ കണ്ടില്ല. അപ്പോൾ അവരിൽ ഒരുവൻ പറഞ്ഞു “ഇവൻ കുളത്തിലേക്കു പോകുന്നതും, പിന്നെ മടക്കിവരുന്നതും കണ്ടു. കുളത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി ഇട്ടിരിക്കുമോ? നോക്കുക” എന്ന് പറഞ്ഞ് അവർ കുളത്തിൽ ഇറങ്ങി നോക്കുകയപ്പോൾ, പ്രതാപത്തെ കണ്ടു. അവർ എല്ലാവരും കൂടി അതിനെ വെള്ളത്തിൽ നിന്നൊപ്പാൻ തടിച്ചെടുത്തു, അതു പൊന്തിയതേയില്ല. അപ്പോൾ അവരെ വിസ്മയിച്ചു “രാമദാസൻ ഭക്തൻ എന്നെ എടുത്ത പ്രതിമയെ നമ്മൾ ഇത്ര ആളുകൾ കൂടീട്ടും എടുപ്പാൻ കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ. ഇതു ശ്രീ ഹരിയുടെ ചേലിനും തന്നെ, സംശയമില്ല. കൃഷ്ണമൂർത്തിക്കു ചോർക്കു വശവാൻ മനസ്സില്ലായിരിക്കും എന്നാൽ നമ്മൾക്കും ഇവിടെ തന്നെ ഇരിക്കുക” — എന്നു. ബലനെ നോക്കിച്ച്, അവരെല്ലാവരും നിരഹാശമായി അവിടെ തന്നെ ഇരുന്നു.

രാത്രിയിൽ അവർ ഉറങ്ങിയപ്പോൾ, കൃഷ്ണമൂർത്തി അവരോടു സം. പ്ലത്തിൽ, “ഞാൻ രാമദാസന്റെ ഭക്തികാണ്ഡ വശീകൃതനായിരിക്കുന്നു. ഞാൻ അങ്ങോട്ടു വരുന്നില്ല. നിങ്ങൾ എന്റെ പ്രതിമയോടു തുല്യമായ സപ്തസ്തം വാങ്ങി വേറെ ഒരു പ്രതിമ ഉണ്ടാക്കി പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പൂജിച്ചുകാൾവെന്ന് നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടി എന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം ഉണ്ടാവും” — ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. രാമദാസനാടും, സപ്തസ്തത്തിൽ, “ഹെ ബ്രാഹ്മണ്യ! ഓഹൻ എന്റെ പ്രതിമയ്ക്കു കപ്പലുള്ള സപ്തസ്തം അവക്കു കൊടുത്തു ഭക്തിയോടുകൂടി അരെ ആദരോടുകൂടി. അനന്തരം എന്റെ പ്രതിമയെ വാണെൻ പ്രഹരത്തിൽ വെച്ചു പൂജിച്ചുകാൾക്കു ഞാൻ വെൽഗ്രഹത്തിൽ തന്നെ ഇരിക്കാം” എന്നുപറഞ്ഞു. രാമദാസന്റെ ഭാര്യയോടും സപ്തസ്തത്തിൽ, “നിന്റെ കാതിൽ ഇട്ടിട്ടുള്ള കണ്ണാശരണം തുലാസ്സിൽ വെച്ചു തൂക്കിക്കൊടുക്കുക. ഞാൻ അതിനോടു തുല്യനാവാം” — എന്നു. ബലനെ പറഞ്ഞ്, ഭഗവാൻ മറങ്ങുകയുണ്ടു.

പൂജക്കാരൻ എല്ലാവരും പിടാഭിരസം രാവിടെ എഴുന്നി
ന് രാജാസനൻ ശ്രവണിയിരുന്നോ, “ഞങ്ങൾക്കു കൃഷ്ണപ്രതിമ
യോടുമുല്യം സ്വസ്ത്യംകരിക. ഞങ്ങൾ ദോഷകളു ഖ്യാതയോ.
ബാങ്ങോടു ഇന്നയെ രാത്രി കൗശാൻ ഇങ്ങനെ കല്പിച്ചിരിക്ക
ന്നു” —എന്നു പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട്, രാമദാസൻ വളരെ വിസ്മയത്തോടെ പറഞ്ഞു: “നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു സ്വതന്ത്രതന്നെ. ഏറുന്നാട്ടം ഭഗവാൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഏറൻറെ വക്കൽ അത്ര സ ജ്ഞം എവിടെയാണു്? എങ്കിലും ഞാൻ പണ്ടത്തോടു ചോദിക്കട്ടെ” — എന്നു പറഞ്ഞു്, രാമദാസൻ ഭായ്യയുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു വൃന്താനാം പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഭായ്യ, “ഭവാനു ഏറുന്നിനാണു് ചോദിക്കുന്നതു്? ഭക്തവത്സലനായ ഭഗവാൻ ഇന്നലെ രാത്രി ഏറുന്നാട്ടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ‘നിന്റെ കാതിലുള്ള ആരംഭത്തോടു ഞാൻ തുല്യനാവാം. അതിനെ കൊടുക്കുക’ എന്നു് — അതുപ്രകാരം ഇതു കൊണ്ടുപോയി തുടങ്ങിക്കൊടുക്കുക” — എന്നു പറഞ്ഞു് കണ്ണാഭരണം അഴിച്ചു് രാമദാസന്റെ വക്കൽ കൊടുത്തു. അതു കണ്ടപ്പോൾ, രാമദാസനു് വളരെ സംശയം തോന്നി. അപ്പോൾ ഭായ്യ പറഞ്ഞു്: “ഭവാനു ഒട്ടും സംശയിക്കേണ്ട. ആതിരം ജനങ്ങളിൽനിന്നു എടുപ്പാൻ കഴിയാത്ത പ്രതിഭയെ ഭവാനു തന്നെ എടുത്തിട്ടുള്ള കളത്തിൽ ഇട്ടുതു്? അതു വിചാരിക്കുക. ഇതു കൊണ്ടുപോയി തുടക്കം. ഭഗവാൻ ഭക്തവത്സലനാണു്, നിശ്ചയമായും ഇതിന്നു സമനാവാം” ഇങ്ങിനെ ഭായ്യ പറഞ്ഞതുകേട്ടു്, രാമദാസൻ അതു വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോയി; രണ്ടുനൂറ്റാണ്ടിന്റെ കളത്തിൽനിന്നു രാമദാസൻ തന്നെ എടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു് തുലാസ്സിൽ വെച്ചു. മറ്റൊരു അട്ടിൽ സജ്ജവും വെച്ചു. ഈ വൃന്താനത്തിലേക്കു്, അവിടെ വളരെ ജനങ്ങൾ വന്നു നിറഞ്ഞു. തുലാസ്സിൽ വെച്ചിട്ടുള്ള പ്രതിഭയോടും അതിന്നു സമമായി തുടങ്ങുവാൻ വെച്ചിരിക്കുന്ന സജ്ജങ്ങളോടും ക

ന്റെ മനസ്സിൽ ഉറക്കം മിടിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. പൂജകന്മാർ വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ പറഞ്ഞു: “ഓഹി ബ്രാഹ്മണ! എന്താണ് തുടങ്ങുന്നത്? ഈ മൂർത്തിക്കു സമമായ സമുപാധം ഇതു?”—അപ്പോൾ രാമദാസൻ പറഞ്ഞു: “നിങ്ങൾ സംശയിക്കേണ്ട തുടക്കം അങ്ങിനി, ഗുരുതരവും ലഘുതരവും എല്ലാം കൈവരായ് നന്നായ ഭഗവാന്റെ ലീലയാണ് നിങ്ങൾ ആയിരം മനസ്സിൽ തുടങ്ങി എടുത്ത കഴിയാത്ത പ്രതിമയെ ഞാൻ ഭക്തനായ എടുത്തിട്ടല്ല?”—ഇതുകേട്ട് പൂജകന്മാർ തുടങ്ങിയാക്കി, ആ സമുപാധം പ്രതിമയും തുല്യമായിരുന്നു. അതുകണ്ട് അവർ എല്ലാവരും ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ പൂജകന്മാരിൽ മൂലനായ ഭഗവൻ ഏഴനി-ന്ദ്, കൃഷ്ണ പ്രതിമയെ ഞാൻ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയതും, എന്തെങ്കിലും ചെറിയ കൊണ്ട്, പ്രതിമയുടെ താഴെ ചെന്നു വളരെ പ്രായം അനുഭവിച്ചു ചെയ്തും പ്രതിമയ്ക്കു ഇളക്കമുണ്ടായില്ല. അപ്പോൾ മറ്റൊരുവരും അവനെ പരിഹസിച്ചുകൊണ്ട് അവനെ ആയ അത്തിൽ നിന്ന് പിൻപലിപ്പിച്ചു. അന്നുതന്നെ, ആ പൂജകന്മാർ ആ സമുപാധത്തെ വാങ്ങിക്കൊണ്ട് രാമദാസനോടു യാത്രയും പറഞ്ഞു ഭഗവന്റെ മഹാപുരുഷം ചെയ്തു.

രാമദാസൻ ആ രണ്ടുശുശ്രൂഷത്തിന്റെ എടുത്തു കഴിഞ്ഞു കൂടി തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. അത്രാദൈവമാകെ പൂജിച്ചുപറന്നു. ബീജ വസാനംവരെ കൃതകൃതനായിരുന്ന രാമദാസൻ, അന്ത്യത്തിൽ ചെറുകണ്ണത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈപ്പാടും ആ രണ്ടുശുശ്രൂഷകൾ ഡാക്കനഗ്രാമത്തിന്റെ നടുവിൽ ദശാക്ഷി ചുറ്റുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

അതുകൊണ്ട്, ഭക്തിതന്നെയാണ് സമ്യോത്തമമായിട്ടുള്ളത്. ഭഗവാൻ ഭഗവതകയിൽനിന്നു തന്മിണിമേലായ വരെ ഉദാഹരണം. ഒരു ദരിദ്രബ്രാഹ്മണന്റെ തുടങ്ങിയവരിൽ അതുകൊണ്ട് എട്ടു ചില അംഗം ഭക്തിയുണ്ടാവാനാണ് യത്നം ചെയ്യേണ്ടതു്.

ഏഴുപദത്തെട്ടാം സർഗ്ഗം

ഭദ്രാചലരാജഭാസചരിതം. (1)

പൂച്ചകാലത്തിൽ സകലവൃത്തങ്ങൾക്കും മാതാവായിരിക്കുന്ന
മേരിപച്ചക്കു അന്റാ കായ്തായ മേരുവേദിയാട്ടട്ട, ഒരു പത്ര
നെ ലഭിപ്പാൻവെണ്ടി, ബ്രഹ്മദേവനെക്കുറിച്ച് അന്വേഷണസംവത്സ
രം അത്യഗ്രമായ തപസ്സുചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു ബ്രഹ്മദേവൻ സ
ത്തുഷ്ടനായി, മഹാമരുവിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷനായി, “ഇപ്പോൾ
ഇവിടെ കരാം; എന്താണ് വേണ്ടത് എന്നു പറയുക” എന്നു
പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ മഹാമരു, ചർച്ചയാട്ടട്ട, ബ്രഹ്മദേവനെ
പലവിധമായി സ്തുതിച്ച്, നമസ്കരിച്ച് പറഞ്ഞു “ഓഹ ബ്രഹ്മദേ
വ! എനിക്കു ശ്രീരാമഭക്തനായതിന്നു ഒരു സർവ്വഗുണഭാഗ
നായി അനുഗ്രഹിക്കണം.” ഇതു കേട്ടു ബ്രഹ്മദേവൻ, “നിനക്കു
അഭിനവനരണ സംഭവിക്കും”—എന്നു പറഞ്ഞു മാറുകയും
ചെയ്തു.

പിന്നെ കച്ചകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മേരുവേദിക്കു ഗർഭ
ഭായി ഒരു പുത്രൻ ജനിച്ചു. ആ ദിവ്യനായ പുത്രന് ഭദ്രൻ
എന്നു പേർവിളിച്ചു. ആ ഭദ്രൻ ജാല്യത്തിൽത്തന്നെ ശ്രീരാമഭ
ക്തനായി ഭവിച്ചു. ഭദ്രൻ ശ്രീരാമഭക്തനായി ഭവിച്ചു വേറെ ഒരു
കാരണവും ഉണ്ടു് ആതായുഗത്തിൽ ദശരഥപുത്രനായ ശ്രീരാ
മൻ അച്ഛന്റെ കല്പനയെ അനുസരിച്ച് വനവാസത്തിന്നുപര
യി ഭണ്ഡക്കുഞ്ഞുത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് സദാർത്ഥം കാണുവതിനു
ബാധം, സിങ്കാലക്ഷണസമതനായതിന്നു ശ്രീരാമൻ വള
രെ ക്ഷിണംതോന്നി. അപ്പോൾ മുമ്പിൽ വളരെ വിസ്മയഭൂതാ
യ ഒരു ധാമ കണ്ടു. അതിൽ കരദന്തരം ഉരുണു വിശ്രമിച്ചു. അ
പ്പോൾ ഉണ്ടായ സൗഖ്യത്താൽ ശ്രീരാമൻ ആ പാദമെന്നോ
ക്കി പറഞ്ഞു: “നീ ഒരു അമൃത മാർഗ്ഗയാസം തീർത്തു സുഖിപ്പിച്ചു

മുള്ളവരും ഞാൻ നിനക്കു നന്നും. ആദിത്യചന്ദ്രന്മാർ ഉള്ളവരെ
 കുംഭങ്ങൾ നിന്റെ ശിരസ്സിൽ വസിച്ച് ഭാരമേറണം ചെയ്യാം.
 ഭക്തിയോടുമി നിന്നെ പ്രഭുക്കിണം ചെയ്യുന്നവരും ദർശനം ചെയ്യുന്നവരും സർവ്വഭീഷ്ടസിദ്ധിയും ഉണ്ടാവും. ഇതു മാത്രമല്ല പണ്ട് ഭഗവാനെ ആകാശഗംഗയെ ഭാഗ്യകത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നതുപോലെ, ഗൗതമമുനി കലയപുരുഷത്തിൽനിന്ന് ഗോമാവരിനദിയെ കൊണ്ടുവരും. ആ നദി ഇവിടെ ഗൗതമി എന്ന പൊരാട്ടമുണ്ടു പ്രവാഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ആ നദിയിൽ സ്നാനചാരങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന മനസ്സാൽ സകല പാപവും നശിക്കും. അതു കൊണ്ട്, ആ നദി കുന്നമാണ് വീരഭാനദി, ഞാൻ വസിക്കുന്നതിന്റെ ശക്തിപ്രദം എന്നതാണ് ദൈവകണ്ഠം, എന്ന് വിശ്വസിച്ചു, ഇവിടെ വന്ന് സ്നാനാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവരെ ഇഹലോകത്തിൽ സകല സുഖങ്ങളും സിദ്ധിച്ച് അന്ത്യത്തിൽ ഏതൻ ദൈവകണ്ഠാലാകവും ലഭിക്കും സശ്രയമിട്ട്. ഇങ്ങനെ ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ ദ്രോണാട്ടു പറഞ്ഞു, ആ പവനത്തിന്റെ ശിരസ്സിൽ അധിവസിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നുമേൽ ആ ദ്രോണലക്ഷണം കലിയുഗദൈവകണ്ഠമെന്ന് ലോകത്തിലെല്ലാം പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടു വിശേഷിച്ച്, കലിയുഗത്തിൽ പഞ്ചം കുറഞ്ഞും, അധർമ്മം വർദ്ധിച്ചും, ബ്രഹ്മ കേന്ദ്രിയ ദൈവശക്തി ദ്രോണികൾ അവരവരുടെ വർണ്ണശ്രമധർമ്മങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ച് നിരീശ മതത്തെ ആശ്രയിച്ചും, അല്ലാത്തസ്സുകളായും മനുഷ്യാനുരാഗം പരിതപിക്കുന്ന മനുഷ്യർ, അനായാസേന സർവ്വകാര്യം കൊടുക്കുവാൻ തരമുണ്ടെന്നു പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശ്രീരാമശബ്ദം രൂപിയായാർ എന്ന ദ്രോണരാമമുന്മുഖം, ശ്രീരാമേവ മിഥിവസം കണ്ടു വരിച്ച്, തുല്യസികൊണ്ടു വരിച്ച് അന്ന് മാത്രമുണ്ടാകെ, ശ്രീരാമനന്ദകീർത്തനങ്ങളെ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നാൽ, മനസ്സു മൃഗ ജന്തുങ്ങളിൽ പെട്ടുകൊണ്ടും മനുഷ്യാകാണ്ടും യാ

ഗാഢകാണ്ടും വൃതങ്ങൾക്കൊക്കെയും ലഭിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത സ്വർഗ്ഗത്തിനെയും ലഭിക്കാവുന്നതാണ് ശ്രീരാമസ്വാമിയുടെ അനുജനായാൽ സകല തീർത്ഥങ്ങളും ആ ദ്രോച്ഛലത്തിൽ വന്നു അധിവസിക്കുന്നു. സകല ദൈവന്മാരും അവിടെ വന്നു വസിക്കുന്നു. ത്രിലോകസമ്മാഹിതായ നാരദേനി, ആ ക്ഷേത്രമാഹിതായ ബ്രഹ്മദേവൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്, ആ രാഘവക്ഷേത്രത്തിൽ വന്ന് ഗൌതമീനദിയുടെ തീരത്തിൽ, രാമകഥയെ ഗാനരചയ്ക്കുകാണ്ടു വളരെക്കൊലം ഇരുന്നത്, പിന്നെ ബ്രഹ്മലോകത്തേക്കു പോയി. ഇങ്ങിനെ പല പ്രതിഭകളും ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ വന്നു ശ്രീരാമചന്ദ്രനെ സേവിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്, ഏതു മഹാപാപിയായ മനുഷ്യനും ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ പോയ, മൂന്നുദിവസം ശ്രീരാമചന്ദ്രനെ സേവിച്ചാൽ, സകല പാപങ്ങളും നശിച്ചു ശാശ്വതസുഖപ്രാപ്തിയുണ്ടാവുമെന്നതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ആ ക്ഷേത്രത്തിനൊരു രാഹാത്മ്യം പറയുവാൻ ആയിരം നാമുള്ള ആദിശേഷനാലും സാധ്യമാവുന്നതല്ല. ആ ദ്രോച്ഛലക്ഷേത്രദർശനവും ദ്രോച്ഛലരാമദേവസനേയും ദൈവജാതന്മാർ മുതലും ഏകീകൃതമാണ് ആ ക്ഷേത്രമാഹിതയെ ചുരുക്കി പറഞ്ഞു.

ഏഴു വരത്തൊന്നുതാഴെ.

ദ്രോച്ഛലരാമദേവസ്തമിതം.

ഇനി കേരളഗുഹ്യനായ രാമദേവന്റെ ഉല്പത്തിയെ പറയുന്നു: പണ്ടു ഹൈന്ദവാർ എന്ന രാജ്യത്തിൽ, ധാരിയ എന്ന പേരായ ഒരു രാജാവുണ്ടായതന്നെ. ആ രാജാവു യുദ്ധക്കുതിയായെന്നിട്ടും, വളരെ സ്വയംഭരാനിത രാജ്യപരിപാലനം

[illegible]

സം, രാമദാസൻ പതിവുപോലെ കളികഴിഞ്ഞു പെട്ടിതുറന്നു അരിയെക്കുഴിച്ചു, പട്ടവസ്ത്രവും തുണിത്തുണയും നല്ല പുഷ്പാലകളും ചാത്തി, മനാനിയിൽ കസുരികൊണ്ടു തിലകംചേർത്ത് സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾപ്പൂശി, ധൂപദീപദാനവദ്യങ്ങളും സമർപ്പിച്ചു, മനസ്സു ഭക്തവനം ശ്രീരാമകൽ ലയിപ്പിച്ചു, കണ്ണുടച്ചു, ശ്രീരാമചന്ദ്രന്റെ ദിവ്യവിഗ്രഹത്തെ പ്രാണിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും, കാശിദേശവാസിയാരു കപീർദാസൻ അവിടെ വന്നു കണ്ണുടച്ചു ധൂപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന രാമദാസന്റെ മുഖലക്ഷണത്തെക്കണ്ട്, “ഇവൻ കുറെ പുത്രനായിരിക്കുന്നു. ഇവന്റെ ഭക്തിയെ മുന്നെ പരീക്ഷിക്കണം” —എന്നുവിചാരിച്ചു, ആ പെട്ടിയെ എടുത്തു കളത്തിൽ ഇട്ടു, കളത്തിൽ കേളിൽ തന്നെ ചെന്നു വീക്ഷിക്കയും ചെയ്തു. രാമദാസൻ പ്രാണാകഴിഞ്ഞു കണ്ണുകൾ മിഴിച്ചു നോക്കിത്തുറപ്പാൻ, ദേവരാധനപ്പെട്ടി കണ്ടില്ല. പരിഭ്രമത്തോടെ നാലുദിക്കിലും നോക്കിയപ്പോൾ, കളത്തിന്റെ കേളിൽ ഒരു തുലാക്കൻ നിൽക്കുന്നതു കണ്ടു. “അവൻ ഈ പെട്ടികൊണ്ടു ആവശ്യമില്ല; അതുണ്ടാണു് അവൻ എടുത്തിരിക്കയില്ല” എന്ന് വിചാരിച്ചു, അതിദൈവത്തോടെ കരച്ചവൻ തുടങ്ങി. “പരമ്പരയായി പൂജിച്ചുവന്ന തേവാരപ്പെട്ടി ചപായെല്ലാം, ഇനി ഞാൻ എങ്ങിനെ ജീവിക്കുക?” എന്നു പറഞ്ഞു ഉറക്കം നിലയിലിച്ചുകൊണ്ടു ഭൂമിയിൽ വീണു മൂക്കു പ്രാവിച്ചു. അതുകണ്ട്, കപീർദാസൻ ഓടവന്നു, “ചാ! പ്രാമണ്യ! ഞാൻ എന്തിനാണു ഭൂമിയിൽ വീണു? ഉരണ്ടു കരയുന്ന?” എന്നു ചോദിച്ചു. അതുകൂടി രാമദാസൻ, “ഞാൻ വൃത്തിക്കുന്ന പെട്ടി കാണാനില്ല; അതാണ് കരയുന്നതു്” —എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ കപീർദാസൻ, അതിലുള്ള മൂത്തിയുടെ പെരുന്നെണ്ടെന്നു ചോദിച്ചു. അതന്നു രാമദാസൻ, സീതലക്ഷണത്തെക്കുറിച്ചു ഏകദൃഷ്ടിയോടെ ശ്രീരാമമൂർത്തിയാണെന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ കപീർദാസൻ, “ചോൻ പൂജിക്കുന്ന

ഇ് സകലമെന്നെങ്കിൽ, ആ മൂർത്തിയെ മൂന്നുപ്രാവശ്യം വിളിക്കുക. എന്നാൽ അതു കേട്ടിടത്തു കൂടി വരും.”—എന്നു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ട്, രാമദാസൻ, ശ്രീരാമചന്ദ്രമൂർത്തി എന്ന് മൂന്നുപ്രാവശ്യം വിളിച്ചു; എന്നിട്ടും പെട്ടി വന്നില്ല. അപ്പോൾ രാമദാസൻ പിന്നെയും കരച്ചുവാൻ തുടങ്ങി. കപീർദാസൻ, ഇവന്റെ ഭക്തി ഗുരുവില്ലാത്ത ഭക്തിപോലെ അനന്തനവല്ലൊ, എന്നു വിചാരിച്ചു, രാമദാസനെ എഴുന്നൽപ്പിച്ച് സമാധാനപ്പെടുത്തി, ‘ശ്രീ താരകമന്ത്രം ഉപദേശിച്ചു. “ഇനി കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞാൽ, നിനക്കു ശേഖരൻ പ്രസന്നനാവും”, എന്നും പറഞ്ഞു, മൂന്നുപ്രാവശ്യം ശ്രീരാമചന്ദ്രമൂർത്തി എന്ന് വിളിച്ചു. അപ്പോൾ പെട്ടി കൂട്ടക്കരയിൽ കാണാനായി, അതുകണ്ട് രാമദാസൻ സ്വന്തമായ അങ്ങാട്ടുകെ പെട്ടിയെ എടുത്ത് കപീർദാസന്റെ കാക്കൽ സാഷ്ടാംഗമായി വീണു നമസ്കരിച്ചു, “ഹേ! ഗുരുശിഷ്യ! ഭവാനെക്കാൾ ഇനി ഏറ്റവും കാണ്മാനുണ്ട്”— എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ കപീർദാസൻ, “നി ഏറ്റവും വിചാരിക്കുന്നതായ അപ്പോൾ കാണാം”—എന്നുപറഞ്ഞു പോകുകയും ചെയ്തു.

പിന്നെ, രാമദാസൻ ദേവാലയത്തെപ്പറ്റി എടുത്തു ധൂപത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വെച്ചു. താരകമന്ത്രപാരശം ലഭിച്ചതുകൊണ്ട് അതി സമ്പന്നനായ. അതിൽ തന്നെ മനസ്സിലെ ലയിപ്പിക്കുക നിമിത്തം, കണ്ണിൽ കാണുന്ന സമ്പ്രദായവും മിഥ്യയാണെന്നുള്ള ബോധത്തോടുകൂടി ദിവസം കഴിച്ചുവന്നു. അക്കാലത്ത് ആ രാജനിവാസികൾ എല്ലാവരുംകൂടി രാമദാസനെ ഗൃഹത്തിൽ ആരും ഇല്ലാല്ലാ എന്നു വിചാരിച്ച്, ഗുണവതിയായ ഒരു സ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്തിച്ചു. കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, അവരെ ഒരു വത്രനടന്നായി. ആ കുട്ടിയും രക്ഷിച്ചു. അച്ഛൻ സന്ധ്യയെ ചുറ്റുമ്പു സ്വന്തംകൊണ്ട് സാധാരണയും അഗതികൾക്കും മറ്റും ഉപകാരവും ചെയ്തുകൊണ്ട് ചെന്നുവന്നു.

ലത്തു, ഒരു ദിവസം വളരെ ഭക്ഷണം വന്നു. അവരെ ഭക്ഷണം കൊടുത്തുകൊടുത്തുവെന്ന്, രാമദാസന്റെ ഭാര്യ മാത്രമായി പണി എടുക്കാൻ, കട്ടി പത്രം നീക്കിപ്പോയി. അതി വാങ്ങി മിക്കന്ന കഞ്ഞിയിൽ വീണ്ടു മരിച്ചുപോയി. രാമദാസന്റെ ഭാര്യ അതുകണ്ട് കട്ടിയെ എടുത്തു; വേഗം അവർ തന്നെ മനസ്സിനെ സമാധാനപ്പെടുത്തി. “ഈ കട്ടി എന്തായാലും മരിച്ചുകിട്ടി. ഇനി ഞാൻ എത്ര സങ്കടപ്പെട്ടാലും നിറുത്തിയില്ല. ഈ വിവരം അങ്ങനെയൊരു മനസ്സാൽ അറിഞ്ഞാൽ, വന്ന സാധുക്കൾ എല്ലാം ഉണ്ടാകുന്ന മടങ്ങിപ്പോകും. അതുകൊണ്ട്, ഞാൻ ഇപ്പോൾ പറയുന്നില്ല”—എന്ന് വചനത്തോടെ ഒരു കൈയ്ക്ക് വെച്ച് ഒരു പാത്രം കൊണ്ടു മൂടിപ്പോകയും ചെയ്തു. വേഗം ഭക്ഷണവും മാറും കൊണ്ടുവന്നു, വന്നവരെ നല്ലവണ്ണം ഭക്ഷണം കൊടുത്തുവെത്തിയതിന്റെ ശേഷം, രാമദാസനോട് കട്ടി മരിച്ചു വെത്തിയതെല്ലാം പറഞ്ഞു. ഇതെല്ലാം കേട്ട് രാമദാസൻ ഭാര്യയെ വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചു.

അന്നുതന്നെ മരിച്ച കട്ടിയെ എടുത്ത് സമീപമുള്ള ശ്രീമാതാ സ്വാമിക്ഷേത്രത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി കടത്തി, ശ്രീമാതാസ്വാമിയെ സങ്കടത്തോടെ സ്തുതിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ആ സങ്കടം കണ്ട് ശ്രീമാതാമൂർത്തിയെ കൃപയുണ്ടായി, ആ കട്ടിയെ ജീവനാക്കൊടുത്തു. കട്ടി ഉറക്കത്തിൽ നിന്ന് ഉണർന്നുവെച്ചപ്പോൾ എഴുന്നീറ്റു. അതുകൊണ്ട്, രാമദാസൻ എല്ലാം ഭഗവൽചക്രത്തിൽ എന്ന് വിശ്വസിച്ചു, കട്ടിയെ എടുത്തുകൊണ്ട് ഗൃഹത്തിൽപോയി ഭാര്യയ്ക്കു കൊടുത്തു; പിടന്നതും സാധുസേവ ചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇങ്ങനെയൊരിക്കലും രാമദാസൻ ശ്രീമാതാമൂർത്തിയെ പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടു സേവിക്കുന്നതെന്നുള്ള ആഗ്രഹം കാരണമായിത്തുടങ്ങി.

ഒരു ദിവസം കപീദാസന്റെ വിചാരിച്ചപ്പോൾ, കപീദാസനായത് നിശ്ചയം, പനയെ പൂർണ്ണമായി ഉപയോഗിച്ചു.

വളരെ ദയോന്മുഖൻ, “രാമദാസ! നി വൃദ്ധനിക്കേണം. നാളെ പതിനേഴു നാഴികയാകുമ്പോൾ, ഗോധൻ വരും. നി കണ്ടു സേവിക്കുക” — എന്നു പറഞ്ഞു പോവുകയും ചെയ്തു.

ഉടനെ രാമദാസൻ, നാളെ ഗോധൻ വരും എന്നുള്ള സന്തോഷംകൊണ്ടു കെതിരുന്നപനായിട്ട്, ഗോധനെ സൽക്കരിപ്പാ നായി വളരെ വിശേഷമായി കരുതിത്തുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരു കട്ടിമിണ്ടൽ വിശേഷമായ പട്ടകിടക്ക വിരിച്ച് നല്ല പട്ടുതലയത്തുകൾ വെച്ച്, വളരെ സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ കുലിച്ച്, നല്ല പൂക്കളും പനിനീരും ചന്ദനവും മറ്റും കെട്ടുമാറ്റി വെച്ചു കാത്തിരുന്നു. കപീർദാസൻ തന്റെ ആശ്രമത്തിൽ ചെന്നു ഗോധനെ സ്തുതിക്കുമ്പോൾ തുടങ്ങി അപ്പോൾ ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ വന്ന്, “ഓ കേൾ നി ഏന്തിനാണ് എന്നു വിളിച്ചത്? നിനക്ക് എന്തു ദീപമാണ് സംഭവം?” — എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ കപീർ പറഞ്ഞു. “ഓ രാമദാസ! എങ്കിലുള്ളിൽ എണ്ണാപാത്രം, സകലത്തിലും വ്യാപിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ദേവാൻ, എന്റെ മാനാപമത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടല്ലെന്നു പറയുന്നവല്ല. എന്നാൽ ഞാൻ പറയും. എന്റെ ശരീരവും പേൽക്കെന്നയും ഇരിക്കുന്ന ഒരു ബ്രഹ്മണൻ ദേവനെ പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടു സേവിക്കേണമെന്ന് ഏകാന്തപേക്ഷിച്ചു. നാളെ പതിനേഴുനാഴികയ്ക്കു ഗോധൻ വരും എന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിനെ ദേവാൻ യഥാർത്ഥമാക്കി തരണം. ആ ഭക്തന്റെ മേൽ കൃപചെയ്ത് അവന്റെ ഗൃഹത്തിൽ പോയി അവൻ ചെയ്യുന്ന വൃദ്ധനെ സ്വീകരിക്കണം.” — ഇതു കേട്ട് ഗോധൻ, അങ്ങിനെ ചെയ്യാമെന്നുപറഞ്ഞു.

പതിനേഴു നാഴികയാകുമ്പോൾ, ഗോധൻ ഒരു മഹിഷരൂപംകൊണ്ട് ചോറിൽകിട്ടന്ന് ഉൾക്കൂടി, രാമദാസന്റെ ഗൃഹത്തെ വെട്ടി അകത്തേക്കു കടിച്ചു. ചോറിൽ കിടന്നു കിടക്കുന്ന രാമദാസൻ ക

ശിക്ഷണത്തിന്റെ ഭേദത്തിൽക്കൂടി ഓടി, വിശേഷമായ വിദ്യയിൽ
 കഴിയില്ലാത്ത കിടന്ന് ഉത്തമൻ തുടങ്ങി. അതുകൊണ്ട്
 മദ്രാസൻ അതിശക്തനായ വടിയെടുത്ത് ആ മഹിഷത്തി-
 നെ വെട്ടി നല്ല അടി അടിച്ച് ഓടിച്ചു. പിന്നെ വേഗം ക-
 ട്തിവല്ലാം വെട്ടിപ്പോയി, വേഗം വരിച്ചു, ഭഗവാന്റെ സംഗത-
 ന്നുള്ളിലും ചേർന്നു തുടരാൻ, എപ്പോഴാണ് ശ്രീരാമൻ വ-
 രുന്നത് എന്നു ഭഗവതിയെ അറിയാം.

ഭഗവാൻ സംഗതം രൂപം ധരിച്ച്, കപീർദാസന്റെ അടു-
 കൽ ചെന്നു, “ഓരോ ഭക്തി! നിന്റെ വാക്കുകൾ ഞാൻ അറിയ-
 നെപ്പട്ടതു നോക്കുക” — എന്നു പറഞ്ഞ് തന്റെ പുറത്തു കിടക്ക-
 ന്ന അടികളെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അതുകൊണ്ട് കപീർ വളരെ
 വ്യസനിക്കുക, “ഓരോ സ്വാമിൻ! ചോദ്യം പൂർണ്ണമായിട്ടാ-
 ന് അറിയാൻ പോയതു” — എന്നു ചോദിച്ചു. “ഞാൻ മഹിഷ-
 രൂപം ധരിച്ച് മോഹാൽ പുറത്ത് കട്ടിയിട്ടു വീടുകൾ” —
 എന്നു ഭഗവാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ, കപീർദാസൻ, “ഓരോ സ്വാമി-
 ചോദ്യം അങ്ങനെയുള്ള രൂപം ധരിച്ചു കളിക്കാൻ അവർ
 എന്തു ചെയ്യും?” — എന്നു പറഞ്ഞ് ഇരുകൾ ഭഗവാൻ, “ഓരോ
 ഭക്തി! രാമദാസൻ ഭക്തി പോര, പുറത്തു കടന്നുവരുക ഇ-
 നിഷ്കരാരിവന്നു കഴിയട്ടെ” — എന്നു പറഞ്ഞ് മറഞ്ഞു.

മദ്രാസൻ സംഗതം രൂപം ധരിച്ചു ഭഗവനെ കാണിയ-
 ന്നിട്ടു കാണാത്തതിനാൽ, വ്യസനം വരുത്തി കപീർദാസനെ
 ചോദിച്ചു അപ്പോൾ കപീർദാസൻ വന്നു. മദ്രാസൻ വളരെ
 ഭക്തിയോടെ ചോദിച്ചു അതിസങ്കടമായ പരമം. “പ-
 രമേശ്വര നാമകളെ ഭഗവാൻ വരുത്തുന്നല്ല പറഞ്ഞു? എന്റെ
 നിശ്ചിത കാലം ചോദ്യം വാക്കു മിഥ്യയാക്കിയു” അതുക-
 ട്ത് കപീർ പറഞ്ഞു: “മഹിഷരൂപം ധരിച്ചു ഭഗവൻ വരി-
 യെപ്പോൾ വരികാകട്ടെ അടിക്കുകയാല്ലു നോക്കൂ” —

കേട്ട രാമദാസൻ, “ഓ! അഗാധീശ! ഏതൊരു വഞ്ചിക്കരയോ ചെയ്യൂ? ഞാൻ ഇത്ര ബുദ്ധിയില്ലാത്തവനായല്ലോ. ഏതൊരു വല മഹാപാപികൾ ലോകത്തിൽ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടു? മരി! കഷ്ടം! ഞാൻ എത്ര നേഷ്ടനാണ്?” എന്നിങ്ങനെ പ്രലപിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ കപീർ പറഞ്ഞു. “നീ ഏതെന്താണ് നന്നായെന്ന നിനക്കുണ്ടു? ശ്രീരാമഭക്തനായിത്തീരുക കാലമായപ്പോൾ. അതുകൊണ്ടാണ്, നീ ബദ്ധപ്പെടേണ്ട. ഭക്തി യോടു കൂടി ഭഗവാനെ സേവിക്കുക. അപ്പോൾ അതും സ്വധിക്കും”—എന്നു പറഞ്ഞ് സമുദാനിട്ടിച്ച്, കപീർ പോകുകയും ചെയ്തു.

എന്തൊരു നൂതനം.

ദ്രോഹപരമാദാസചരിതം (3,

അന്നുതന്നെ, രാമദാസൻ, കപീർദാസന്റെ വാക്കുപ്രകാരം, ശ്രീരാമസ്വാമിയെ ഭജിച്ചുകൊണ്ടും, ശ്രീരാമഭക്തനായ് ഭജിക്കുവാനും മറ്റും കൊടുത്തു സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടും, ദിവസം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവ ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ്, രാമദാസന്റെ അച്ഛൻ സമുദാനിച്ചു സ്വത്തുക്കളെല്ലാം അവസാനിച്ചു. ഭക്തനായിത്തീർന്നു മറ്റും ബുദ്ധിമുട്ടായി. എന്തിന്നു പറയുന്നു? ശ്രീരാമപൂജയ്ക്കു കപ്പലും വാങ്ങുവാനു കൂടി നിവൃത്തിയില്ലാതായി. രാമദാസൻ ഇങ്ങനെ കഷ്ടപ്പെടുന്നതുകണ്ട്, ആ ഗ്രാമവാസികളെല്ലാം വളരെ പരിതപിച്ചു.

ഒരു ദിവസം രാമദാസൻ അത്രീ കിണറുണ്ടാമ്പാൾ, ശ്രീരാമസ്വാമി, സമുദാനിൽ, “ഓ! രാമദാസ! നീ വെറുതെ മുഴുവി

[illegible]

അതുകണ്ട് ധനിയോ, “താങ്കൾ ആരാണ്? ഏതു ദിക്കാണ്? പേര് എന്താണ്? ഇവിടെ എന്തിനാൽ ഉണ്ടാണ് വന്നത്?” എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതുകേട്ട് രാമദാസൻ, “ഞാൻ ഒരു ബ്രാഹ്മണനാണ്. ഇവിടെ നിന്ന് കര ദേവസ്തലം ഒരു ഗൃഹാരാമനാണ്. രാമദാസൻ എന്നാണ് പേര്. ഞാൻ ഇപ്പോൾ വളരെ മരിച്ചതുകൊണ്ടാണ് ഇവിടെയെത്തിയതും, താങ്കളെക്കണ്ട് വല്ല ഉദ്യോഗവും വാങ്ങി അതുകൊണ്ട് ഉപജീവനം കഴിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചാണ് ഇവിടെയെത്തിയത്” എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ രാമദാസന്റെ സുഗതിയും വിനയവും കണ്ട്, ധനിയോവിനു വളരെ സന്തോഷം തോന്നി. ഉടനെ കയ്യോളമായി, ‘നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ഉദ്യോഗം ഒഴിവുണ്ടോ’ എന്നു ചോദിച്ചു. അ

[illegible][illegible]

ഇതെല്ലാം കണ്ട് രാമദാസൻ വേണ്ടിപ്പെട്ടവരായ ചില
ബാല്യകന്മാരും രാമദാസനാടു പറഞ്ഞു: “നീ സക്കാർപണ
മെടുത്തിട്ടില്ല ഇതെല്ലാം ചെയ്യുന്നതാണോ? ധനം ചെയ്യുന്നത് ആ
വശമാണെന്നിരിക്കിലും, സക്കാർപണമെടുത്തിട്ടു ധനം ചെയ്യ
യാൽ പാവീച്ച സമ്മതിക്കുമോ? ഇതുകൊണ്ട് ന.ന.ക്ക് എന്തെ
ല്ലാം കഴിവുള്ളവരുമോ, എന്നറിഞ്ഞില്ല. അപ്പോൾ സഹായിക്കു
വാൻ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടാകുമോ? രാമദാസൻ, ഉഗ്രശാസനവാ
ണ്”. ഇതുകേട്ട് രാമദാസൻ, “ഹെ വെസ്റ്റുകൾ! നിങ്ങൾ ഒ
ന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല. സക്കാർപണം എടുത്തു ഓൻ സ.ന.ം
ചെയ്ത് ഒന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല. ശ്രീരാമപ്പണക്കായിട്ടാണ് ചില
വു ചെയ്യുന്നത്. ബ്രഹ്മണ്യന്മാരും സൂപ്പിച്ചു കെട്ടിപ്പിടിച്ചു സംഭരി
ക്കുവാൻ ശക്തനായ ഏകദേശം പ്രഭുവുണ്ടാകണം, ഇനിക്ക് എ
ന്താണ് കടം? വിശദമായി, കൈമാറ്റം കൈക്കൊള്ളുന്നത് ക
ടം വരുത്തുന്നത് എന്ന് ഗ്രാമഗ്രാമം ഭരണവുമായി കൈകൾ
കൂട്ടിക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ ഏകദേശത്തി
ച്ചു വ്യവസ്ഥിക്കേണ്ടതില്ല” — എന്നുപറഞ്ഞ് ഭൂമിയിൽനിന്നായി
ശ്രീരാമസ്വാമിയെ സേവിച്ചുകൊണ്ടും സ.പു.സ.വ. ചെയ്യുകൊ
ണ്ടും വന്നു.

— 252 —

എ. ഡി. തോമസ് സി. ജോൺ.

ഭാഗ്യമലകൾക്കുവേണ്ടി. (4)

രാമദാസൻ തന്റെ ചുരുക്കത്തായി പണിയെടുത്തു കൈമാ
റുന്നതും വളരെ ആളുകളെക്കൊണ്ട് കൈമാറിക്കൊടുത്തു വിശ്വാ
സമുള്ളതും കണ്ട്, അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് സഹോദരനായി പര
മാർത്ഥമായി, ശ്രീരാമസ്വാമിയെ സേവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും

[illegible]

ഇതുകേട്ട് ഗാനിഷ, അതി ക്രമപരമായിട്ട് കണ്ണുകൾ
മുറുപ്പിച്ച്, അതി ജ്വലനമായിട്ട് രണ്ടു ശിപായികളെ വെട്ടി,
“നിങ്ങൾ വേഗം ഭഗവതത്തിൽ പോയി, ഈ കല്പനയെ താമസം
വരുത്തരുത്” എന്ന് ഉപദേശം വരുത്തിയ ശേഷം വാങ്ങുകയും

വരുവിൻ. ഇല്ലെങ്കിൽ സകല ജനങ്ങളും കാണെ അവനെ പിടിച്ച് കൊട്ടിക്കൊണ്ടുവരുവിൻ” — എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ട് യമകി കരയാക്കു തുല്യനായ ആ ഭൃംഗമാൻ ശിപായികൾ, കദാചാലത്തിലേക്കു വേഗംപോയി, മാമദാസനെ കണ്ടു, അതി നിശ്ചയമായി പറഞ്ഞു. “ഓം മാമദാസ! ആരലക്കും വരാഹൻ ഉണ്ടെങ്കിൽ ദേവനും കുറിക്കുമോ, അല്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ കൂടെ വരുകയോ ചെയ്യണമെന്നാണ് നവംബറിന്റെ കല്പന. നിനക്ക് മാനാപണമെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞപ്രകാരം മേൽമേൽക്കും വരുകയും ഇല്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ കൈയിൽ കൊടുക്കുകയും ഇതു നോക്കുക.” എന്നു കാണിച്ചു.

അതുകണ്ടു മാമദാസൻ, “ഓം മാമദാസ പ്രഭു!” എന്നു പറഞ്ഞു, തന്റെ ശിപായിമാരെ വിളിച്ച് ഒരു പല്ലക്കു കൊണ്ടു വരുവാൻ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ നവാബിന്റെ ശിപായിമാർ പറഞ്ഞു. “സർക്കാർ പണം ഭൃംഗനും തന്നാൽ പല്ലക്കിൽ കയറാം. അല്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ കൂടെ കാൽനടയായിത്തന്നെ വരണം.” അതുകേട്ട്, മാമദാസൻ, “എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ഉഷ്ണപോഷകത്തെ ആവാം” എന്നു പറഞ്ഞു, ശിപായിമാരുടെ കൂടെ വ്യാജപ്പട്ട് നടക്കുന്നപടിയിൽ, തന്നെ കരസ്സിൽ ആലോചന നടത്തി. “സമ്പ്രദായക്കരണനായ ശ്രീമാൻസാമിയുടെ ചിത്തം ഏതുവിധമാണ്? ഈ ഭരതമാലയിലേന്ന ആപത്തിൽ നിന്ന് ഏതൊക്കെക്കൊരുമാ? അതൊ, ക്രമമായ നവാബിന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു, അവൻ ചെയ്യുന്ന കഠിനശിക്ഷയെ അനുഭവിക്കുമോ? മനസ്സിലെക്കൊണ്ടു എന്നൊ ഏറ്റവും പരിഹസിക്കുവാൻ തക്കവിധത്തിൽ ആക്കുമോ? അതൊ, നിന്ദയപ്പെടേണ്ട എന്നു പറഞ്ഞു എന്നൊ മക്കിക്കൊരുമോ? ഇവന്റെ കൈയിൽ പകരവെന്നിട്ടില്ലെന്നു ചെപ്പു എന്നൊ മക്കിക്കൊരുമോ ഉദാസീനത വരുത്തുമോ? അതൊ, എന്നൊ തന്റെ ഭാസനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർത്തു അ

നഗ്നനായിത്തീർന്നു. “എന്നിങ്ങനെ പലവിധവും മറ്റുലോകമിട്ടും, വന്ദനപ്രദാനമായി, നട്ടപ്പാൻ കാലിന്ദ്ര ശക്തി കുറഞ്ഞുതുടങ്ങി. പണയും താൻ തന്നെ വിചാരിച്ചു. “ഹോ കഷ്ടം, ഞാൻ എന്തിനാണു ചങ്ങലയെടുത്തത്? ഈ ദേവൻ എങ്ങനെ ചെയ്യാൻ മറ്റാലും, ഒരിക്കൽ നശിക്കുന്നതല്ലാതെ, ശാശ്വതമല്ല. വൻകാട്ടിൽ ചേർന്നു കളിച്ചിരുന്നാലും, അവനവൻ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഈ മൃഗങ്ങളെക്കൊണ്ട് അനുഭവമല്ലാതെ കഴിക്കുകയും, മനുഷ്യൻ താൻ പുറപ്പെടുവിക്കാൻ ചെയ്ത പണിപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു നശിച്ചു നശിച്ചുപോകാൻ അനുഭവിക്കുക വേണ്ടതായിരുന്നു. അതുവകാണം, സമുദ്രമധ്യം മനുഷ്യരെ സമീപമായതും ശാശ്വതമല്ലാത്തതാണ്” —എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുപോയി, പ്രീതിയോടെയും പ്രാപ്തിയോടെയും നടന്നു.

[illegible]

യ്ക്കത്" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ടപ്പോൾ, അമ്മയോട് മണാറുംകൂടാതെ ഉണ്ടായി "നിന്റെ വിധിപ്രകാരം നീ അനുഭവിച്ചോ! ഇത്ര ഗുരുവേദങ്ങളിൽ അനുഭവിച്ചേണ്ടതു കേൾക്കണം" ഇവനെ നാളെ ധാർമ്മികന്റെ സഭയിൽ കൊണ്ടുവരുവിൻ" ഇതുവരെ ന.അൾ സൂക്ഷിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. — എന്നും പറഞ്ഞ് രാമദാസൻ ശിവാർത്ഥത്തിൽ ഉണ്ടായപ്പോൾ ശിവാർത്ഥം രാമദാസൻ കയ്യിൽ കൊണ്ടുപോയി വെച്ച് ഞാണെന്നായി കണ്ടു കൊണ്ടിരുന്നു. രാമദാസൻ ശ്രീരാമസ്വാമിയെ സ്തുതിച്ചും പ്രാർത്ഥിച്ചും തന്നെ രാത്രി കഴിച്ചു കൂട്ടി. പിറ്റേ ദിവസം ശിവാർത്ഥം രാമദാസൻ കയ്യിൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. രാമദാസൻ ധാർമ്മികനെ കണ്ട് വളരെ വിനയത്തോടെ സലാം ചെയ്തു. അപ്പോൾ ധാർമ്മികൻ കൊണ്ടുവന്ന ചെറിയ എണ്ണാണിപ്പാത്രം എന്റെ കല്പനയെ അതിക്രമിക്കുക കൊണ്ട് നീ ഇപ്പോൾ തടുക്കുന്നതിനല്ലേ അതു നിന്റെ ഭർത്താക്കൊണ്ടല്ലേ സഹോദരന്മാരെ അഭിഷേകം ചെയ്യുന്ന പണം അയച്ചുവന്നതുകൊണ്ട് നിന്റെ ഉദ്യോഗവും കല്പനയെല്ലാം നീ എന്നെ അപമാനിച്ചതും ബഹുമാനിച്ചതും അതല്ലാതെല്ലാം. സഹോദരന്മാർ അഭിഷേകം ചെയ്യുന്ന പണം ഇതിനെയ്ക്കുവെക്കുക നിന്നെ വിട്ടുകൊള്ളാം."

ഇതുകേട്ട രാമദാസൻ പറഞ്ഞു "ഓ! ധാർമ്മികൻ! ഞാൻ രാമദാസൻ കൊണ്ടുവന്ന എണ്ണാണിപ്പാത്രം എന്റെ അപമാനത്തിൽ ചെലവു ചെയ്തില്ല ഇതിൽ സഹോദരന്മാർ അപമാനിച്ചു ചെയ്തതല്ല അതല്ല കീഴ്ത്തിയോടുകൂടി എണ്ണാണിപ്പാത്രം വെച്ചതല്ല ഇതുകൊണ്ട് മാത്രം ചെയ്യുന്നതല്ല എണ്ണാണിപ്പാത്രം അതല്ല പണം ചെലവു ചെയ്തില്ല." ഇതുകേട്ട ധാർമ്മികൻ ചോദിച്ചു "ഓ! രാമദാസ! അവനവൻ സന്തോഷിച്ചു ദിവ്യതകളെ ധർമ്മം ചെയ്യാൻ ഇങ്ങനെയും

കീഴ്ത്തിയും ഉണ്ടാവുന്നതല്ലാതെ, അന്യന്റെ ദ്രവ്യം എടുത്തു ധർമ്മം ചെയ്യുക അതുകൊണ്ടു ഗുണം ഉണ്ടാകും എന്ന് ഐതു വിഭാഗനാണ് നിന്നോടു പറഞ്ഞതെ? അത് എന്റെ സത്തല്ലേ? നിന്റെ അച്ഛനോടയാൾക്കു സ്നേഹമുണ്ടായോ സന്തതല്ലാ വിശേഷിച്ചു, നീ ചെയ്ത കട്ടിയല്ല ഒന്നും അറിവില്ലാത്തവനല്ല. എന്താ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ എപ്പോഴൊക്കെയും നീ സമക്ഷനായിരിക്കുന്നു. എന്തും നീ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുക നിന്നെ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. എങ്കിലും നീ പണം ഭുജനം തന്നാൽ നിന്നെ വിട്ടുകൊൾവ്.

ഇതു കേട്ടു രാമദാസൻ പറഞ്ഞു “ഓഹ പ്രഭോ! താങ്കളുടെ രാജ്യത്തിൽ ഭരണിവസം ചെയ്യാവുന്ന ദ്രവ്യം ഞാൻ ചെയ്തവ ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത വിശേഷിച്ചു, എന്റെ ഗ്രാമത്തിലെ മറ്റൊരാൾ ചെയ്തവയെടുത്തില്ല. താങ്കളുടെ ദ്രോഹവൃത്തിൽ ക്ഷേത്രം പണിചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ധർമ്മദോഷങ്ങളെ രാജ്യത്തിൽ നല്ല ക്ഷേത്രങ്ങളും മറ്റും അരാജകത്വമായി കിടക്കുന്നത് താങ്കൾക്കു കീഴ്ത്തിക്കൊടുക്കുന്ന വിചാരിച്ചു ഞാൻ അതു നന്നാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിന്ന് താങ്കൾ ഇത്ര കോപിക്കുന്നു ശരിയല്ല.”

ഇതു കേട്ടു ധനീഷാ പറഞ്ഞു. “ഓഹ വഞ്ചക! എന്റെ ദ്രവ്യത്തിന്ന് ഇനിക്കു ചെയ്തവയില്ലെന്ന് വിചാരിച്ചൊ നീ എടുത്തു ചെയ്തവിട്ടത്? അങ്ങിനെ ചെയ്യാൽ നിന്റെ കൈ ചോവുന്നെന്നു വിചാരിച്ചില്ലല്ലോ. ഇതു വളരെ ആശ്ചര്യമായിരിക്കുന്നു! നിനക്കു ഉദ്യോഗക്കൊണ്ടു ഗദ്യം അധികമായിപ്പോയി. അതെല്ലാം ഇരിക്കട്ടെ. എന്താ പണത്തിന്നു എത്ര പറയുന്നു?”

അപ്പോൾ രാമദാസൻ പറഞ്ഞു “ഓഹ പ്രഭോ! ഈ ദേഹം നിത്യമല്ല അനിത്യമാണ്. ഇതു വിട്ടാൽ നാമൊ, തരിശാ, ദയനീ എന്നു ജന്മമാണെന്നു മരിക്കുന്നത് എന്നു നിനക്കു

മല്ല. ഈ ദോഷമുണ്ടാകാത്തതായാ നല്ലകാര്യം ചെയ്തു ചെയ്തില്ലെന്നു ചിലർക്കു തോന്നുന്നു. വേദശാസ്ത്രങ്ങൾ മുതലായവയെക്കുറിച്ചു ചിലർക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ആരുമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു കെട്ടിയെടുത്താണ്.”

ഇതു കേട്ട് ധാരിപ്പാർ രാജാസന്ദർശനം ചെയ്തും കണ്ടു തന്റെ കോപം അതാൽ പറ്റാത്തതായി. “നിന്റെ മനസ്സെന്തെല്ലാം ഇങ്ങനെയുള്ളതായിത്തീർന്നു. നോക്കുക നിനക്കു് എന്തെന്നു കേൾക്കുക. എങ്കിലും എന്താണു് അതിന്റെ അർത്ഥമെന്നു നിനക്കു് അറിയാമെന്നു് എന്താണു് പറ്റുന്നതെന്നു ചോദിക്കുക, അതാ, ഞാൻ കല്പിക്കുന്ന ശിക്ഷയ്ക്കു ഉൾപ്പെടുന്നവൻ.”

ഇതു കേട്ട് രാജാസന്ദർശനം ചെയ്തും കേട്ട്, ധാരിപ്പാർ കൈയെഴുതിപ്പത്രം എഴുതിപ്പത്രം കേൾക്കുക പറ്റാത്തതായി. ഇനിമേൽ താങ്കൾക്കു് അറിയാത്തതായാ നല്ലകാര്യം ചെയ്തു ചെയ്തില്ലെന്നു ചിലർക്കു തോന്നുന്നു. വേദശാസ്ത്രങ്ങൾ മുതലായവയെക്കുറിച്ചു ചിലർക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ആരുമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു കെട്ടിയെടുത്താണ്.”

ഇങ്ങനെയുള്ളതായി പറ്റാത്തതായി കേട്ട്, ധാരിപ്പാർ കൈയെഴുതിപ്പത്രം എഴുതിപ്പത്രം കേൾക്കുക പറ്റാത്തതായി. ഇനിമേൽ താങ്കൾക്കു് അറിയാത്തതായാ നല്ലകാര്യം ചെയ്തു ചെയ്തില്ലെന്നു ചിലർക്കു തോന്നുന്നു. വേദശാസ്ത്രങ്ങൾ മുതലായവയെക്കുറിച്ചു ചിലർക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ആരുമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു കെട്ടിയെടുത്താണ്.”

ഇതു കേട്ട് ശിപാഹികൾ രാമദാസനെ പിടിച്ചു തെക്കയിലും കാലിലും ചങ്ങലമെടുത്ത്, തടവുഭൂമിയിൽ കൊണ്ടുപോയി വളരെ ഇംഗുതാശ്വാദക കാത്തു കൊണ്ടിരുന്നു.

എമ്പതിരണ്ടാം സർഗ്ഗം

ദ്രോഹലരാജദാസചരിതം. (5)

അന്നന്തരം, രാമദാസൻ താൻ ഈ കഠിനശിക്ഷയിൽ അകപ്പെട്ടയാളാ എന്ന വിചാരിച്ച് വളരെ വ്യസനത്തോടെ ഭക്തവത്സലനായ ശ്രീരാമസ്വാമിയെ പ്രാണിച്ഛിക്കാണ്ടു പറഞ്ഞു. “ഓര ജഗദീശ! ഇതു എന്തു കർമ്മമാണ്? ദീനദാസൻ ദ്രോഹലക്ഷേത്രത്തിൽ നടന്നുവരുന്ന കാലുകളിലും ഭക്തഭജനനായ ശ്രീദ്രോഹലരാജമുന്തിയെ പൂജിക്കുന്ന തെക്കകളിലും ചങ്ങല വെറ്റിച്ചുത്ത്? കൃപാപ്രിയമായ ഭഗവന്റെ ഭക്തവത്സലത്വം ഇങ്ങിനെ തന്നെയാ? ഞാൻ കേട്ടിട്ടുള്ളതു ഇങ്ങിനെ അല്ലല്ലോ. ഭക്തലയുടെ വരിൽ അകപ്പെട്ട ഗജേന്ദ്രൻ, തന്നെ രക്ഷിക്കുവാൻ ആനെയും കാണാതെ, ആയ്ക്കും ദിവ്യസംവത്സരം സകല ദേവന്മാരോടും തന്നെ രക്ഷിക്കുവാൻ അപേക്ഷിച്ചിട്ടും, ആനും വന്നു രക്ഷിക്കാതെ തിന്നാൽ, അവസാനം ‘ആദിമൂലമേ എന്നെ രക്ഷിക്കുക’ എന്നു വിളിച്ചപ്പോൾ ഭവാനല്ലെ രക്ഷിച്ചുത്ത്? ദുഷ്ടാസനൻ വന്നു, ഉടുത്തു ചണ്ഡം അടിക്കാവേ, ഭവാനെ ശരണം പ്രാപിച്ചവളാണു പാഞ്ചാലിയെ ഭവാനല്ലെ രക്ഷിച്ചുത്ത്? പിന്നെയും, ദുഷ്ടാസനന്റെ ദുഷ്ടപദശൈലാൽ പാണ്ഡവരെ നശിപ്പിച്ചാനായി വന്ന ദ്രോണസ്ഥിരൻ ശാപഗന്ധിയിൽനിന്ന് പാണ്ഡവന്മാരെ രക്ഷിച്ചു ഭവാനല്ലെ? പിന്നെയും, ദ്രോണവക്ത്രനായ അശ്വത്ഥാമാവെന്റെ അസ്ത്രംകൊണ്ടു നാൽക്കുവാൻ ഭാവിച്ച പാണ്ഡവന്മാരെ

ത്തെ കെട്ടിച്ചതു ഭവനംല്ല? അതല്ലാതെ, സകല ലോകങ്ങളെയും നൃത്തിച്ചു കെട്ടിച്ചു സംചരിക്കുന്നതും ഭവനംല്ല? സകല മതചരങ്ങളുടെയും ഉച്ചിലും പുറത്തും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതും ഭവനംല്ല? സകല ബ്രഹ്മാണസങ്ങളുടെയും മേൽക്കൽ കൈയ്യന്ന ഭവനം ഭാസനായിരിക്കുന്ന പൂർണ്ണ മന്ത്രം കെട്ടിക്കൊണ്ടു വളരെ പ്രയാസമല്ല.

അങ്ങ് പാദാംബുജമെങ്ങനെ മുദിസതീമുക്തംഗതായനാദാ
മുക്തം പ.ക.ക.വ.ശ.ന. ത്രിമുക്തം ഭാതീസുതാ പാവനീ
സുത പാദാമിവാപ്രമയമലം പൂർണ്ണമന്ത്രം
മം മാനം സന്ധിതാമാക്കമലം സീതാസമതം ഭജ-

യാ കൃപാഭിസന്ത്രാണ, യാ കൃപാ കപിനയക
യാ വിഭീഷണരക്ഷാഭാം, സാ മാരമഭീഷതാം.”

ഇതിനെ ശ്രീരാമഭദ്രനക്കൊടു പ്രലാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഏഴു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ധനീഷാ, രാമദാസൻ എന്നു ചെയ്യുന്നു എന്ന് അന്നു ചിട്ടു അപ്പോൾ ശിപായിമാർ പറഞ്ഞു. “ഹേ പ്രഭാ! രാമദാസൻ രാമ രാമ എന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ട് നിവൃദ്ധനായിരിക്കുന്നു. പണം അടയ്ക്കേണ്ട വിചാരം യാതൊന്നും അവനില്ല.”

ഇതു കേട്ടു ധനീഷാ പറഞ്ഞു. “അവന്നു കേണത്തന്നെ നഷ്ടി അരിയും നാഴി ഉപ്പുംകൂടി കലന്നു കൊടുക്കുവൻ. അതു അവൻ എന്തുചെയ്യുന്നു എന്നു അറിവിൻ.”

ഇതു കേട്ടു ശിപായികൾ നവ്വായിരന്റെ കല്പനപ്രകാരം ചെയ്തു. രാമദാസൻ അതു വാങ്ങു ചെട്ടു ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ നിവേദിച്ചു കേണം കഴിച്ചു അപ്പോൾ അതു വളരെ സപാദത്തിൽ ചവിട്ടു

അതു കണ്ട് ശിപായികൾ ധനീഷാവിനേട്ടു പറഞ്ഞു. “പ്രഭാ! ഭവനൻ കല്പനപ്രകാരം ഞങ്ങൾ ചെയ്തു. രാമദാസൻ ആ കേണത്തിനെ അതസ്സപാദത്തുപോലെ കെട്ടിച്ചു.”

വിൻ നല്ല മുച്ചുമുഖ കത്തികൾ വഴിയിൽ തറച്ചുവെച്ച് അതിനേൽക്കൂടി രാമദാസൻ നടുങ്ങിക്കുവിൻ”.

അതുകേട്ട് ശിപായിമാർ, കത്തികൾ വഴിയിൽ തറച്ചു തയ്യാറാക്കി. രാമദാസൻ പുറത്തു കൊണ്ടുവന്ന് അതിൽക്കൂടി നടുക്കുവാൻ പാഞ്ഞു. അപ്പോൾ രാമദാസൻ മനം തപിച്ചു അതിസങ്കടത്തോടെ പറയുവാൻ തുടങ്ങി “ഘേദീനരക്കു ഏതെന്നു ഭയ്യന്മാരുടെ നെക്കയിൽ കൊടുത്തു് ഇങ്ങിനെ ശിക്ഷിപ്പിക്കുന്നുവല്ലോ. എന്നാൽ ഭവനത്തന്നെ ഈ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുകയോ? ഇങ്ങിനെ ആശ്രിതന്മാരെ രക്ഷിക്കുവാൻ തൊന്നിച്ചു തുടങ്ങിയാൽ മേലിൽ ആരെങ്കിലും ഭവാനെ ഭരിക്കുമോ? അതു മാത്രവുമല്ല ഭക്തവത്സലനെന്നും ആശ്രിതരക്കുടനെന്നും ഭീനബന്ധുവെന്നും കൃപാസംസുന്ദരനും മാറുകയ്ക്കു ഭവന്റെ പേർ മിതമുന്മാരും മരിക്കില്ലേ? എന്നു രക്ഷിപ്പാൻ തക്ക ശക്തിയും ഭവനങ്ങളല്ല. ഇനിയും സങ്കടപ്പെട്ടതിനാൽ എന്ത് പ്രാണൻ പൊള്ളുമയം ഘേദീനരക്കുമാർ ആ അപമാനം ഭവൻ സ്ഥിരപ്പാൻ ഹരില്ലെന്നു താൽക്കരിക്കും.

‘ഹതൻ യുദ്ധഭരണസ്യ ശ്രീഭവനവിഷമം വാമഹംസ്യന ചാപാഭരതവിഷ്ണു തിഷ്ണനീതകരഗ്ധതംഭ്രാമയൻ ബാണമേകം ആരക്കത്തപാനനേത്രം ശമദലിതവപുഃ കോടിസൂര്യപ്രകാശോ വീരശ്രീ ബന്ധുരാംഗഃ ശ്രീഭവപതിനതഃ പാതമാം വിരതാ’ ”

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് രാമദാസൻ ഒരു കത്തികളിൽ കൂടി നടന്നു. അപ്പോൾ ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ ഒരു കത്തിക്കുള്ളിലും നില്ക്കു് അമ്മന്നാഹതി. രാമദാസനു യാതൊരു ഉപദ്രവവും ഉണ്ടായില്ല. അതുകേട്ട് ശിപായികൾ അതൃപ്തരായിട്ട് രാമദാസനാടു ചേരിച്ചു “ഘേദ രാമദാസ! നിന്നെ പലവധത്തിലും ഞങ്ങൾ രക്ഷിക്കു അങ്ങിവിട്ടുവിട്ടു,”

അതൊന്നും നിനക്ക് എല്ലാത്തരം കർമ്മങ്ങളോടും? നിനക്ക് വല്ല മന്ത്രവും ഉണ്ടാ?

ഇതു കേട്ട് രാമദാസൻ പറഞ്ഞു: “ഹേ രാജാക്കന്മാരേ! എനിക്ക് ഒരു മന്ത്രവും ഇല്ല, ആ മഹാത്മ്യവനായ ശ്രീരാമനോട് എന്നെന്ന കാത്തുനിൽക്കുകയും കാത്തിരിക്കുമ്പോൾ, എനിക്ക് തുടരെ തുടരെപ്പോലെയ് പ്രാപ്തപ്പെട്ടു കിട്ടിയ ഒരു മഹാത്മ്യം വന്നാൽ, എനിക്കു വെളിച്ചമില്ല. എനിക്ക് എല്ലാമന്ത്രവും ആ ശ്രീരാമമന്ത്രം കാണ്”

“സേവ്യം ശ്രീരാമമന്ത്രം ശ്രവണശുദ്ധേഭ്യം ശ്രോതൃസുഷ്ണാതമന്ത്രം സുധശ്രീരാമമന്ത്രം നരകദരിതദുഷ്ടനാശമന്ത്രം സേവ്യം ശ്രീരാമമന്ത്രം കേതു കേതു സംസാരനാശ്വാതമന്ത്രം ഹിംസ്യം ശ്രീരാമമന്ത്രം ദിവ്യദിവ്യ ചിദ്രസാക്ഷാർത്ഥമക്ഷരമന്ത്രം.

ഇവല്ലാതെ എനിക്കു മറ്റൊരു മന്ത്രവും അറിഞ്ഞുകൂടാ” ഇതു കേട്ട് ശിവാത്മകൾ, ഉപൻ കരാ ദിവ്യനീലാനന്ദനാമണനനുവാദിച്ചു, “പ്രാപ്തമാകട്ടെ ധർമ്മാർത്ഥങ്ങൾ” അറിയിച്ചു. അതല്ലാം കേട്ട് ധർമ്മിയോ, “എന്നാൽ അവൻ വന്ന് ഏന്നോടു മാറ്റുചെയ്തിട്ട്” ഐശ്വര്യമുള്ളത്” എന്നു പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ അവർ ചെന്നു രാമദാസനോടു പറഞ്ഞു: “ഹേ രാമദാസ! നിവൃത്തി കാരണത്താൽ സകലമുണ്ടു. ഇവിടെ നിന്നും നീ നഗ്നനായിട്ട് താഴ്ന്നുവെക്കുക മാറ്റുചെയ്തിട്ടാൽ പ്രാപ്തിനാകുമാറ്റുതരും” ഇതു കേട്ട് രാമദാസൻ പറഞ്ഞു: “മനസ്സെന്തെങ്കിലും സൂക്ഷ്മം അനുഭവിക്കുന്നതും ദുഃഖം അനുഭവിക്കുന്നതും അറിയാവുന്നതും സൂക്ഷ്മതയുള്ളതും അങ്ങനെയൊന്നാണ് അതു കൊണ്ട് എനിക്കു സകലമില്ല. ധർമ്മം മനസ്സെന്തെങ്കിലും സൂക്ഷ്മതയുള്ളതും അറിയാവുന്നതും ദുഃഖം അനുഭവിക്കുന്നതും അറിയാവുന്നതും സൂക്ഷ്മതയുള്ളതും അങ്ങനെയൊന്നാണ് അതു കൊണ്ട് എനിക്കു സകലമില്ല. ധർമ്മം മനസ്സെന്തെങ്കിലും സൂക്ഷ്മതയുള്ളതും അറിയാവുന്നതും ദുഃഖം അനുഭവിക്കുന്നതും അറിയാവുന്നതും സൂക്ഷ്മതയുള്ളതും അങ്ങനെയൊന്നാണ് അതു കൊണ്ട് എനിക്കു സകലമില്ല.

രാമദാസൻ പറഞ്ഞു: “എന്തായാലും
രാമദാസൻ സൂക്ഷ്മ സമാധാനം

ഇങ്ങനെ സീതയെ വിടാനും സൂരിച്ചു, “ഇനി എന്നെ ഈ മന്ദിരത്തിൽ ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ വന്ന് കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട്, ഈ ദേവാദായം വെച്ചിട്ടുനില്ക്കട്ടെ. അതിനെ വേഗം നശിപ്പിച്ചു കളകരുത്” — എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. ഒരു പാത്രത്തിൽ വാങ്ങി നിറച്ചുവെച്ചു, ശ്രീരാമസ്വാമിയെ മറ്റൊരു സ്തംഭത്തിൽ തൂങ്ങിക്കിടത്തുകയും ചെയ്തു. വാങ്ങി കളിക്കാം എന്നു നിശ്ചയിച്ചു, ഏകഗ്രാമിക്കനായിത്തന്നെ ശ്രീരാമസ്വാമിയെ ചുമക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു തുടങ്ങി. യാതൊരു കലയുമില്ലാത്തതായ ഒരു മന്ദിരത്തിൽ ഒരു സമുദായമായ പിരിഞ്ഞ് അതിന്റെ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു ശ്രീരാമദേവനെ ആരാധിച്ചുവെച്ച് അത്ഭുതം കണ്ടു. അദ്ദേഹം ചെന്നിച്ച് ദിവ്യവേഷങ്ങൾ അലഞ്ഞു ചെയ്തു, ദിവ്യമായ പിതാക്കൾ ഉണ്ടായിട്ടു, യാതൊരുപേരും ഇല്ലാത്ത, സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ കേൾക്കുകയും സുഗന്ധവ്യക്തമായ കർമ്മങ്ങൾ, തുല്യശക്തിയായ പുഷ്പങ്ങൾകൊണ്ട് ശ്രീരാമചന്ദ്രന്റെ പദാരാവിന്ദങ്ങളിൽ അച്ചു ചുറ്റുകയും, യുവതീപങ്ങൾ കാണിച്ചു, കപ്പൽ തിരികെ കാണിച്ചു, മഹാനഭംഗം നിറവെച്ചു, അത്ഭുതവും നിറവെച്ചു, പല വാദ്യങ്ങൾക്കു കൂടി ഗീതം, നൃത്തം, സ്തുതികൾ മുതലായവയും ചെയ്ത് പ്രവേശിക്കുകയും ദേവാഭിഷേകത്തെയും മാനം പരമാനന്ദം ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ രാമരാനന്ദ സമാധിയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ, ദേവാലയത്തിൽ ശ്രീ രാമകീർത്തി ശ്രീരാമസ്വാമിയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞു. “ഭവൽക്കേണായ രാമദേവൻ വളരെ കാലമായല്ലോ മഹാനായി ഉള്ളതായിട്ടുണ്ട്. ഇവയും അവനെ കൈക്കൊള്ളുന്നതായ് മഹത്വം വലിയതായ് അപമാനം സംഭവിക്കും. അതുകൊണ്ട് ഇദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചായി അപമാനം കൈക്കൊള്ളണം.” ഇതുകേട്ട ശ്രീരാമസ്വാമി, “എന്നാൽ അതിനെക്കുറിച്ചു” എന്നു പറഞ്ഞു, ലക്ഷ്മണനെയെ വിളിച്ച്, രാമദേവനെ കൈക്കൊള്ളേണ്ടതു എങ്ങനെയാണെന്നു

ന്ന് ആലോചിച്ചു. രാമദാസൻ കൊടുക്കണമെന്ന പണക്കെ നമ്പാവിനു കൊടുത്തു കശിയിൽ വെണ്ണുന്നതുകൊണ്ടാണെന്നല്ലെന്ന് ഏന്ത് നിശ്ചയിച്ചു, അവർ രണ്ടാളും കൂടി സാധാരണ മനുഷ്യ വേഷം ധരിച്ച് ആറു ലക്ഷം വരാഹനം എടുത്തു നമ്പാവിന്റെ മാമുധാനിയലേക്ക് ആ രാത്രിയിൽ തന്നെ പുറപ്പെട്ടു.

—

എ.വ. ത്തികുന്നം നഗ്നം.

ലോചലതാമരസമരീകം (6)

അന്നതരം, ശ്രീമാമലക്ഷ്മണന്മാർ രണ്ടാളും കൂടി അഭയശാലിയിൽ ധാനീയം കിടക്കുന്ന ഭാഗ്യവത വെള്ളം കൊണ്ട് കുളിപ്പിച്ചു. അതു കേട്ട് ധാനീയം എഴുന്നീറ്റ് വാതിൽ തുറന്ന്, ധനഞ്ജയാണെന്തോരായിരിക്കുന്ന ആ വീരവൃത്തന്മാരെ കണ്ട്, അവരുടെ മാതാകാളു ഭഗവതിയാത്തവരെന്നു ചോദിച്ചു നിന്നു. പിന്നെ കറുപ്പാനരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ധാനീയം അവരുമായി ചോദിച്ചു “ഐതിവൃത്തന്മാരെ, നിങ്ങൾ എന്തിനെക്കൊണ്ടാണ്?” അപ്പോൾ ശ്രീമാമൻ, “ഐ ധാനീയം പ്രഭാ! ഞങ്ങളുടെ ദേശം ഹോദാവതീനദിക്കു സമീപമുള്ള ലോചലതാമരമാണ്” . എന്നുപറഞ്ഞു. ധാനീയം, “ന.ങ്ങൾ ആരുടെ ആൾക്കാരാണ്”, ആരാണ് നിങ്ങളുടെ ഇവിടെക്കയച്ചത്?” എന്നുചോദിച്ചു. ശ്രീമാമൻ, “ഞങ്ങൾ രാമദാസരുടെ ആൾക്കാരാണ് ; രാമദാസൻ അയച്ചിട്ടാണ് ഞങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നത്” എന്നുപറഞ്ഞു. ധാനീയം, “നിങ്ങൾ എന്തു വശക്കാരാണ്? നിങ്ങൾ രണ്ടാളും ആരാണ്?” എന്നുചോദിച്ചു. ശ്രീമാമൻ “ഞങ്ങളുടെ വംശം സൂര്യവംശമാണ്, ഞങ്ങൾ ക്ഷത്രിയന്മാരാണ്” എന്നുപറഞ്ഞു. ധാനീയം, “നിങ്ങൾക്കു ചേർത്താണ്? നിങ്ങൾ എന്തു കൈ

കൊണ്ടാണി" എന്നു ചോദിച്ചു. ശ്രീരാമൻ, "ഞങ്ങൾക്ക് പേർ
രാമായണി എന്നും ലക്ഷ്മണാജി എന്നുമാണ്, ഞങ്ങൾ രാമാനുജ
മന്തന്തര അനുയായികൾ ആണ്." എന്നു പറഞ്ഞു. ധാനീഷാ,
"നിങ്ങൾ എത്ര കാലമായി രാമായണത്തിന് ഭക്തി ചെയ്തു അനുസരി
ക്കുന്നു" എന്നു ചോദിച്ചു. ശ്രീരാമൻ, "ഞങ്ങൾ മൂന്നു തലമുറയാ
യി" എന്നു പറഞ്ഞു. ധാനീഷാ, "നിങ്ങൾക്ക് എന്താണ് ശമ്പ
ളം?" എന്നു ചോദിച്ചു. ശ്രീരാമൻ, "ഞങ്ങൾ അവരുടെ കാല്പ
യ്യമായിട്ടു പണ്ടി ഇരിക്കുന്നതാണ്. ശമ്പളമില്ല." എന്നു പ
റഞ്ഞു. ധാനീഷാ, "നിങ്ങളുടെ ഇവിടേക്ക് എന്തിനായിട്ടാണ് അ
യച്ചത്?" എന്നു ചോദിച്ചു. ശ്രീരാമൻ, "സങ്കാരം പേക്കു കൊ
ടുപ്പുവാൻ ഇവിടെ പണ്ടും തന്നെയുമാണ്" എന്നു പറഞ്ഞു.
ധാനീഷാ, "ഇനിക്ക് തത്വത്തിൽ പണ്ടും മുഴുവനും കൊണ്ടുവ
ന്നിട്ടുണ്ടാണി" എന്നു ചോദിച്ചു. ശ്രീരാമൻ, "താങ്കൾക്കു തത്വ
വാനുള്ള പണ്ടും മുഴുവനും കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു" എന്നു പ
റഞ്ഞു. ധാനീഷാ, "നിങ്ങൾ ഇവിടെയിന്ന് നിങ്ങളുടെ വാക്കുകൾ
അതി മധുരമായരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. ശ്രീരാമൻ, "ഞ
ങ്ങൾ ഇവിടെയാണ് തന്നെ പണ്ടും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത" എന്നു മറു
പടി പറഞ്ഞു. ധാനീഷാ, "എന്നാൽ കൊണ്ടുവന്ന പണ്ടും തത്വ
വന്ന് മരിക്കുകയാ" — എന്നു പറഞ്ഞു.

അതുകേട്ട്, ശ്രീരാമൻ പണ്ടും ഭൂമിയിൽ കൊട്ടി, 'ബേഗം മ
ശീത് തരിക്', എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ആ വെളി നാണുങ്ങളെ
കണ്ടു, ധാനീഷാ അത്യാത്മയുദ്ധം. 'ഈ നാണുങ്ങളെയെ
ല്ലാം ഏറ്റിടുകൊണ്ടു വാങ്ങുന്നതുകൽ ആനന്ദം മറ്റൊരു പേരാണ്
മെല്ലാം വിശേഷിച്ചു, ഈ നാണുങ്ങളും അസാധാരണങ്ങളായി
രിക്കുന്നു' എന്നിങ്ങനെ ഭൂമിയുടെ ഒരു വിശദീകരണം, "ഈ
പണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇവർ എന്താ രാസനര ഇത്രയെല്ലാം ഫിം

അപ്പാൾ, ധാനീഷാവിന്റെ ഒപ്പം മുദ്രയും വെച്ചു തരീകിയാ
 എന്നാറിഞ്ഞു. “ഇതു എന്റെ പ്രദോഷ ശ്രീമാനു മരിച്ചു
 ഒരു മായത്തന്നെ” എന്നു നിശ്ചയിച്ചു. “ഐ പ്രമേ ! പോന്നു
 ഇതു ചെയ്യാൻ കഴിയും എന്ന് ഇനിക്ക് ഭവനത്തന്നെ നശി
 യമുണ്ട്” ചോദ്യം എത്രയും ഭക്തന്മാരെ കെട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്ന് അ
 നേക പുരാണങ്ങൾ മുറിച്ചു. പക്ഷെ എന്തെങ്കിലും കെട്ടിയിടാൻ
 താമസിപ്പിച്ചു എന്റെ പാപം കൊണ്ടോ, മനസ്സിന്നു പരിപാകം
 വരാത്തതുകൊണ്ടോ, എന്ന് ഇനിക്ക് നിശ്ചയിച്ചു. ബ്രഹ്മ
 ദാദികളാൽ കൂടി അറിവാൻ കഴിയാത്തതായ ഭവനന്റെ മായ
 യെ ഈ അജ്ഞാനിയായ ഞാൻ എങ്ങിനെ അറിയും?—എന്നി
 ഞിനെ പലവിധവും സ്തുതിച്ച് ശ്രീമാനു കൈകൊണ്ടുതന്നെ മറ
 ന്നിരുന്നു.

താത്രി ഭദ്രവന്ദം കഴിഞ്ഞപ്പാൾ, ധാനീഷാ കണ്ണിത്തന്നോ.
 ഒരു ഏഴിനീർ മന്ത്രിമാരെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു: “നടവിൽ ഇരി
 കുന്ന മായദാസന്റെ കാലുകളിലും കൈയ്ക്കുകളിലും വൃട്ടിയ ച
 ഞല മരത്തു് അപരന പല്ലക്കിടലറി കൊണ്ടുവരുവിൻ”—
 എന്നുപറഞ്ഞു സർവ്വ പാണ്ഡിത്യ ഉടനെ മന്ത്രിമാർ നടവുമരി
 യിൽ പോയി മായദാസന്റെ ചങ്ങലകളെ അറുത്തു നല്ലവസ്തു
 കളിപ്പിച്ച് നല്ല വസ്ത്രങ്ങളും ഉടുപ്പിച്ച് നല്ല വസ്ത്രം കഴുത്തിൽ
 ഇട്ടു, പല്ലക്കിൽ കയറി വാഗ്ദാനങ്ങൾക്കു കൂടെ ധാനീഷാവി
 ന്റെ സങ്കല്പങ്ങൾ കൊണ്ടുപോയി, സങ്കല്പം ഒരു സിംഹാസന
 ത്തിൽ ഇരുത്തി. അപ്പാൾ ധാനീഷാ സങ്കല്പങ്ങൾക്കു മായ
 ദാസനെ കണ്ടു് താഴെ സലാം ചെയ്തു. “ഐ മായദാസന്റെ
 കാലം ഏറാവും ഉത്തമപുരുഷൻതന്നെ. താങ്കൾക്കുവേണ്ടി
 ശ്രീമാനു കയ്യേറാൻ തന്നെയാണ് മറ്റൊരു വരാഹൻ കൈ
 കൊണ്ടുവന്നു തന്നുപറ്റാ. താങ്കൾ ഇത്രയും പണ്ഡിതനെന്നു
 ഞെന്ന് ഞാനു അറിയാതെ എന്തെല്ലാം ഉപദ്രവങ്ങൾ ചെയ്തു.

അതല്ല സമീപമാണ് താങ്കൾ എത്ര സങ്കടപ്പെട്ടിരിക്കും. ഞാൻ ഇത്രയൊന്നും അറിയാതെ ചെയ്യുകയാണ്. അതുകൊണ്ട് എന്റെ അപരാധത്തെ കുറിച്ച് എന്താണോ കൃപയുണ്ടാവണം. വിശദിച്ച്, ഞാൻ തുല്യജാതിയിൽ ജനിച്ചവനായാൽ, ദുഷ്ടനല്ലെങ്കിൽ പ്രവൃത്തിയെ എനിക്ക് നിശ്ചയമുള്ള എന്റെ അല്ലെങ്കിൽ കൊണ്ടാണ് ഞാൻ താങ്കളെ അനേക ഉപദ്രവങ്ങൾ ചെയ്തത്. ദയാപീഡനം സമ്മഗ്തനായാണോ താങ്കൾ അതെല്ലാം കുറിച്ച് എന്നെ മക്കിക്കണം. താങ്കളുടെ കടം എല്ലാം തിരിച്ചിരിക്കുന്നു.”

രാമദാസൻ, “ഓഹ് ധാമീഷാ പ്രഭു! താങ്കൾക്കുവേണ്ടി ധന്യൻ, ശ്രീമാലക്ഷ്മണന്മാരെ കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടുവെല്ലാം ഞാൻ എത്ര പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടും എനിക്ക് ദൈവം തന്നിട്ടില്ല. താങ്കൾ ഭാഗ്യവാനായതുകൊണ്ടാണ് ഭഗവദ്ദർശനം കിട്ടിയത്.” ഞാൻ മഹാപാപിയായതുകൊണ്ടാണ് എനിക്ക് ദർശനം കിട്ടാത്തത്, എന്നുപറഞ്ഞു.

ഇതുകേട്ട് ധാമീഷാ പറഞ്ഞു: “ഓഹ് രാമദാസരെ! താങ്കളെ ഞാൻ അനേക ഉപദ്രവങ്ങൾ ചെയ്തയാൽ അതു കിടപ്പോൻ വേണ്ടി ശ്രീരാമൻ വന്നതല്ലാതെ, എനിക്ക് ദർശനം തരുവാൻ വന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് താങ്കൾക്കുവേണ്ടി ധന്യൻ, സംശയമില്ല. അതുകൊണ്ട് ശ്രീമാലക്ഷ്മണന്മാരെ കൊണ്ടുവന്നു തന്നിട്ടുള്ള ആ വലക്കും വരാഹിനും താങ്കൾക്കുവേണ്ടി ഇരിക്കട്ടെ. എന്റെതാൽ കൃപയോടെ ഇതിനെ സമീകരിക്കണം. വിശദിച്ച്, ഭദ്രാചലരാമേശ്വരിക്ക് ദാനമായി ഭദ്രാചലരാമേശ്വരിയെയും താങ്കൾക്കുവേണ്ടി കക്കിക്കണം. ഇനിയും എത്ര ദിവ്യം വേണമെങ്കിൽ അതും കൊണ്ടുപോയി, എന്നും ഭദ്രാചലരാമേശ്വരിയെ വൃത്തിയാക്കുക താങ്കൾ അവിടുത്തെന്ന് ഇതന്നുകൊൾക.”

ഇതുകേട്ട് രാമദാസൻ പറഞ്ഞു: “ഓഹ് ധാമീഷാ പ്രഭു!

എനിക്ക് എന്തിനാണ് രാജാധിപത്വം? എന്തിനാണ് ദ്രവ്യം? അതെല്ലാം താങ്കൾക്കുതന്നെയാണ് മേ..ഗ്ര. എനിക്ക് ശ്രീരാമസ്വാമിയുടെ കൃപയ്ക്കുതാത്രമെ ആവശ്യമില്ല.”

ഇതുകേട്ട് ധനിക്കാ പറഞ്ഞു. “ഐ രാമക്കന്! ആ ദ്രോഹം താങ്കൾക്കിനെ സൂക്ഷ്മഗ്രന്ഥങ്ങളുവർക്കും ഞാൻ താങ്കളുടെ ശ്രീരാമസ്വാമിയെ അപ്പണമായി കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. താങ്കൾ ഇതിനെ വാങ്ങി, ദ്രോഹലാഭമോസെന്നു ലോകത്തിലെല്ലാം കീഴ്ത്തിവരുത്തി, ശ്രീരാമയ്യനും ചെയ്ത സുഖമായി വളരെക്കാലം ജീവിച്ചിരിക്കുക.”

ഇതുകേട്ട്, രാമദാസൻ, അങ്ങിനെതന്നെ എന്നു സമ്മതിച്ച്, ആ ആവശ്യം വരാമെന്നുവാങ്ങി, അനേകം ജനങ്ങളോടു കൂടി ദ്രോഹലാഭത്തെ പുറപ്പെട്ടു വഴിയിൽ ദൂരത്തിൽനിന്ന് ദ്രോഹല ശിഖരത്തെ കണ്ട്, കൂടെയുള്ള ജനങ്ങളെ എല്ലാം വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “ഐ സാധുക്കളേ! ഇതാ ദ്രോഹലശിഖരം കാണുന്നു. അതിനെ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഇതാണ് കലിയുഗത്തെ കണ്ണം. ഇതിനെ സേവിച്ചാൽ നിങ്ങൾക്ക് വേദവ്യയം നശിക്കും. ഇനിമുതലും നിങ്ങൾ വെറുക്കേ കാലദണ്ഡം ചെയ്യരുതെ, ശ്രീരാമമൂർത്തിയുടെ ഹാദാവിരുത്തിയെ പ്രാണിച്ച് പരഹരിക്കി സിദ്ധിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം തേടുവിൻ.” ഇങ്ങിയെപറഞ്ഞു, രാമദാസൻ ഗോരായി നദിയിൽ ഇറങ്ങി കുളിച്ച്, നീത്രകൾ അമർത്തുകയും, ധനിക്കാകൊടുത്ത സകല ദ്രവ്യങ്ങളേയും കൊണ്ട് ദ്രോഹലശിഖരത്തിൽചെന്ന് ശ്രീരാമസ്വാമിയുടെ മുമ്പിൽ സകലവും അർപ്പണം ചെയ്തു, ശ്രീരാമമൂർത്തിക്കും സീത ലക്ഷ്മണന്മാർക്കും വിശേഷ വസ്തുക്കളെ അർപ്പിച്ചു, അതിനേക്കും നിവേദ്യം കൈമാറുകയും ചെയ്തു, പാല വാദ്യങ്ങളെ അലർപ്പിച്ചു കീഴ്ന്നുവന്നുവെച്ചു, സാക്ഷാൽഗോയി വന്നു നമസ്കരിച്ച്, ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “ഐ പ്രാ.. രാമദാസൻ! ഇതാ

ഒല്ല എന്റെ ജനം സഫലമായത്? അമ്മയുടെ ഹൃദയിൽ ഇ
രുന്ന് അനവധി കഷ്ടങ്ങൾ അനുഭവിച്ച് ഭൂമിയിൽ ജനിച്ച് പ
രേഡിങ്ങായ ദുഷ്പ്രവൃത്തികളെയും ചെയ്ത് സത്ഗുണാചീനനാ
യിരിക്കുന്ന ഞാൻ, ദ്രോചലരാമ്യത്തിയുടെ പാദാമലിനങ്ങൾ
ക്ക് ഇന്നുള്ള ദാസനായി വീശിപ്പത്? വളരെ കാലമായി ദേശ
നം കിട്ടാതെ പരിതപിച്ച് വന്നുകാണിക്കുന്ന ഇനിക്ക് ഇന്നുള്ള ദേശ
നം കിട്ടിയത്? ഇങ്ങിനെ ശ്രീരാമസ്വരൂപം ചെയ്തുകാണു സ
ന്തോഷസാഗരത്തിൽ മുക്കിയവനായിട്ട്, ദ്രോചലത്തിൽ നിന്ന്
ഇറങ്ങി രണ്ടൻ ഗ്രാമത്തിൽ വന്ന് അലുക്കകാഴ്ചകൾ വളരെ
നന്ദയമായി നട്ടത്, ദ്രോചലക്കുരുക്കളെയും വളരെ അഗ്രത
യോടെ നട്ടത്തിവന്നു. രാമദാസൻ മുമ്പു ഞാൻ ചെയ്തിരുന്നതു
പോലെ സാധുസവയും നട്ടത്തിവന്നു. അനവധി ഭവങ്ങളെ
സദുപദേശം ചെയ്ത് ഭക്തന്മാരാക്കി. ഇങ്ങിനെ ശ്രീരാമസ്വാ
മിയെ സേവിച്ചുകാണുവരുന്തോൾ, പ്രത്യക്ഷമായി ശ്രീരാമസ്വാ
മിയെ കണ്ടു സേവിക്കേണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം പിടന്നയും വ
ന്നിട്ടു.

ഒരുദിവസം, ദ്രോചലക്കുരുത്തിൽ രാമദാസൻമെന്ന്
സ്വാമിയെ വന്നിച്ച്, ശ്രീരാമമൂർത്തിയുടെ മുമ്പിൽനിന്ന് വളരെ
സങ്കടത്തോടെ കേൾത് അപേക്ഷിച്ചു. “ഓം സ്വാമി! ഞാൻ
ഇത്രകാലമായും മറ്റൊരാൾ ദാസ്യത്തെ അവലംബിച്ചിരുന്നിട്ടും, ദ്രോ
ചലനം രണ്ട് എഴുന്ന രേഖിക്കുന്നില്ലാല്ലോ”, ഇപ്രകാരമുള്ള രാ
മദാസന്റെ സങ്കടത്തെ കണ്ട് സഹിക്കാതെ, ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ
ത്തി അശരീരിയായി രാമദാസനോടു പറഞ്ഞു: “ഓം രാമദാ
സ! വിദൂഷികക്കുണ്ടു, നിന്റെ ഭക്തികളെ ഞാൻ സമ്മതിച്ചു വാ
യി. കുറച്ചുകാലം കൂടി എന്നെ ഭജിച്ചുകാണിരിക്കുക. എ
ന്നാൽ ഒരു ദിവസം ഒരു വിമാനം നിന്റെ മുമ്പിൽ വരു; അ
തുകൽ കയറി എന്റെ ദിവ്യലോകത്തേക്കു വന്നുകൊൾക” ഇതു

കേട്ട്, രാമദാസൻ അമ്മുതപ്പെട്ട്, ഇനിയും എനിക്കു ഗേവദൻ നത്തിന്ന് കാലമായിട്ടില്ല എന്ന് സമാധാനിച്ചു, ഗേവൽപ്രാണ നോട്ടുകി കാലം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

—o—

എമ്പത്തിനാലാം സർഗ്ഗം

മദ്യമാലരാമദാസചരിതം. (7)

രാമദാസൻ ഇത്രയെല്ലാം അപഹിച്ച്, ഗേവൻ പ്രത്യക്ഷമാവാത്തതുകണ്ട്, സീതാദേവീ ശ്രീരാമസ്വാമിയോടു ചൊല്ലി. “ഹേ ഗേവൻ! ചോക്കൻ പരമഭക്തനായ രാമദാസൻ ഇത്ര കാലമായി പ്രാർത്ഥിച്ചിട്ടും ശേനം കൊടുത്തില്ലല്ലോ. ദൈവനായിരിക്കുന്ന ധാനിക്കാവിന് ശേനം കൊടുക്കുകയും ചെയ്യേ. ഇങ്ങിനെ വിപരീതമായി ചെയ്യുവാനുള്ള കാരണം എന്താണ്; അതു എന്നോടു പറഞ്ഞുതരണം”.

ഇതുകേട്ട് ശ്രീരാമസ്വാമി, “ഹേ പ്രിയൻ! ഇതു രണ്ടു ഞാൻ പറയാം; കേൾക്കുക. ഗംഗാനദിയുടെ വടക്കുഭാഗത്തു ഒരു ചെറിയ ഗ്രാമമുണ്ട്. അതിൽ ചില ബ്രാഹ്മണർ കൂടി വേദാദ്ധ്യയനം ചെയ്യുകാണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അതിൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ മറ്റുള്ളവരോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: ‘ഹേ ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠന്മാരെ! ബ്രാഹ്മണവംശത്തിൽ ജനിച്ചവർ ആരെങ്കിലും ഈ ഗംഗാതീരത്താൽ ഉള്ള ശ്രീപരമേശ്വരനെ ആയിരംകും ഗംഗാജലം കൊണ്ടു തൊണ്ണൂറുദിവസം അഭിഷേകം ചെയ്താൽ ദേവഹൃപദം വി ലഭിക്കും, സംശയമില്ല’ ഇതുകേട്ട് അതിൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ, തനക്ക് ദേവഹൃപദം എളുപ്പത്തിൽ സമ്പാദിക്കണമെന്നു

നിശ്ചയിച്ചു" ഭിവസവും ആയതുകൊണ്ട് ഗംഗാജലം എടുത്ത ശിവൻ അഭിഷേകം ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ എമ്പത്തൊമ്പതുദിവസവും അഭിഷേകം ചെയ്തു. തൊണ്ണൂറാം ദിവസം അഭിഷേകം ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങാൻ, ബ്രാഹ്മണൻ വേഗം ഇങ്ങിനെ ആശ്വാചിഷ്യായെ ചാർച്ചുതുടങ്ങി. 'ഇന്നെന്ന് തൊണ്ണൂറുദിവസം മാത്രമല്ല ഞാൻ അഭിഷേകം കഴിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലം എന്നും കാണുന്നില്ലല്ലോ. ബ്രാഹ്മണൻ പറഞ്ഞതു കളവാതിരിക്കുകയോ? അതോ ഇവിടെ ശിവൻ ജ്വാലനമെന്താ?' ഇങ്ങിനെ ആശ്വാചിഷ്യായോട് ബ്രാഹ്മണൻ സങ്കടവും ദേഷ്യവും വന്നു. ഒരു കടംവെക്കും ഖരക്കിയ്യുമായിരുന്നതിനെ ക്രോധത്തോടുകൂടി ആ ശിവലിംഗത്തിന്റെ ശിരസ്സിൽ എറിഞ്ഞുടച്ചു. അപ്പോൾ ശ്രീപരമേശ്വരൻ, ഉഗ്രവേഷത്തോടെ, ആ മന്ദബുദ്ധിയായിരിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷനായി. അതുകണ്ട് ബ്രാഹ്മണൻ വളരെ ഭയപ്പെട്ട്, എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ ഭ്രമിച്ചുനിന്നു. പിന്നെ വേഗം ശ്രീപരമേശ്വരന്റെ കാൽപ്പിന്മേൽ നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ട്, 'ഓഹ ഹരശിവനെ! എന്റെ അറിവില്ലായ്മയ്ക്കായി ചെയ്ത അപരാധത്തെ കുതിച്ചു ഏറുന്ന കഷ്ടംണം' എന്നു പിന്നെയും പിന്നെയും അർപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ അതിദയാലുവായിരിക്കുന്ന ശ്രീപരമേശ്വരൻ, ബ്രാഹ്മണന്റെമേൽ ഉള്ള കോപത്തെ കളഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ പാഞ്ഞു: 'ഓഹ ബ്രാഹ്മണ! തൊണ്ണൂറുദിവസവും ആതിരം കടം ഗംഗാജലംകൊണ്ടു എന്നു അഭിഷേകം ചെയ്യുവാനെന്താ ശേഷം ദേവസ്ത്രപദവി ലഭിക്കുമെന്നാ പറഞ്ഞത്? അതോ, ഒരു കടം ജലം അഭിഷേകം ചെയ്യുവാൻ ഖരക്കിയ്യിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ദേവസ്ത്രപദവി കിട്ടുമെന്നാ പറഞ്ഞത്?' എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ പറഞ്ഞു. 'കടം ഒന്നും ഖരക്കിയ്യുമെന്നു മുമ്പാകെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായി ചെയ്താൽ ദേവസ്ത്രപദവി കിട്ടുകയോ'.

എന്നൊരു ആ ബ്രാഹ്മണൻ പറഞ്ഞത്. മൂലനായ അൻ അ
 ദ്വൈധ്യമായിത്തീർന്നെന്ന് ആദ്യമായിത്തന്നെ ഇങ്ങനെ ചൊല്ലി
 പോയതാണ്. അതിനെ ധ്യാനം ചെയ്ത് എന്ന് കേൾക്കണം.
 ഇതുകേട്ട് പരമശിവൻ കൃപയാടുകയില്ല. 'ഏക ബ്രാഹ്മ
 ണം! നീയും ആദ്യമായിത്തന്നെ ആദ്യമായിത്തന്നെ ഇങ്ങി
 നെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ട്, അദ്വൈതത്തോടുകൂടിയ ആദ്യമായി
 ന്നിൽ ചോയി ഒന്നിച്ച് ഒരു രാജാവായി ഭൂമിയെ പരിപാലിക്കുക.
 അങ്ങനെ കൈകൾക്കും കഴിമുറയ്ക്കും നിന്നും പ്രതീകാത്മകം
 ലഭിക്കും. അതിന്റെ ശേഷം പ്രതീകാത്മകം കൃപയാടുകയാൽ
 നിനക്ക് ദൈവസ്വരൂപം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും.' എന്നുപറഞ്ഞു
 പരമശിവൻ മാറുകയും ചെയ്തു. ആ ബ്രാഹ്മണൻ അദ്വൈത
 രം ആദ്യമായിത്തന്നെ ജനിച്ച് ഹൈന്ദവമതം നഗ്നമായിത്തീർന്നു. അ
 ജ്ഞാനം വളരെ കീഴ്ത്തിയെടുത്ത് സകല ജനങ്ങളും കൊണ്ടു
 വന്നുവെന്ന് നീതി നൽകത്തക്കതും ധർമ്മം എന്ന നാമത്തോ
 ടും കൂടി മാത്രമായി ചൊല്ലുകയായിരിക്കണം. അവൻ പരമശി
 വൻ കൊടുത്ത വശത്തിനനുസരിച്ച് അൻ ദൈവം കൊടുത്തതാ
 ണ്. ഇനി മാത്രമേ അൻ ദൈവം കൊടുത്തതായിത്തീർന്നു കാണു
 ന്തും പറയാം. ഈ മാത്രമേ അൻ ദൈവത്തിൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണ
 നായിരുന്നു. അവൻ ബ്രാഹ്മണാചാര്യത്തോടുകൂടി ദൈവസം
 സ്കൃതിയെ ഉപേക്ഷിച്ചും സഞ്ജനസംസ്കൃതിയെ ഉപേക്ഷിച്ചും ശാ
 സ്ത്രീധർമ്മപ്രകാരമുള്ള ധർമ്മത്തെ അനുഷ്ഠിച്ചും ഈ ശരീരം നീർ
 പോലെയൊരു തുല്യമാണെന്ന് അതിന്റെ അനിവാര്യതയെ എടുത്തു
 ടും ചെലുത്തുകയും ചെയ്ത അന്തിയായി ഇരുന്നു. അങ്ങി
 നെ ഇരിക്കുമ്പോൾ, ഇവൻ യഥാർത്ഥമായി സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടി
 രുന്നതെ ഒരു കിളിയെ പിടിച്ച് ഒരു കൂട്ടിൽ ഇത് വിടുന്നതേ
 ന്നാവട്ടെ ആ കിളിക്ക് പാലും പഴങ്ങളും മറ്റും കൊടുത്തു 'രാ
 മാ' എന്ന് അതിനെക്കൊണ്ടു പറയിച്ച് അതുകേട്ടു വളരെ

സദാനന്ദാർത്ഥത്താഴ്ചകൂടെ ദിവസം കഴിക്കും. അതുകൊണ്ടു ഈ ജന്മത്തിൽ ഏറെന്താ കേതനായി. ആ കിളിയെ നിബ്ബന്ധമായി പിടിച്ചു കീട്ടിൽ ഇട്ടതിനാൽ, ഇവൻ നിബ്ബന്ധമായ തടവിൽ ഇരിക്കേണ്ടിവന്നതാണ്. ഇപ്പോൾ ആ കർമ്മദോഷം ഇവന്നു തീർന്നു. ഇനി ഇവൻ ഏറെന്താ പരമകേതനായി ദിവ്യമായിരിക്കുന്ന ദൈവകണ്ഠപദേന്ത നിശ്ചയമായും ലഭിക്കും. ഇവന്റെ ഇങ്ങിനെയുള്ള കർമ്മദോഷം കൊണ്ടാണ് അവന്ന് ഭർത്താ കൊടുക്കത്തത്. ധാനിഷ്ഠാവിന്ന് അവന്റെ പൂർവ്വജന്മസൂക്തത്താലാണ് ഭർത്താ കൊടുത്തത്.”—ഇതുകൂട്ട് സീതാദേവിസമാധാനപ്പെട്ടിരുന്നു.

കുറെ കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രാമദാസന് കാലിൽ ഒരു വ്യാധിയുണ്ടായി. അതുനിമിത്തം ദ്രോമലക്ഷക്കുത്തിൽ പോയി ശ്രീരാമമുണ്ടിനെ ഭർത്താ ചെയ്താൻ സാധിക്കാതായപ്പോൾ, രാമദാസന് മനസ്സിൽ വളരെ സങ്കടമുണ്ടായി. ആ സമയത്തു് ഇടവിക്കാരു ശ്രീരാമസ്വാമിയെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ രാമദാസന്റെ ബന്ധുക്കൾ എല്ലാം വന്ന് രാമദാസനോടു പറഞ്ഞു: “കാലിന്ദേലുള്ള വ്യാധിക്ക് ഔഷധം വെച്ചും ചെറുതുണ്ടുതാണ്; അല്ലെങ്കിൽ വളരെ സങ്കടം തന്നെയുണ്ടാകേണ്ട വക.” ഇതുകൂട്ട് രാമദാസൻ അവരോടു്,

“ഇതും ശരീരം പരിണാമപേശലം

പതന്തവശ്ച ശ്രമസന്ധിജന്മരം

കിരമേഷ്ടേയ ക്ലിശ്ചി രൂഢമുക്തം

നരാമരം രാമകഥാമൃതം പിബേ |, എന്നും

വ്യാജോഹപ്രശ്നമോഷ്ടം ഭൂമിമനോവൃത്തിപ്രവൃത്തതോഷ്ടം
കാലേന്ത്യന്മുലകരോഷ്ടം ചൈവേപ്രസംസനേനകരോഷ്ടം
മകനാനകരോഷ്ടം ത്രിവനി സന്ധിവനൈകരോഷ്ടം
ശ്രേയഃപ്രാപ്തികരോഷ്ടം. പിബേ തന്മ ശ്രീരാമനാമമോഷ്ടം

എന്നുമാത്രം ഭക്തൻ പറയുന്നത്? അതുകൊണ്ട് എനിക്ക് യാതൊരുതരം സംശയവും വേണ്ടത്—എന്ന് പറഞ്ഞ്, ശ്രീരാമനാമം ജപിച്ചുകൊണ്ടും ശ്രീരാമസ്വാമിയെത്തന്നെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടുമിരുന്നു. രാമഭാസന് ദിവ്യസാക്ഷരം വൃന്ദി വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. അവസാനം, മരുഭൂമിയിൽ, ഈ ശരീരത്തെ ഇനി ഉപേക്ഷിക്കുന്നതാണ് നല്ലതെന്നു രാമഭാസന് തോന്നി. വളരെ വൈരാഗ്യമുള്ളതായതുകൊണ്ട് ഇതാണ് ആലോചിച്ചത്: “ഈ മനുഷ്യജന്മം ജനിച്ചത് എത്രകാലം ജീവിച്ചിരുന്നാലും എന്തു പ്രയോജനമാണ്? ഞാൻ ജനിച്ചതിൽപ്പിന്നെ എന്തെല്ലാം ആപത്തുകൾ അനുഭവിച്ചു. ഈ ദേഹത്തെ ചുമന്നുകൊണ്ടു ഏതെല്ലാം കഷ്ടങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു. ശ്രീരാമഭക്തനും മരുപ്രാശ്യാമകിയും സ്ഥിതിച്ചു തുടർന്നു. ഇനി അതിനുവേണ്ടി യതിക്കുവാൻ ദേഹത്തിന്നു ശക്തിയുണ്ടില്ല. ശക്തിയുള്ളപ്പോൾ രാമഭക്തനായതും സാധിക്കാതെ വെറുത്ത കാലം കഴിച്ചു. ഇപ്പോൾ ശ്രീരാമസ്വാമിയുടെ ഭാസനായി. ഇനിമുമ്പിലും ശ്രീരാമസ്വാമി അനുഗ്രഹിച്ചു ഈ മാനസമാകുന്ന സമുദ്രത്തിൽനിന്ന് ഏതൊരു കയറ്റി സ്വാമിയുടെ പാദമധിനിമുഖത്തിൽ വെച്ചു മരിക്കുമോ? അതോ, ഈ സമുദ്രത്തിൽ ഉള്ള ജലമുറ്റത്തുപോലും ഭക്ഷിപ്പാൻ കൊടുക്കുമോ? ഓ! ശ്രീരാമപത്മ! ഇനി ഏതൊരു സങ്കടപ്പെടുത്താത്തതെ?”—എന്നിങ്ങിനെ പാഞ്ചതന്ത്രകാണ്ഡത്തിൽപ്പോലും, ഒരു വിമാനം അവിടെ വന്നതുകൊണ്ട്. അപ്പോൾ രാമഭാസൻ ആനന്ദപരവശനായി, വേഗം എഴുന്നീറ്റ് ആ വിമാനത്തെ വലിച്ചു, “ഇനി എന്റെ പ്രഭുവിന്റെ പാദമധിനിമുഖത്തിൽ അർപ്പിക്കുവാൻ പോകുന്നു” എന്ന് പറഞ്ഞ് അകത്തു ഏതൊരു പണി എടുത്തിരുന്നതെന്ന് അറിയുന്ന ഉറക്കം വിട്ടു. അപ്പോൾ അവൻ, “ഇനി അകാശം പണിയുണ്ട്; അതു കഴിച്ചു വേഗം വരാം” എന്നു പറഞ്ഞ്. അതുകേട്ട്, രാമഭാസൻ, “നിനക്ക് അത്രയെ അഗ്രു

മുഖ്യം” എന്നുപറഞ്ഞു, വേഗം വിമാനത്തിൽ കയറി. വിമാനം മേൽപ്പൊട്ടിയതെന്നു കണ്ടു, വളരെ ജനങ്ങൾ അവിടെ വന്ന് വിമാനത്തിൽ പോകുന്ന രാമദാസനെ നമ്മുൾക്കിട്ടു, ‘നല്ലത്’, നല്ലത് എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു, രാമദാസനെ പ്രശംസിച്ചു. ഈ ചോഷമല്ലെങ്കെട്ടു രാമദാസന്റെ പേര് പുറത്തുവന്നു. അപ്പോൾ ജനങ്ങളെല്ലാം മേൽപ്പൊട്ടു നോക്കി തൊഴുതുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടു അവർ മേൽപ്പൊട്ടു നോക്കി. അപ്പോൾ രാമദാസൻ വിമാനത്തിൽ കയറിപോകുന്നതു കണ്ടു, ഉടനെ അവർ ഭൂമിയിൽ വീണു കരയുവാൻ തുടങ്ങി. “ഹാ! ഞാൻ വളരെക്കാലമായി ഈ മഹാത്മാവിനെ സേവിച്ചിരുന്നിട്ടും, എന്റെ നിഷ്കൃഷ്ടം എന്ന വിട്ടില്ലല്ലോ. ഇനി ഞാൻ അരനിമിഷമെങ്കിലും ഭൂമിയിൽ ഇരിക്കുന്നില്ല”,—എന്നുപറഞ്ഞു ദോഷലക്ഷണത്തിൽ ശ്രീരാമസ്വാമിയുടെ മുമ്പിൽ ചെന്ന് സായുധമായി വീണുകിടന്നു. അവളുടെ ദ്രവ്യപ്രതാപത്തെ അറിഞ്ഞിട്ടു ശ്രീരാമസ്വാമി അശരീരിയായി അവളോടു പറഞ്ഞു: “നിനക്ക് വേഗത്തിൽ ദൈവകണ്ഠാപദം അരാം. ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ വേണ്ടുന്ന ധർമ്മപുണ്യങ്ങളെയെല്ലാം നടത്തുവാൻ നിന്റെ പത്രൻ പ്രാപ്തനായവരെ നീ ഈ ക്ഷേത്രത്തിൽ എന്നു സേവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക.”

ഇതുകേട്ടു അവർ അങ്ങിനെതന്നെ ചെയ്തു. അന്ത്യത്തിൽ ശ്രീദൈവകണ്ഠാപദത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ രാമദാസന്റെ ചരിത്രം ചുരുക്കമായി പറഞ്ഞു. ഇതുകേൾക്കുന്നവർ ശ്രീരാമകൽ ദ്രവ്യകെട്ടി ഉണ്ടാവുന്നതാണ്.

(അരാം ഭാഗം കഴിഞ്ഞു.)

